

ÅRGÅNG 127 • NUMMER 5 • JESU KRISTI KYRKA AV SISTA DAGARS HELIGA • MAJ 2003

Liahona

Tig! Var tyst! Del Parson

*"[Frälsaren] vaknade och talade strängt till vinden och sade till sjön: 'Tig! Var tyst!'
Och vinden lade sig, och det blev alldeles lugnt" (Mark 4:39).*

Liahona

- 2 Konferensöversikt för 173:e
generalkonferensen

LÖRDAGENS MORGONSESSION

- 4 Tillståndet i kyrkan
Gordon B Hinckley
- 7 Bönens ljuva kraft
Russell M Nelson
- 10 Förlåtelse förvandlar bitterhet till
kärlek
David E Sorensen
- 13 Välsignad av levande vatten
Kathleen H Hughes
- 15 Tro i prövningens stund ger frid och
glädje
Robert D Hales
- 19 På skattjakt
Thomas S Monson

LÖRDAGENS EFTERMIDDAGSSESSION

- 23 Röstning på kyrkans ämbetsmän
James E Faust
- 24 Rapport från kyrkans
revisionsavdelning
Wesley L Jones
- 25 Statistisk rapport för år 2002
F Michael Watson
- 26 Den utsägliga gåvan
Joseph B Wirthlin
- 29 Ett barn och en lärjunge
Henry B Eyring
- 33 Sök och ni skall finna
Craig C Christensen
- 35 Ord att leva av
James M Dunn
- 37 Vikten av medlems-
missionärsarbete
M Russell Ballard
- 40 Familjens betydelse
L Tom Perry

PRÄSTADÖMETS SESSION

- 43 Att tillväxa i
prästadömet
David B Haight

- 46 Förberedelse för missionärsarbete
Daryl H Garn

- 48 Och så är det
H David Burton

- 51 Djävulsgapet
James E Faust

- 54 Stå på din tilldelade plats
Thomas S Monson

- 58 Lojalitet
Gordon B Hinckley

SÖNDAGENS MORGONSESSION

- 61 Herren om fåren sig vårdar
James E Faust

- 68 Sörj för själens liv
Neal A Maxwell

- 71 Heliga platser
Dennis B Neuenschwander

- 73 Har jag sagt ...?
Susan W Tanner

- 75 Trons stödjande kraft i osäkra och
prövande tider
Richard G Scott

- 78 Krig och fred
Gordon B Hinckley

SÖNDAGENS EFTERMIDDAGSSESSION

- 82 De gyllene åren
Boyd K Packer

- 85 En bön för barnen
Jeffrey R Holland

- 88 Övervinn stanken av synd
Spencer V Jones

- 90 Följ instruktionerna!
D Rex Gerratt

- 92 Evigt äktenskap
F Burton Howard

- 95 Tacka för allting
Dallin H Oaks

- 99 Välsignelse
Gordon B Hinckley

UNGA KVINNORS ALLMÄNNA MÖTE

- 100 Ståndaktiga i våra förbund
Susan W Tanner

- 103 Hoppet strålar klart framför oss
Julie B Beck

- 105 Sträva framåt och var ståndaktiga
Elaine S Dalton

- 108 Rättfärdiga Guds döttrars dygder
James E Faust

SÄRSKILD SATELLITUTSÄNDNING FÖR BARN

- 111 Guds kärleks ljus
Gayle M Clegg

- 113 Jag kan be till min himmelske Fader
när som helst och var som helst
Sydney S Reynolds

- 115 Vi visar att vi vet
Coleen K Menlove

- 117 Du är ett Guds barn
Gordon B Hinckley

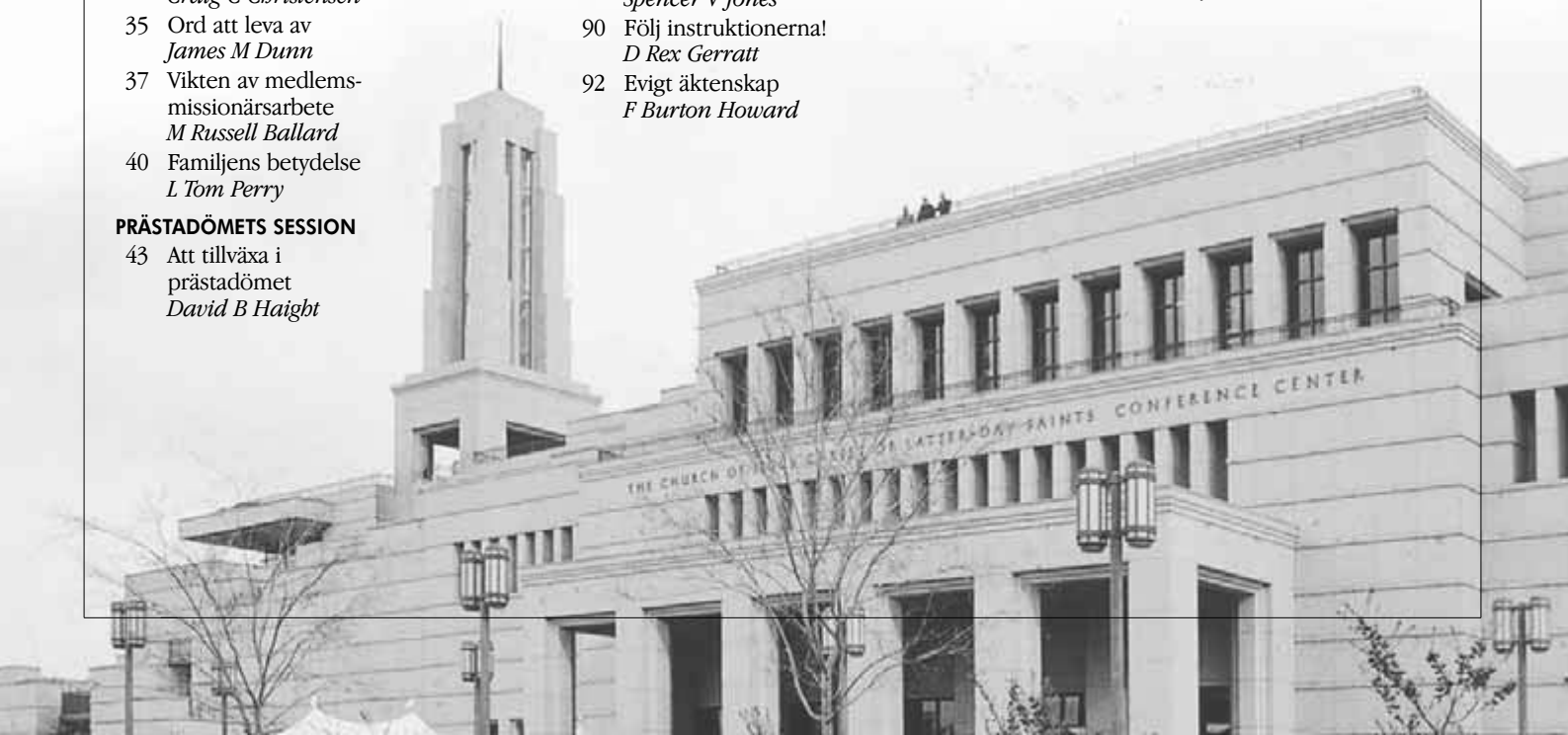
- 64 Generalauktoriteter i Jesu Kristi
Kyrka av Sista Dagars Heliga

- 120 De talade till oss

- 121 Källmaterial för undervisning

- 125 Biorganisationernas
generalpresidentskap

- 125 Konferensnytt

Konferensöversikt för 173:e generalkonferensen

LÖRDAGENS MORGONSESSION, 5 APRIL 2003

Presiderande: Gordon B Hinckley.
Mötesledare: James E Faust. Inledningsbön: J Kent Jolley. Avslutningsbön: Gerald N Lund. Sång av Tabernakelkören, Craig Jessop och Mack Wilberg körledare, John Longhurst organist: "Se, högt på bergets krön", *Psalmer*, nr 4; "Där Gud är", *Barnens sångbok*, s 76; "Pris åt den man", *Psalmer*, nr 16; "Vår bön till dig", text av äldste Russell M Nelson, musik av Joseph Parry; "Kom, låt oss nu glädjas", *Psalmer*, nr 3; "Come Unto Him", *Hymns*, nr 114; "Arise, O God, and Shine", *Hymns*, nr 265.

LÖRDAGENS EFTERMIDDAGSSSESSION, 5 APRIL 2003

Presiderande: Gordon B Hinckley.
Mötesledare: Thomas S Monson.
Inledningsbön: Donald L Staheli.
Avslutningsbön: Duane B Gerrard. Sång av BYU:s kombinerade körer; Ronald Staheli och Rosalind Hall körledare, Bonnie Goodliffe organist: "If You Could Hie to Kolob", *Hymns* (1948), nr 257; "Oändlig är kärleken", *Psalmer*, nr 125; "Led oss fram, o himlens Herre", *Psalmer*, nr 45;

"Bliv kvar hos mig, det afton är", *Psalmer*, nr 101.

PRÄSTADÖMETS SESSION, 5 APRIL 2003

Presiderande: Gordon B Hinckley.
Mötesledare: Thomas S Monson.
Inledningsbön: Lynn G Robbins.
Avslutningsbön: Spencer J Condie. Sång av en melkisedekska prästadörets kör från stavar i Bluffdale, Riverton och Herriman i Utah; Thomas Waldron körledare, Richard Elliott organist: "Folk och nationer, hör himlens röst", *Psalmer*, nr 181; "Sätt din hand till Herrens verk", *Psalmer*, nr 174; "Mer helighet giv mig", *Psalmer*, nr 77.

SÖNDAGENS MORGONSESSION, 6 APRIL 2003

Presiderande: Gordon B Hinckley.
Mötesledare: Thomas S Monson.
Inledningsbön: William R Walker.
Avslutningsbön: Dale E Miller. Sång av Tabernakelkören; Craig Jessop körledare, Clay Christiansen och Richard Elliott organister: "What Was Witnessed in the Heavens?" *Hymns*, nr 11; "O, hur skön var morgonstunden", *Psalmer*, nr 14; "Han sände sin Son", *Barnens sångbok*, s 20; "En grundval blev lagd", *Psalmer*, nr 38; "Come, Rejoice", *Hymns*, nr 9; "Se, dagen gryr och mörkret flyr", *Psalmer*, nr 1; "He, Watching Over Israel", av Felix Mendelssohn, från oratoriet *Elias*.

SÖNDAGENS EFTERMIDDAGSSSESSION, 6 APRIL 2003

Presiderande: Gordon B Hinckley.
Mötesledare: James E Faust. Inledningsbön: Charles Didier. Avslutningsbön: John H Groberg. Sång av Tabernakelkören, Craig Jessop och Mack Wilberg körledare, Linda Margetts och Bonnie Goodliffe organister: "Kom, hjälp till att riket bygga", *Psalmer*, nr 21; "Min herde är Herren", *Psalmer*, nr 67; "Tack, Gud, att profeter du sänder", *Psalmer*, nr 10; "Kom, Guds barn, från land och stad", *Psalmer*, nr 28; "Hjälp vår profet så kär", *Psalmer*, nr 11.

UNGA KVINNORS ALLMÄNNA MÖTE, 29 MARS 2003

Presiderande: Gordon B Hinckley.
Mötesledare: Susan W Tanner.
Inledningsbön: Sue J Groesbeck.
Avslutningsbön: Sarah Uda. Sång av en kör med unga kvinnor från stavar i Holladay och Salt Lake City, Utah; Cathy Jolley körledare, Linda Margetts organist: "Press Forward,

Saints", *Hymns*, nr 81; "Han sände sin Son", *Barnens sångbok*, s 20; "Come unto Him", *Hymns*, nr 114; "Starka som bergen i Norden", *Psalmer*, nr 177.

SÄRSKILD SATELLITUTSÄNDNING FÖR BARN, 8 FEBRUARI 2003

Presiderande: Gordon B Hinckley.
Mötesledare: Coleen K Menlove.
Inledningsbön: Vicki F Matsumori.
Avslutningsbön: Anne Hawkins. Sång av en primärkör från stavar i Granger, Jordan och West Valley, Utah; Kathryn Spencer körledare, Bonnie Goodliffe organist: "Jesu Kristi Kyrka", *Barnens sångbok*, s 48; "Jag går trofast i hans spår", *Liabona*, feb 2003, LS16; arrangemang av flera primärsånger ("Jag kan följa Guds plan", *Barnens sångbok*, s 86; "Jag vill gärna likna Jesus", *Barnens sångbok*, s 40; "Hand i hand på jorden", *Liabona*, okt 2003, LS12-13); "Jag är Guds lilla barn", *Barnens sångbok*, s 2; "Jag vet han älskar mig", *Barnens sångbok*, s 42.

KONFERENSINSPELNINGAR FINNS ATT TILLGÅ

Inspelningar av konferenssessioner finns att tillgå på många språk på distributionscentren, i allmänhet inom två månader efter konferensen.

KONFERENSTAL PÅ INTERNET

Besök www.lds.org på Internet för att få tillgång till konferenstal på många språk.

BUDSKAP FÖR HEM- OCH BESÖKSUNDER- VISNING

Välj ett tal som bäst passar behoven hos dem ni besöker som hemlärare eller besökslärare.

PÅ OMSLAGET

Framsida: Foto Welden C Andersen.
Baksida: Foto Tamra H Ratieta.

KONFERENSFOTON

Alla foton från konferensen i detta nummer togs av Craig Dimond, Jed A Clark, Welden C Andersen, John Luke, Robert Casey, Derek Israelsen, Kelly Larsen, Tamra H Ratieta, Matthew Reier och Christina Smith.

Första presidentskapet:

Gordon B Hinckley, Thomas S Monson, James E Faust

De tolv kvorum:

Boyd K Packer, L Tom Perry, David B Haight,
Neal A Maxwell, Russell M Nelson, Dallin H Oaks,
M Russell Ballard, Joseph B Wirthlin, Richard G Scott,
Robert D Hales, Jeffrey R Holland, Henry B Eyring

Chefredaktör: Dennis B Neuenschwander

Rådgivande: J Kent Jolley, W Rolfe Kerr, Stephen A West

Verkställande direktör: David L Frischknecht

Redigeringschef: Victor D Cave

Grafisk chef: Allan R Loyborg

Redaktionschef: Richard M Romney

Assisterande chefredaktörer: Marvin K Gardner,
Vivian Paulsen, Don L Searle

Redaktionspersonal: Collette Nebeker Aune, Susan
Barrett, Ryan Carr, Linda Stahle Cooper, LaRene Porter
Gaunt, Shanna Ghaznavi, Jenifer L Greenwood, Lisa Ann
Jackson, Carrie Kasten, Melvin Leavitt, Melynn Minson, Sally
J Odekirk, Adam C Olson, Judith M Paller,
Jonathan H Stephenson, Rebecca M Taylor, Roger Terry,
Janet Thomas, Paul VanDenBerghe, Julie Wardell, Kimberly
Webb, Monica Weeks

Grafikansvarig: M M Kawasaki

Bildredaktörer: J Scott Knudsen, Scott Van Kampen

Produktionschef: Jane Ann Peters

Design och produktionspersonal: Fay P Andrus,
C Kimball Bott, Howard Brown, Thomas S Child, Reginald J
Christensen, Brent Christison, Sharri Cook, Kerry Lynn C
Herrin, Kathleen Howard, Denise Kirby, Tadd R Peterson,
Randall J Pixton, Mark W Robison, Brad Teare, Kari A Todd,
Claudia E Warner

Marknadschef: Larry Hiller

Tryckerichef: Craig K Sedgwick

Distributionschef: Kris T Christensen

Ansvarig utgivare för Kyrkorytt: Gösta Kärlof

Redaktör: Birgitta Karlfeldt
Stora Hundens gata 618
136 64 Haninge
Tfn/Fax 08-745 0726
E-post: hunden618@telia.com

Översättningstjänst

Box 17558
118 91 STOCKHOLM
Besöksadress: Mariatorget 1A
Tfn 08-556 029 80, Fax 08-556 029 89
E-post: edlundcg@ldschurch.org

Prenumeration eller ändring av adress sker genom din
enhets tidskriftsombud eller direkt till Göteborg Sweden
Service Center, Urfandagatan 24, 412 80 Göteborg.
Tel: 031-77 88 976, fax 031-16 55 29. Priset för en
helt årsprenumeration är SEK 150:00 och betalas till pg
260353-8. Skriv: "Liahona".

Sänd manuskript och förfrågningar till *Liahona*,
Room 2420, 50 East North Temple Street, Salt Lake City,
UT 84150-3220, USA; eller e-mail till
cur-liahona-imag@ldschurch.org

Liahona (en term i Mormons bok som betyder "kompass"
eller "vägvisare") publiceras på albanska, armeniska,
bulgariska, cebuano, danska, engelska, estniska, fiji,
finska, franska, haitiska, holländska, indonesiska,
isländska, italienska, japanska, kambodjanska, kinesiska,
kiribati, koreanska, kroatiska, lettiska, litauiska, malagasy,
marshallesiska, mongoliska, norska, polska, portugisiska,
rumänska, ryska, samoanska, singalesiska, slovenska,
spanska, svenska, tagalog, tahitiska, tamil, telugu,
thailändska, tjeckiska, tonga, tyska, ukrainska, ungerska,
och vietnamesiska. (Hur ofta den utkommer varierar för
olika språk.)

© 2003 Intellectual Reserve, Inc. Med ensamrätt.
Tryckt i Förenta staterna.

For Readers in the United States and Canada:
May 2003 Vol. 127 No. 5. LIAHONA (USPS 311-480)
Swedish (ISSN 1522-9246) is published monthly by The
Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North
Temple, Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price
is \$10.00 per year; Canada, \$16.00 plus applicable taxes.
Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah,
and at additional mailing offices. Sixty days' notice required
for change of address. Include address label from a recent
issue; old and new address must be included. Send USA
and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center
at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971.
Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express)
may be taken by phone. (Canada Poste Information:
Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake
Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368,
Salt Lake City, UT 84126-0368.

**TALARE I ALFABETISK
ORDNING**

Ballard, M Russell, 37
Beck, Julie B, 103
Burton, H David 48
Christensen, Craig C 33
Clegg, Gayle M 111
Dalton, Elaine S 105
Dunn, James M 35
Eyring, Henry B 29
Faust, James E 23, 51, 61, 108
Garn, Daryl H 46
Gerratt, D Rex 90
Haight, David B 43
Hales, Robert D 15
Hinckley, Gordon B 4, 58,
78, 99, 117
Holland, Jeffrey R 85
Howard, F Burton 92
Hughes, Kathleen H 13
Jones, Spencer V 88
Maxwell, Neal A 68
Menlove, Coleen K 115
Monson, Thomas S 19, 54
Nelson, Russell M 7
Neuenschwander,
Dennis B 71
Oaks, Dallin H 95
Packer, Boyd K 82
Perry, L Tom 40
Reynolds, Sydney S 113
Scott, Richard G 75
Sorensen, David E 10
Tanner, Susan W 73, 100
Wirthlin, Joseph B 26

ÄMNESREGISTER

Aktivering, 54
Andlighet, 68
Barn, 61, 73, 85, 111, 113,
115, 117
Begrundan, 33
Behålla nyomvända, 4
Bud, 48
Bön, 7, 29, 33, 37, 75, 90, 99,
113, 117
Cynism, 85
Exempel, 43, 82, 85, 108,
115
Familjen, 10, 40, 73, 82, 99
Familiens hemafton, 40
Frestelse, 51
Frid, 13, 15, 26, 75, 78, 99
Frälsningsplanen, 35, 95
Förberedelse, 46
Förbund, 19, 92, 100
Förlåtelse, 10
Försoningen, 88, 103
Föräldraskap, 61, 73, 85
Glädje, 26
Handlingsfrihet, 51, 90
Helande, 13
Helige Anden, den, 13, 26,
51, 105
Helighet, 71
Hemmet, 40, 71, 73
Hemundervisning, 54
Himmelske Fader, 117
Hopp, 19, 100, 103, 105
Ilska, 10
Inspiration, 26
Integritet, 19, 68
Jesus Kristus, 13, 15, 33, 95
Karaktär, 75, 108
Krig, 78

Kristi ljus, 26, 88
Kritik, 10
Kyrkans tidningar, 40
Kärlek, 29, 37, 61, 73, 92, 111
Ljus, 111
Lojalitet, 58
Lydnad, 7, 48, 51, 75, 90, 99
Missionsarbete, 29, 37, 46, 54
Mor- och farföräldrar, 82
Moral, 19, 58, 68, 108
Motgångar, 15, 19, 75, 95, 100
Normer, 115
Nåd, 108
Offer, 71
Omvändelse, 19, 68
Pornografi, 58
Primärföreningen, 115, 117
Profeter, 90
Prästadömet, 43, 54, 58
Rädsla, 29
Rättfärdighet, 35, 68, 115
Sabbaten, 40
Skriftstudier, 90
Synd, 88
Tacksamhet, 95
Tempel, 71, 92
Tionde, 4
Tjänande, 4, 43
Tro, 7, 15, 26, 75, 78, 85, 99,
108
Undervisning, 61, 95
Ungdomar, 4
Uppståndelse, 103
Uthållighet, 100, 103, 105
Visdom, 82
Vittnesbörd, 29, 43, 85, 113
Värdighet, 37, 46, 48
Äktenskap, 58, 92
Äldre personer, 82

Tillståndet i kyrkan

PRESIDENT GORDON B HINCKLEY

Jesu Kristi evangelium är fridens väg. I den mån vi följer det och införlivar det med våra liv ... blir vi välsignade och får framgång.

Mina älskade bröder och systor, vilket underverk det är att vi kan tala till er över hela världen. Vi talar till er här i konferenscentret i Salt Lake City. Vi talar på vårt eget språk. Men många tusental av er är samlade i kyrkans byggnader i många länder, och ni hör oss på 56 språk.

Vi möts igen till en stor världskonferens för kyrkan enligt Herrens vilja och ord.

Nu då vi gör detta råder kaos i världen. Krig och stridigheter förekommer. Det finns mycket oro. Medlemmarna i kyrkans familj är medborgare i många nationer. Vi

befinner oss på båda sidor av en väldig konflikt. Jag tänker tala om detta i morgon bitti.

Men trots alla problem vi ställs inför, är jag glad att kunna rapportera att kyrkans verk går framåt. Vi fortsätter växa över hela världen. Vår missionsverksamhet fortgår utan allvarliga hinder. Nyomvända fortsätter strömma in i kyrkan och vårt antal ökar ständigt. Samtidigt ser vi behovet av att varaktigt integrera alla nyomvända som döps. Vi kallar varje medlem i kyrkan att räcka ut handen till nyomvända, att lägga armarna om dem och få dem att känna sig välkomna. Välsigna dem med er vänskap. Uppmuntra dem med er tro. Se till att ingen av dem går förlorad. Varje man, kvinna och barn som är värdig att döpas är värd en trygg och vänskaplig miljö där de kan tillväxa i kyrkan och dess många aktiviteter.

Vår sakramentsmötesnärvaro ökar gradvis. Det finns rum för förbättring, och jag uppmanar er att ständigt arbeta på detta. Ändå känner jag inte till någon annan kyrka med så hög procentuell regelbunden närvaro på sina möten.

Jag är ytterst tacksam för styrkan hos kyrkans ungdom. Sorgligt nog går några förlorade längs vägen. Men det

är förunderligt att bevittna styrkan hos våra ungdomar mitt ibland alla de lumpna frestelser som ständigt omger dem. Pornografisk slippriighet och orenhet, frestelser att ta till droger, den eggande lockelsen att släppa alla hämningar i sexuellt beteende; detta är några av de lockelser de ständigt ställs inför. Trots förförelserna i den värld de lever i förblir de trogna sina faders tro och det evangelium de

Konferenscentret är fullsatt för en session under den 173:e generalkonferensen.

älskar. Jag kan inte nog berömma våra underbara ungdomar.

Trofastheten vad gäller tiondebetalning och offergåvor ökar trots de allt stramare ekonomiska omständigheter vi befinner oss i. Vi kan fortsätta med att bygga möteshus och tempel, med vårt omfattande utbildningsprogram och med de många aktiviteter som är beroende av kyrkans tiondeinkomster. Jag lovar er att

vi inte kommer att skuldsätta kyrkan. Vi skräddarsyr programmet strikt efter tiondeinkomsterna och använder dessa heliga medel till de ändamål som avsetts av Herren.

Jag vill särskilt nämna en sak som fått stor uppmärksamhet i lokalpresen. Det är vårt beslut att inköpa köpcentret omedelbart söder om tempelområdet.

Vi känner att vi har ett bjudande

ansvar att skydda Salt Lake-templets omgivning. Kyrkan äger större delen av den mark där köpcentret står. Ågarna till fastigheten har uttryckt en önskan att sälja. Fastigheten är i behov av en mycket omfattande och dyrbar renovering. Vi har ansett det viktigt att göra något för att vitalisera detta område. Men jag vill försäkra hela kyrkan att tiondemedel inte har använts och inte kommer att användas för inköp av

President Gordon B Hinckley (mitten) samtalar med sina rådgivare, president Thomas S Monson, förste rådgivare (vänster), och president James E Faust, andre rådgivare, före en konferenssession.

denna fastighet. Inte heller kommer de att användas vid det kommersiella utvecklandet av fastigheten.

Medel till detta har kommit och kommer att tas ur de kommersiella företag som ägs av kyrkan. Dessa resurser, tillsammans med inkomster från investerade reservmedel kommer att bekosta detta program.

Jag är glad att kunna rapportera att vi går framåt med kapellbyggandet. Vi bygger omkring 400 nya kapell om året för att tillgodose kyrkans ständigt växande medlemsantal. Detta är betydelsefullt och underbart, och vi är tacksamma härfor. Vi fortsätter också att bygga tempel över hela världen och är glada att rapportera en ökning av tempelnärvaron. Detta mycket viktiga verk, till förmån för levande och döda, är en grundläggande del av Jesu Kristi evangelium.

Vi noterar med glädje en ökning av familjens beredskap bland vårt folk. Detta program, som förespråkats i mer än sextio år, har en omätlig betydelse för de sista dagarnas heligas trygghet och välbefinnande. Varje familj har ansvaret att i görligaste mån sörja för sina egna behov. Vi uppmanar återigen vårt folk att undvika onödiga skulder, att vara försiktiga med

ekonomiska åtaganden, att avsätta en del pengar för nödsituationer. Vi varnar vårt folk för projekt som ska ge "snabba pengar" och andra snaror som nästan alltid är gjorda för att fånga de lättlurade.

Jag förundras ständigt över den mängd frivilligt tjänande som ges av vårt folk. Jag är övertygad om att frivilligt tjänande är Herrens sätt att utföra sitt verk. Församlingar och stavar och kvorum samt biorganisationer drivs alla genom frivilligt tjänande. Det väldiga missionsprogrammet är helt beroende av frivilligt tjänande.

Dessutom har vi ett stort antal äldre medlemmar som verkar som missionärer med särskilt uppdrag. Mer än 18 000 män och kvinnor ger hela eller en del av sin tid till detta verk. Vi tackar dem för deras hängivna tjänande.

Under den här konferensen firar Ständiga utbildningsfonden tvåårsjubileum. Jag är glad att rapportera att detta program nu ser en massiv framgång. Omkring 8 000 unga män och kvinnor utbildar sig nu för att förbättra sina färdigheter och anställningsmöjligheter. Med de i genomsnitt två år av utbildning som de nu får, höjer de sin inkomst med

ungefär 400 %. Det är ett under!

Så skulle jag kunna fortsätta. Men låt det vara nog sagt att kyrkans tillstånd är gott. Jag tror att dess angelägenheter handhas med omsorg. Vårt folk tillväxer i tro, i kärlek till Herren och i följsamhet mot hans lärdomar.

Detta är svåra tider. Ekonomin är i gungning. Det finns konflikter i världen. Men den Allsmäktige håller sitt löfte att han ska välsigna dem som vandrar i tro och rättfärdighet inför honom.

Jesu Kristi evangelium är fridens väg. I den mån vi följer det och införlivar det med våra liv, i samma utsträckning blir vi välsignade och får framgång. Hur underbart är det inte att vara engagerad i detta härliga verk. Låt oss glädjas över denna stora möjlighet. Låt oss verka med fröjd.

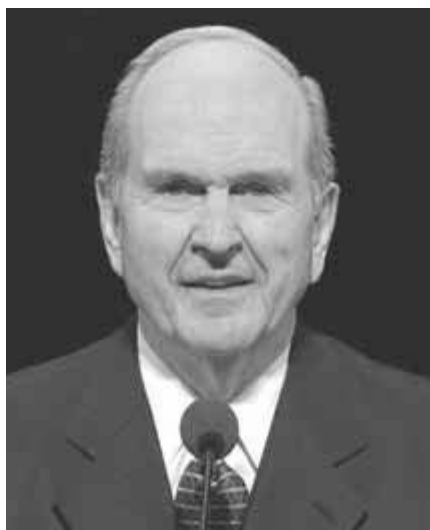
Må himlens rikaste välsignelser vila över er, mina älskade medarbetare. Må tron tillväxa i ert hjärta. Må det finnas kärlek och frid i era hem. Må det finnas mat på bordet och kläder på era kroppar. Må himlens leende värma ert hjärta och medföra tröst i prövningstider. Detta är min bön denna morgon då vi inleder denna konferens, i Jesu Kristi heliga namn, amen. ■

Bönens ljuva kraft

ÄLDSTE RUSSELL M NELSON

i de tolv apostlarnas kvorum

Vi bör be i enlighet med vår himmelske Faders vilja. Han vill pröva oss, stärka oss och hjälpa oss att uppnå vår fulla potential.

I denna datorernas, telefonernas och personsökarnas tid kommunicerar människor bättre än någonsin med varandra. Trots detta saknas ofta god kommunikation. Då jag nyligen besökte ett servicehem talade jag med en kvinna om hennes familj. Hon berättade att hon hade tre söner. Två av dem besökte henne regelbundet.

"Hur är det med din tredje son?" undrade jag.

"Jag vet inte var han är", svarade hon sorgset. "Jag har inte hört av honom på flera år. Jag vet inte ens hur många barnbarn jag har."

Därför ber vi

Om en mor längtar så efter att få höra ifrån sina söner, är det lätt att

inse varför en kärleksfull himmelsk Fader vill höra ifrån sina barn.¹ Genom att be kan vi visa vår kärlek till Gud. Och han har gjort det så lätt för oss. Vi kan be till honom när som helst. Vi behöver ingen speciell utrustning. Vi behöver inte ens ladda batterier eller betala någon månadsavgift.

En del människor ber bara när de får personliga problem. Andra ber inte alls. I ett skriftställe står det: "I kommen ej ihåg Herren, eder Gud, i det han välsignat eder med, men I kommen alltid ihåg edra rikedomar, ehuru icke för att tacka Herren ... för dem."²

Profeterna har länge uppmanat oss att be ödmjukt och ofta.³

Hur ber vi?

Jesus lärde oss hur man ber.⁴ Vi ber till vår himmelske Fader,⁵ i Jesu Kristi namn,⁶ genom den Helige Andens kraft.⁷ Detta är "den sanna böneordningen",⁸ tvärtemot fåfänga repetitioner⁹ och utantilläsning "för att synas av människor".¹⁰

Jesus klargjorde att vi ber till en vis Fader som vet vad vi behöver redan innan vi ber honom om det.¹¹

Mormon lärde sin son Moroni att vi bör be "av allt hjärta".¹² Nephi utropade: "Jag beder oavblåtligt för [mitt folk] varje dag, och om natten väta mina ögon min huvudgård ... Jag ropar till Gud med tro, och jag vet, att han hör mitt rop."¹³

Bönens ljuva kraft kan då och då förstärkas genom fasta, då det lämpar sig för ett speciellt behov.¹⁴

Böner kan också uppsändas i det tysta. Man kan *tänka* en bön, speciellt då ord skulle störa.¹⁵ Vi knäböjer ofta då vi ber, men vi kan stå eller sitta.¹⁶ Kroppsställningen är inte lika viktig som att vara andligt ödmjuk inför Gud.

Vi avslutar vår bön med "i Jesu Kristi namn, amen".¹⁷ När vi hör någon annan be, säger vi högt vårt "amen", vilket betyder att "det är min bön också".¹⁸

När ber vi?

När bör vi be? Herren sade: "Rannsaken noga, bedjen *alltid* och haven tro, så skall allting samverka till edert bästa."¹⁹

Alma sade: "Rådför dig med Herren i *allt* vad du gör, så skall han leda dig till det som är gott. Ja, när du går till vila om aftonen, överlämna dig åt Herren, på det att han må vaka över dig, när du sover, och när du uppstår om morgonen, bör ditt hjärta vara fyllt av tacksamhet till Gud."²⁰

Vi ber enskilt, regelbundet med våra familjer, vid måltiderna och i vår dagliga verksamhet. Enkelt uttryckt: Vi är ett bedjande folk.

Egen upplevelse av bön

Många av oss har upplevt bönens ljuva kraft. Jag fick bland annat erfara det tillsammans med en stavspatriark från södra Utah. Jag träffade honom första gången på min läkarmottagning för över 40 år sedan. Under den tiden tog man de första stegen inom hjärktirurgi. Denna fromma själ led mycket på grund av ett svagt hjärta. Han bad om hjälp, i tron att hans tillstånd berodde på en skadad men reparerbar hjärtklaff.

Omfattande undersökningar visade att han hade *två* bristfälliga klaffar. Det gick att operera den ena,

men det fanns ingen bot för den andra. En operation tillrättades därför inte. Han tog emot nyheten med djup besvikelse.

Senare besök resulterade i att han fick samma råd. Till slut vände han sig förtvivlat till mig och sade med stor rörelse: "Doktor Nelson, jag har bett till Gud om hjälp och blivit vägledad till dig. Herren kommer inte att uppenbara för mig *hur* du ska kunna laga den andra klaffen, men han kan uppenbara det för dig. Ditt sinne är förberett för det. Om du opererar mig, kommer Herren att låta dig få veta vad du ska göra. Snälla du, utför den operation jag behöver, och

be om den hjälp *du* behöver."²¹

Hans stora tro hade en djup inverkan på mig. Hur skulle jag kunna avvisa honom igen? Efter en innerlig bön tillsammans gick jag med på att försöka. Medan jag förberedde mig för denna avgörande dag, bad jag om och om igen, men jag visste fortfarande inte vad jag skulle göra med hans läckande trikuspidalisklaff. När vi inledde operationen²² frågade min assistent: "Vad tänker du göra åt det?"

Jag sade: "Det vet jag inte."

Vi började operera. Efter att ha avhjälpt hindret i första klaffen,²³ frilade vi den andra klaffen. Vi fann att den var hel, men att den var så

uttänjd att den inte längre fungerade som den skulle. Medan vi undersökte klaffen, hörde jag klart och tydligt inom mig dessa ord: *Minska kransens omkrets*. Jag framförde budskapet till min assistent. "Klaffseglet duger *om* vi på ett effektivt sätt kan minska kransen till sin normala storlek."

Men hur? Vi kunde inte använda en rem, som man skulle göra för att hålla in midjan på ett par för stora byxor. Vi kunde inte dra till med en bärrem, som man skulle göra för att sadla en häst. Då fick jag i mitt inre se en skarp bild, som visade hur stygnen skulle placeras – med ett veck här och ett

veck där – för att uppnå det önskade målet. Jag minns fortfarande denna mentala bild – komplett med prickade linjer där suturerna skulle göras.

Ingreppet fullbordades enligt den schematiska teckningen i mitt inre. Vi testade klaffen och fann att läckaget minskat avsevärt. Min assistent sade: "Det är ett mirakel."

Jag svarade: "Det är ett bönesvar."

Patienten återhämtade sig snabbt och lindringen han fick var tillfredsställande. Inte nog med att han hade fått hjälp på ett förunderligt sätt, det hade också blivit möjligt att genom kirurgiska ingrepp hjälpa andra människor med liknande problem. Jag tar inte åt mig någon ära. Lovorden går till denne trofaste patriark och till Gud, som besvarade våra böner. Denne trofaste man levde i många år efteråt, och har sedan dess gått till sin eviga härlighet.

Fråga Herren

När vi ber bör vi inte drista oss att ge råd, i stället bör vi be Herren om råd,²⁴ och lyssna till hans råd.²⁵ Joseph Smiths första bön inledde återställelsen av evangeliet.²⁶ År 1833 erhöll han visdomsordet efter att ha bett Herren om råd.²⁷ Uppenbarelsen om prästdömet kom år 1978 till president Spencer W Kimball efter dennes ivriga förfrågan.²⁸ Inspirationen angående uppförandet av mindre tempel kom efter president Gordon B Hinckleys begrundan.²⁹

Bönesvar

Inte alla våra böner besvaras som vi kanske vill. Ibland blir svaret nej. Vi får inte bli förvånade. Kärleksfulla jor-diska föräldrar säger inte ja till allt deras barn ber dem om.³⁰

Under en hemafton vi nyligen hade tillsammans med våra barn och deras familjer, hade våra barnbarn mycket roligt. En sexårig dotterson blev mycket upprörd när hans far sade att

det var dags att gå hem. Så vad gjorde denne rare pojke? Han kom till mig och sade: "Morfar, får jag din tillåtelse att inte lyda min pappa?"

Jag sade: "Nej, min vän. En av livets stora läxor är att lära sig att lyckas kommer genom lydnad.³¹ Åk hem tillsammans med din familj, så kommer du att bli lycklig." Även om han blev besviken, lydde han plikttroget.

Vi bör be i enlighet med vår himmelske Faders vilja.³² Han vill prova oss, stärka oss och hjälpa oss att uppnå vår fulla potential. När profeten Joseph Smith satt i Libertyfängelset, vädjade han om hjälp. Hans böner besvarades med en förklaring: "Allt detta skall giva dig erfarenhet och tjäna dig till godo."³³

En bönesång

Jag har känt mig manad att avsluta mitt budskap om bön med en bön – uppsänd i form av en psalm. Herren har sagt att "de rättfärdigas sång är en bön till mig".³⁴ Musiken är hämtad från vår psalmbok,³⁵ och jag har skrivit nya ord till den. Med tack till Craig Jessop, Mack Wilberg och andra kära vänner i Tabernakelkören, kan vi nu få höra denna bönesång. Var så god, broder Jessop: ["Our Prayer to Thee" sjungs av Tabernakelkören].

I Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Många verser handlar om dem som var "senfärdiga att komma ihåg Herren" (se Mosiah 9:3; 13:29; Helaman 12:5).
2. Helaman 13:22.
3. För exempel se Jeremia 29:11–13; Joel 2:32; Filipperbrevet 4:6; 1 Nephi 15:8–11; Alma 37:37.
4. Då Kristus genomförde försoningen upprätthöll han en kommunikation med sin Fader genom bön, både i Getsemane (se Luk 22:39–44) och på Golgatas kors (se Luk 23:33–34, 46).
5. Se Matt 6:9; Joseph Smith Translation Matthew 6:10; Luk 11:2; 3 Nephi 13:9.
6. Se MB Jakob 4:4–5; 3 Nephi 20:31; 27:9; Moses 5:8.
7. Se Moroni 6:9; 10:4–5.
8. Bruce R McConkie, *A New Witness for the Articles of Faith* (1985), s 380.
9. Matt 6:7.

10. Matt 6:5.
11. Se Matt 6:8.
12. Moroni 7:48.
13. 2 Nephi 33:3; se också MB Jakob 3:1; Alma 31:38; L&F 37:2.
14. Se Matt 17:21 (fotnot); Mark 9:29; 1 Kor 7:5; Mosiah 27:22–23; Alma 5:46; 3 Nephi 27:1; L&F 88:76.
15. I en av våra psalmer står att "Bönen är själens längtan sann, uttalad eller stum ... den höjda blick i tro och lit, som himlens Fader når" (*Psalmer*, nr 86).
16. Som kan lämpa sig för tillfället.
17. För annan nyttig undervisning, se Dallin H Oaks, "Bönens språk", *Nordstjärnan*, jul 1993, s 14–17.
18. Se *The American Heritage Dictionary of the English Language*, 4:e uppl (2000), s 57: "amen ... Används i slutet av en bön eller ett uttalande för att uttrycka samtycke eller godkännande. [Medelengelska, från fornengelska, från senlatin *amen*, från grekiska, från hebreiska *'aman*, förvisso, sannerligen, från *'āman*, vara säker.]"
19. L&F 90:24; kursivering tillagd.
20. Alma 37:37; kursivering tillagd. Se också Mosiah 26:39; Alma 26:22. För jämförbar undervisning av Paulus, se 1 Tess 5:17.
21. Även om det han sade inte har citerats ordagrant, är detta en korrekt återgivning av det han sade.
22. Denna operation utfördes den 24 maj 1960.
23. Han hade stenos (förträngning) i sin mitralklaff, orsakad av en tidigare attack av reumatisk feber.
24. Herren sade: "Om du beder skall du få uppenbarelse på uppenbarelse, kunskap på kunskap" (L&F 42:61). För exempel, se kapitel 9 i Läran och förbunden. Herren förklarade att "du måste utforska det i ditt eget sinne, därefter skall du fråga mig, om det är rätt. Om det är rätt, skall jag låta ditt hjärta bliva brinnande i dig; därför skall du förnimma att det är rätt. Men om det icke är rätt, skall du icke hava någon sådan känsla, utan dina tankar skola vara ... oklara" (verserna 8–9). Se också MB Jakob 4:10.
25. Se 2 Mos 15:26; 5 Mos 13:17–18; 1 Sam 15:22; Jer 26:4–6; Omni 1:13; L&F 41:1; 133:16.
26. Se Joseph Smiths skrifter 2:15–20.
27. Se L&F 89.
28. Se L&F, Officiellt tillkännagivande – 2.
29. Se *Church News*, 1 aug 1998, s 3, 12; 13 mar 1999, s 9; 4 mar 2000, s 7; 24 jun 2000, s 9.
30. Guds Son fick själv uppleva detta: "Fader, om du vill, så tag denna kalk ifrån mig! Men ske inte min vilja utan din" (Luk 22:42). Fadern och Sonen visste båda vad som måste göras.
31. Angående lydnad mot gudomlig lag, se Abraham 3:25. Angående lydnad mot kloka råd från kärleksfulla föräldrar, se Ef 6:1; Kol 3:20.
32. Se Helaman 10:4–5.
33. L&F 122:7.
34. L&F 25:12.
35. *Hymns*, nr 337; musiken komponerad av Joseph Parry; melodi: SWANSEA.

Förlåtelse förvandlar bitterhet till kärlek

ÄLDSTE DAVID E SORENSEN

i de sjuttios presidentenskap

Förlåtelse innebär att det förgångnas problem inte längre styr vårt öde, och vi kan koncentrera oss på framtiden med Guds kärlek i hjärtat.

Är det inte förunderliga andliga gåvor som Herren har gett äldste Nelson. Hans talanger välsignar inte bara kyrkan utan hela världen.

Jag skulle i dag vilja tala om förlåtelse.

Jag växte upp i ett litet jordbrukarsamhälle där vattnet var byns livsblod. Jag minns hur människorna i vårt samhälle ständigt brukade bevaka, oroa sig och be för regn, bevattningsrättigheter och vatten i allmänhet.

Ibland retas mina barn med mig. De säger att de aldrig känt någon som varit så fixerad på regn. Jag säger att jag håller nog med dem, för där jag växte upp var regnet inte bara det som mest sysselsatte våra tankar. Det var en fråga om överlevnad!

I den stress som vårt klimat orsakade visade sig människor inte alltid från sin bästa sida. Det hände att det blev käbbel bland grannar om att en bonde tog alltför mycket vatten från bevattningsdiket. Det var så det började med två män som bodde nära våra betesmarker vid bergen. Låt oss kalla dem Chet och Walt. De här två grannarna började gräla om vattnet från det bevattningsdike de delade på. Först var det ganska oskyldigt, men som åren gick lät de här två männen sin oenighet övergå i motvilja, sedan gräl – och det gick så långt att hotelser uttalades.

En morgon i juli ansåg båda männen än en gång att de fått för lite vatten. Båda gick till diket för att se vad som hänt, båda ansåg att den andre stulit hans vatten. De kom fram till dammluckan samtidigt. Ilska ord

utväxlades, ett slagsmål uppstod. Walt var storvuxen och mycket stark. Chet var liten, senig och seg. I stridens hetta användes de spadar männen bar på som vapen. Walt råkade slå till Chets ena öga med spaden, så att han blev blind på det ögat.

Månader och år gick, men Chet kunde varken glömma eller förlåta. Vreden över att ha förlorat ett öga kokade inom honom, och hatet blev allt starkare. En dag gick Chet till sin lada, tog ner geväret från stället, satt upp på sin häst och red ner till dikesöppningen. Han satte en dammlucka i diket så att vattnet leddes bort från Walts ägor, medveten om att Walt snart skulle komma för att se vad som hänt. Så smög sig Chet in bland buskarna och väntade. När Walt kom till platsen sköt Chet honom till döds. Så steg han till häst, red tillbaka hem och ringde sheriffen och berättade att han just skjutit Walt.

Min far ombads sitta med i juryn som skulle rannsaka Chet för mord. Far bad att få slippa eftersom han var gammal vän till båda männen och deras familjer. Chet anklagades och fälldes för mord och dömdes till livstids fängelse.

Efter många år sökte Chets hustru upp min far och frågade om han ville skriva under en vädjan till guvernören om nåd för hennes man, vars hälsa brutits ner efter många år i statsfängelset. Far skrev på listan. Några kvällar senare kom två av Walts vuxna söner till vår dörr. De var mycket arga och upprörda. De sade att eftersom min far hade skrivit på listan, hade många andra skrivit på. De bad far att låta stryka sitt namn på listan. Han nekade. Han ansåg att Chet var en nedbruten och sjuk man. Han hade lidit i många år i fängelset för det hemska brott som begåtts i ursinne. Han ville se Chet få en anständig begravning och begravas vid sidan om sin familj.

Walts söner vände sig om i ilska och sade: "Om han blir frisläppt, ska vi se till att han och hans familj kommer till skada."

Chet frigavs så småningom och fick komma hem för att dö hos sin familj. Lyckligtvis förekom inget ytterligare våld mellan familjerna. Min far sörjde ofta över hur tragiskt det var att Chet och Walt, dessa två grannar och barndomsvänner, fallit offer för sin vrede och låtit den förstöra deras liv. Så tragiskt, att stundens upphetsning tilläts stegras helt utom kontroll – så att den till sist tog båda människors liv – bara för att två män inte kunde förlåta varandra när det gällde några andelar vatten.

Frälsaren sade: "Var angelägen om att göra upp med din motpart",¹ och befallde oss därmed att lösa våra

konflikter i ett tidigt skede så att inte ögonblickets känslor stegras till fysiskt och känslomässigt övergrepp, och vi blir vår vredes fångar.

Ingenstans är denna princip mer tillämplig än i våra familjer. Just ert bekymmer kanske inte är vatten, men för alla människor på jorden, som lever under det teletiala klimatets stress, finns orsaker – verkliga eller inbillade – att reta upp sig. Hur ska vi reagera? Ska vi reta upp oss? Ska vi finna fel? Ska vi låta ögonblickets känslor överväldiga oss?

President Brigham Young jämförde en gång detta att bli förolämpad med att bli biten av en giftorm. Han sade att "det finns två vägar att gå när man blivit biten av en skallerorm. Man kan i ilska, rädsla eller hämndlystnad förfölja djuret och döda det. Eller också

kan man skynda sig att få ut giftet ur kroppen". Han sade: "Om vi gör det senare är det troligt att vi överlever, men om vi försöker göra det förra, kanske vi inte blir kvar här länge nog att hinna med det".²

Låt mig genast säga att vi måste vara mycket försiktiga i våra familjer så att vi inte orsakar andliga eller känslomässiga ormbett till att börja med! I mycket av dagens populärkultur förringas dygderna förlåtelse och vänlighet, medan hån, vrede och sträng kritik uppmuntras. Om vi inte är akt-samma kan vi falla offer för dessa vanor i våra egna hem och familjer och finner snart att vi kritiserar vår maka, våra barn eller vår släkt. Låt oss inte såra dem vi älskar mest med självisk kritik! I våra familjer kan smågräl och småaktig kritik, om sådant får

fortgå obehindrat, förgifta relationer och leda till avståndstagande och till och med övergrepp och skilsmässa. Låt oss istället, liksom vi lärt oss om ormgiftet, skynda oss att minska grälet, avlägsna hånet, göra oss kvitt kritiken och få bort motvilja och vrede. Vi har inte råd att älta dessa farliga känslor – ens en enda dag.

Jämför Walts och Chets tragiska berättelse med Josefs exempel i Egypten. Josefs bröder var avundsjuka och hatade honom. De planerade att ta livet av honom och sålde honom till sist som slav. Josef fördes till Egypten och kämpade i årtal med att höja sig ur slaveriet. Under dessa svårigheter kunde Josef ha fördömt sina bröder och svurit att hämnas. Han kunde ha lindrat sin smärta genom att planera att en dag ge igen. Men det gjorde han inte.

Så småningom blev Josef regent över hela Egypten, med endast Farao över sig. Under en förhärjande hungersnöd för Josefs bröder till Egypten för att köpa mat. Utan att känna igen Josef, bugade de sig för honom på grund av hans höga ställning. I den stunden hade Josef verkligen chansen att hämnas. Han

kunde ha satt sina bröder i fängelse eller dömt dem till döden. I stället förlät han. Han sade: "Jag är er bror Josef som ni sålde till Egypten. Men var inte bedrövade och sörj inte över att ni sålde mig hit. ... Gud sände mig hit före er, för att ni skulle få bli kvar på jorden och för att han skulle hålla er vid liv, till en stor räddning. Det är alltså inte ni som sänt mig hit utan Gud".³

Josefs vilja att förlåta förvandlade bitterhet till kärlek.

Jag vill här klargöra att förlåtelse för synder inte är det samma som att overse med det onda. I Joseph Smiths översättning säger Herren: "Dömen med en rättfärdig dom."⁴ Frälsaren ber oss överge och strida mot synden i alla dess former, och även om vi måste förlåta vår nästa som skadar oss, bör vi ändå arbeta konstruktivt på att förhindra att skadan upprepas. En kvinna som misshandlas bör inte söka hämnd, men bör heller inte tro att hon inte ska göra det som behövs för att förhindra vidare misshandel. En affärsman som behandlas orättvist i en transaktion bör inte hata den som var oärlig, men bör vidta erforderliga mått och steg för att rätta till det onda.

Förlåtelse innebär inte att vi accepterar eller tolererar det onda. Den kräver inte att vi bortser från det onda vi ser i världen omkring oss eller i vårt eget liv. Men då vi kämpar mot synden får vi inte låta hat eller vrede styra våra tankar eller handlingar.

Frälsaren sade: "Därför säger jag eder, att I skolen förlåta varandra, ty den som icke förlåter sin broder hans försyndelser är fördömd inför Herren, ty en större synd vilar på honom."⁵

Det här innebär inte att förlåtelse är lätt. När någon sårat oss eller någon vi bryr oss om, kan den smärtan vara nästan överväldigande. Det kan kännas som om smärtan eller orättvisan är det viktigaste i världen och att vi inte har något annat val än att söka hämnas. Men Kristus, Fridsfursten, lär oss ett bättre sätt. Det kan vara mycket svårt att förlåta någon det onda han gjort oss, men när vi gör det, öppnar vi oss för en bättre framtid. Vi låter inte längre någon annans felsteg styra vår kurs. När vi förlåter andra gör detta oss fria att välja hur vi ska leva vårt eget liv. Förlåtelse innebär att det förgångnas problem inte längre styr vårt öde, och vi kan koncentrera oss på framtiden med Guds kärlek i hjärtat.

Må svartsjukans och avundens frön som hemsökte mina grannar aldrig tillåtas slå rot i våra hem. Må vi be till vår himmelske Fader att hjälpa oss övervinna dårdäkt stolthet, ovilja och småaktighet. Må han hjälpa oss förlåta och älska, så att vi kan vara vänner med vår Frälsare, andra och oss själva. "Såsom Herren har förlåtit er skall ni förlåta varandra."⁶ I Herren Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Matteus 5:25.
2. Marion D Hanks, "Forgiveness: The Ultimate Form of Love", *Ensign*, jan 1974, s 21.
3. 1 Mosebok 45:4-5, 7-8.
4. Joseph Smiths översättning av Matteus 7:1.
5. L&F 64:9.
6. Kolosserbrevet 3:13.

Välsignad av levande vatten

KATHLEEN H HUGHES

första rådgivare i Hjälpföreningens generalpresidentskap

Levande vatten är läkande. Det ger oss näring och håller oss vid liv. Det ger oss frid och glädje.

I början av sin verksamhet färdades Kristus från Jerusalem till sitt barn-domshem i Nasaret i Galileen. Han tog vägen genom Samarien, och trött av sin vandring stannade han för att vila vid Jakobs gamla brunn. När Jesus satt där och väntade, och hans lärjungar gick för att köpa mat i en närliggande stad, kom en samaritisk kvinna fram till brunnen. Ni känner till berättelsen. När Jesus bad om något att dricka, förvånades hon över att en jude bad henne om något sådant. Judar och samariter hade i århundraden ansett sig vara fiender. Men Kristus sade till henne att om hon förstod vem det var som talade till henne, skulle hon be *bonom* om vatten –

levande vatten, vatten som skulle stilla hennes törst för alltid. Hon förstod naturligtvis inte detta, och därför sade han:

”Var och en som dricker av det här vattnet blir törstig igen.

Men den som dricker av det vatten jag ger honom skall aldrig någonsin törsta. Det vatten jag ger skall i honom bli en källa, som flödar fram och ger evigt liv” (Joh 4:13–14).

Den samaritiska kvinnan tyckte om tanken att aldrig behöva dricka igen. Hon skulle förvisso inte sakna det dagliga arbetet med att bära de tunga vattenkrukorna från brunnen och hem. Men när Kristus vittnade för henne att han var Messias, och när Anden bekräftade för henne att det var sant, började hon förstå att Jesus talade om större sanningar. Hon lät vattenkrukorna stå och sprang iväg för att söka efter andra som kanske ville komma och lyssna. Men jag betvivlar att hon, åtminstone då, helt och fullt förstod – eller att vi fullständigt förstår – vad det betyder att ha en källa med levande vatten inom oss.

Levande vatten är läkande. Det ger oss näring och håller oss vid liv. Det ger oss frid och glädje.

En kvinna jag känner kämpade med vreden mot någon som hade sårat henne och hennes familj. Fastän

hon sagt åt barnen att inte känna sig bittra eller stötta, fick hon själv kämpa mot sådana känslor. Efter att enträget ha bitt till sin himmelske Fader i veckor, började hon äntligen uppleva en förändring. Hon berättade: ”En dag, mitt under en av mina nästan ständiga böner, kom läkningen. Det var en fysisk känsla som spred sig genom hela kroppen. Efteråt kände jag mig lugn och trygg. Jag visste att oavsett vad som hände, skulle allting bli bra med familjen och mig själv. Vreden försvann och det gjorde också min önskan om vedergällning.”

Det levande vattnet är Jesu Kristi evangelium och dess förmedlare är den Helige Anden. Min vän visste vad som var rätt. Hon hade sagt de rätta orden till familjen. Men endast när hon själv blev ödmjuk nog till att dricka av vattnet och känna den Helige Anden, kunde hon börja läkas.

När jag under det gångna året har träffat många kvinnor – och deras prästadömsledare – har jag fått lyssna till otaliga berättelser om Kristi läkande kraft. Det förekommer så mycket lidande här på jorden, så mycket som orsakar smärta. Jag känner människor som har sänt ut nära och kära till farofyllda platser, och som dagligen ber för deras säkerhet under kriget. Jag talar till föräldrar som ängslas för sina barn, när de tänker på frestelserna de ställs inför. Jag har kära vänner som lider av cellgiftsbehandlingars hemska biverkningar. Jag känner ensamstående föräldrar, övergivna av sin äkta hälft, som ensamma fostrar sina barn. Jag har själv kämpat med depressionens tärande inverkan. Men jag har lärt mig av egen erfarenhet, och jag lär mig av dem jag träffar, att vi aldrig lämnas ensamma. Vi överges aldrig. Det finns en källa med godhet, styrka och tillförsikt inom oss, och när vi lyssnar med förtröstan, byggs vi upp. Vi blir helade. Vi inte bara överlever, vi lär

oss att älska livet. Vi skrattar, vi njuter, vi går framåt i tro.

Det levande vattnet ger oss också näring. Jag vittnar för er att precis som Kristus lovat, kommer han till alla som bär på tunga bördor. Han ger oss vila (se Matteus 11:28). Han stöder oss när vi är trötta. En brunn är en källa med rinnande vatten som ständigt erbjuder förnyelse – om vi dricker av det. Stolthet kan förstöra dess verkningsskraft, liksom ren försumlighet. Men de som dricker i djupa klunkar blir inte bara själva botade utan blir också en källa för andra, när deras ande ger näring och föda åt en annan.

Förra året dog en kär vän till familjen. Lucile var 89 år gammal och hade varit änka i över tjugo år. Hon var inte rik, inte berömd och de flesta i världen visste inget om hennes bortgång. Men hennes familj gjorde det. Hennes grannar gjorde det. Medlemmarna i församlingen gjorde det. Alla som fått ta del av hennes kärlek, upplevde att hennes bortgång försvagat världen. Under åren Lucile var änka, hade hon gått igenom svårigheter, däribland ett älskat barnbarns död och olika krämpor som kommit med åren. Men Lucile fortsatte att vårda sig om alla hon kände med sin ande, med bakverk, täcken och filter och med humor och god vilja. Och hon älskade att tjäna i templet. En vårdag 1981 skrev hon i sin dagbok: "Idag, halv fyra på morgonen, när jag gick uppför gången till templet, såg jag flaggan vaja för vinden. Jag såg upp mot den vackra himlen och tänkte på hur lycklig jag kände mig över att vara där. Jag tyckte synd om alla människor som sov och gick miste om en vacker dags gryning."

De flesta av oss tycker inte att världen "gryr" halv fyra på morgonen, och vi är fullkomligt nöjda med att vända oss om i sängen och låta Lucile tycka synd om oss. Men vilken attityd! Endast det goda som flödar i en

persons inre kan förklara det. Ägde hon denna renhet i anden när hon var 15, 25, eller ens 55? Jag vet inte. De flesta av oss måste antagligen lyssna till den Helige Anden en hel livstid innan vi känner Guds röst så väl, och innan vi förlitar oss på det levande vattnet så pass att vi dricker av det hela dagen igenom – särskilt en dag som börjar halv fyra. Men jag tror att det levande vattnet uppehöll Lucile under dessa långa år när hon kunde ha gett efter för självömkan, och hennes liv, hennes ande, gav näring till alla hon kände.

Det levande vattnet kan ge frid och glädje även när källan inom oss verkar ha sinat. Nyligen hörde jag talas om en kvinna vars son, som led

av känslomässiga störningar, dog helt oväntat. Familjen var förkrossad. Mamman kunde inte föreställa sig att hon någonsin skulle kunna känna sig lycklig igen. Men hon välsignades genom den hjälp hon fick av en ung kvinna, en av hennes tidigare Laurel-flickor, som nu var en ung syster i Hjälpföreningen och hennes besökslärare. Denna syster sade: "Du hjälpte mig, nu vill jag hjälpa dig – och vi ska ta oss igenom detta tillsammans." Frid, och till och med glädje, började fylla hennes liv igen.

Det kanske tar hela livet – ja, ännu längre – att fullständigt förädla våra andar, men det levande vattnet är tillgängligt för alla, även för de unga. Jag

känner mig inspirerad av att se unga kvinnor i kyrkan, som efter att ha fått andlig utbildning från barndomen blir medlemmar i Hjälpföreningen och genast ger ökad styrka till mer erfarna kvinnor. Jag blir lycklig när jag ser samma unga kvinnor inse hur mycket de kan lära sig av kvinnor som är äldre än de själva. Frid kommer till oss från Herren, men vi kan hjälpa varandra att känna den friden när vi delar våra bördor och glädjeämnen.

Kristi löfte är enkelt och storslaget: "Frid lämnar jag efter mig åt er. Min frid ger jag er. Inte ger jag er en sådan frid som världen ger. Låt inte era hjärtan oroas och var inte modlösa" (Joh 14:27). Bröder och systrar, det råder tumult och kaos runt omkring oss. Ekonomiska system är i kris, familjer kämpar och vi lever, som president Hinckley har sagt, "i farofyllda tider" ("Tiderna vi lever i", *Liabona*, jan 2002, s 83). Men det levande vattnet ger oss likväl frid och glädje.

När vi lever i rättfärdighet, när vi har gjort allt vi kan, är tillförsikten en av gåvorna vi får. Herren säger till oss: "Varen lugna och veten att jag är Gud" (L&F 101:16). Mitt i tumultet måste vi stanna upp. Vi måste lyssna på Anden som säger oss att "allt är väl", ("Kom, kom Guds folk", *Psalmer*, nr 19) liksom de första heliga var tvungna att göra. Det finns skäl att känna oro, men det finns än större anledning att vara lugna.

Den samaritiska kvinnan såg in i Kristi ögon, lyssnade på hans röst och kände igen honom, fastän de flesta andra vid den tiden förkastade allt han undervisade om. Vi känner honom också, eller vi kan göra det, om vi låter hans läkande kraft, hans livgivande styrka, hans frid och glädje, genomsyra oss som "en källa, som flödar fram och ger evigt liv". Att var och en av oss må så göra, är min bön i Jesu Kristi namn, amen. ■

Tro i prövningens stund ger frid och glädje

ÄLDSTE ROBERT D HALES

i de tolv apostlarnas kворum

Hur mörk situationen än ser ut i världen idag, vilka stormar vi än möter personligen, ... kan ... glädjen bli vår idag.

När Jesus hade undervisat folkmassorna seglade han och hans lärjungar iväg till östra stranden av Galileiska sjön. Det var natt och Frälsaren låg och sov lugnt på en dyna i aktern. Efter ett tag "kom det en häftig stormby och vågorna slog in i båten". Lärjungarna blev rädda och väckte honom: "Mästare, bryr du dig inte om att vi går under?"¹ Hans svar var som vanligt lugnt: "Varför är ni rädda? Så lite tro ni har!"² "Han vaknade och talade strängt till

vinden och sade till sjön: "Tig! Var tyst!" Och vinden lade sig, och det blev alldeles lugnt."³

Han som hade skapat jorden befälde åter elementen.⁴ Lärjungarna frågade förundrat: "Vem är han, eftersom både vinden och sjön lyder honom?"⁵

Vi lever i oroliga tider. En häftig storm av ondska rasar över jorden. Ondskans vindar viner omkring oss. Krigets vågor slår mot vår båt. Som Paulus skrev till Timoteus: "I de sista dagarna skall det komma svåra tider. Människorna kommer att älska sig själva och vara penningkära, skrytsamma, stolta, hånfulla, olydiga mot sina föräldrar, otacksamma, gudlösa ... och ha ett sken av gudsfruktan men förneka dess kraft."⁶

Det är sant att olycksbådande moln samlas omkring oss, men på samma sätt som Frälsarens ord skänkte frid till apostlarna i båten, kan de skänka frid till oss idag: "När ni får höra stridslarm och rykten om krig, bli då inte förskräckta. Sådant måste komma, men därmed har slutet ännu inte kommit."⁷ "Om I

ären beredda skolen I icke frukta.”⁸

Till Elia sade Jehova: ”Gå ut och ställ dig på berget inför Herren.” Elia lydde, och efter en stark storm och jordbävningar och eld kom slutligen ”ljudet av en svag susning”. Herren frågade Elia, som hade gömt sig i en grotta: ”Vad gör du här, Elia?” Och Elia svarade: ”Israels barn har övergivit ditt förbund, rivit ner dina altaren och dödat dina profeter med svärd. Jag ensam är kvar, och de försöker ta mitt liv.” Men Herren hade ett viktigt arbete för Elia att utföra och sade därför till honom: ”Gå tillbaka igen.”⁹ Så Elia gick.

Vi måste också komma ut ur våra *trygga* grottor, för vi har ett viktigt arbete att utföra. Herren beskyddar

oss, hjälper oss och vägleder oss genom sin Andes stilla röst.

Kom ihåg att han lärde Jareds broder hur han skulle tillverka båtar till sin familj, så att de skulle kunna korsa det vidsträckta havets vatten i säkerhet, skyddas från vinden och vågorna och ta sig till det förlovade landet.

Båtarna var ovanligt utformade, men de var mycket säkra: ”När de voro begravna i djupet, kunde vattnet icke skada dem ... och intet odjur i havet kunde krossa dem, ej heller kunde någon val skada dem.”¹⁰

Men det fanns inget ljus i båtarna. Detta oroade Jareds broder. Han ville inte att hans familj skulle färdas i mörker. Så i stället för att vänta på en befallning tog han problemet till

Herren. ”Herren sade till Jareds broder: Vad vill du att jag skall göra, så att I kunnen hava ljus i edra båtar?”¹¹

Svaret som Jareds broder gav på denna fråga krävde hängivet arbete från hans sida: Han klättrade upp på berget Shelem ”och där smälte han ut ur en klippa sexton små stenar.”¹² Sedan bad han Herren att röra vid stenarna så att de skulle ge ifrån sig ljus.

Som föräldrar och ledare måste vi komma håg att ”det är icke lämpligt att [Herren] skall befalla i allt.”¹³ Liksom Jareds broder måste vi noga begrunda våra familjemedlemmars behov, göra upp en plan för att fylla dessa behov och sedan ta vår plan till Herren i bön. Detta kräver tro och ansträngning från vår sida, men Herren hjälper oss när vi söker hans hjälp och gör hans vilja.

Efter sin upplevelse med Herren fortsatte Jareds broder ihärdigt att förbereda sig för den färd som låg framför honom.¹⁴ På samma sätt måste vi hörsamma våra profeters ord. De levande profeterna har gång på gång sagt åt oss att sätta vårt liv i ordning – att göra oss skuldfria, att lagra mat och andra förnödenheter, att betala vårt tionde, att skaffa oss en bra utbildning och leva efter buden. Har vi lytt dessa viktiga instruktioner?

När vi ser våra barn och barnbarn i ögonen, ser vi vår tids tvivel och rädsla. Vart dessa dyrbara barn än går i världen hör de talas om arbetslöshet, fattigdom, krig, omoral och brottslighet. De undrar: Hur ska vi klara av dessa problem?

För att finna svar ser de oss i ögonen och lyssnar på våra ord. Hör de oss tala trofast och hoppfullt, trots vår tids prövningar?

De behöver se att vi fortsätter att be och läsa skrifterna tillsammans, att vi håller familjens hemafton och familjeråd, att vi verkar trofast i våra kallelser i kyrkan, att vi går till tempel regelbundet och att vi håller våra

förbund. När de ser hur vi trofast håller buden minskar deras rädsla, och deras förtroende för Herren stärks.

När vi visar vår tro i prövningens stund försäkrar vi dem om att motståndarens raseri inte är livshotande. Jesus bad till sin Fader för oss: "Inte att du skall ta dem ut ur världen utan att du skall bevara dem för det onda."¹⁵ Denna bön besvaras i vår himmelske Faders egen tid, enligt vår tro.

Under tiden finns det en mening och ett syfte med jordelivets prövningar. Tänk på profeten Joseph Smith. I hela sitt liv fick han utstå överväldigande motstånd – sjukdom, olyckor, fattigdom, missförstånd, falska anklagelser och förföljelse. Man kan frestas att fråga: "Varför skyddade inte Herren sin profet från sådana hinder? Varför gav han honom inte obegränsade resurser och täppte till munnen på hans anklagare?" Svaret är: Var och en av oss måste gå igenom vissa prövningar för att bli lik vår Frälsare. I jordelivets skola lär vi oss ofta genom smärta och prövningar, men det är meningen att lärdomarna ska förädla och välsigna och stärka, inte förstöra. Herren sade till den trofaste Joseph:

"Min son, frid vare med din själ! Dina motgångar och lidanden skola endast vara ett ögonblick."¹⁶

"Om du nedkastas i djupet, om böljorna sammansvärja sig mot dig, om skarpa vindar bliva dina fiender, om himlarna samla sitt mörker och alla elementen förena sig för att hämma din väg ... så vet, min son, att allt detta skall giva dig erfarenhet och tjäna dig till godo."¹⁷

Trots de många prövningar som profeten Joseph mötte, åstadkom han stora ting i samband med evangeliets återställelse i de sista dagarna. Joseph kom till insikt om, och han har lärt oss, att när han kämpade med en prövning lät Frälsaren honom inte förgås. Likaså, när vår tro provas är det ett ovärderligt tillfälle att upptäcka

hur mycket Mästaren bryr sig om våra själars välfärd och hjälper oss att hårdna ut till änden.

I vår tid sträcks Herrens stödjande arm ut mot oss genom förordningarna i hans heliga tempel. Profeten Joseph sade till de tidiga heliga i Nauvoo: "Ni behöver en begåvning, bröder, så att ni må vara beredda och dugliga till att övervinna allt."¹⁸ Hur rätt hade han inte! Välsignelserna som templets förbund medförde och kraften som de sista dagars heliga blev begåvade med, gjorde det möjligt för dem att uthärda sina prövningar i tro. När pionjären Sarah Rich hade kommit fram skrev hon: "Om det inte hade varit för den tro och kunskap som förlänades oss i templet ... skulle vår resa ha varit som ... att ta ett språng ut i mörkret."¹⁹

Jag blir rörd av omfattningen av de prövningar som Frälsaren fick uppleva. Fastän han var Faderns Enfödde försökte lömska människor ta hans liv allt från det han föddes. Under hela sin verksamhet åtföljdes han av en storm av rykten, lögnar och förföljelser vart han än gick.

Veckan före hans död gör särskilt stort intryck på mig: Överstepräster ifrågasatte hans myndighet, försökte snärja honom och planerade två gånger att döda honom. I Getsemane, medan hans lärjungar sov, led han för hela mänsklighetens synder och blödde ur varje por. Han blev förrådd, fängslad, förhörd, slagen och bespottad. Efter att ha förhörts av det stora rådet hånades han av Herodes och fördes till slut till Pilatus, där han tvingades stå inför en vredgad folkmassa. Piskad och försedd med törnekrona tvangs han bära sitt kors till Golgata. Spikar slogs genom hans händer och fötter. Hans kropp lyftes upp mellan två rövare. Soldater kastade lott om hans jordiska ägodelar och han fick vinäger att släcka törsten med. Efter sex

timmar²⁰ överlämnade han sin ande i sin Faders hand, gav upp andan och dog.

När vi ser på den sista veckan i Frälsarens liv från vårt jordiska perspektiv, kan vårt första intryck vara att den bestod av lidande och undergång. Vi kanske bara ser Frälsarens mor och andra som gråter vid korset, rädda soldater, hur jorden skakade och klipporna rämnade, den brustna förlåten och tre timmar av mörker som täckte landet. En liknande scen av stormar och förödelse utspelade sig i den nya världen. Kort sagt: Vi ser ett fruktansvärt oväder som rasar.

Men titta en gång till – denna gång med trons öga.

Tänk på att Jesus under de sista, mest mödosamma, veckorna i sitt liv undervisade, vittnade, upplyfte, välsignade och stärkte människor runt omkring sig. Han uppväckte Lazarus från de döda, undervisade om sin Fader, rensade templet, gav sju liknelser, såg hur änkan gav sina kopparslantar, undervisade sina lärjungar om tecknen på hans andra ankomst, besökte Simon den spetälskes hus, instiftade sakramentet, tvättade apostlarnas fötter och undervisade sina lärjungar om att älska varandra. Han vittnade om sin gudomlighet som Guds Son och undervisade om Hjälparen – den Helige Anden. I sin översteprästerliga förbön bad han till sin Fader för sina apostlar och alla som trodde på deras ord, "att deras hjärtan skall vara fyllda av [hans] glädje."²¹

Under hans mörkaste stund mattades inte fridens och glädjens ljus. Det blev starkare! Efter sin död visade han sig för Maria från Magdala. Vilken glädje man måste ha känt den morgonen när nyheten spreds: "Han har uppstått!"²² Senare kom han till kvinnorna på vägen, till Kleopas och en lärjunge som var på väg till Emmaus, till apostlarna och lärjungarna i rummet på

övervåningen, till Thomas, som tvivlade, och till andra. Återigen kunde man glädjas åt försoningen och uppståndelsen.²³

Men det var inte allt. I en syn såg president Joseph F Smith – en profet, siare och uppenbarare – Frälsarens besök till andevärlden:

”Där voro församlade på en plats en oräknelig skara av de rättfärdigas andar, vilka hade varit trofasta i Jesu vittnesbörd medan de levde i dödligheten ...

Alla dessa hade lämnat dödligheten, fasta i hoppet om en härlig uppståndelse ... [och] de voro fyllda av glädje och de jublade tillsammans, emedan dagen för deras befrielse var nära.

De voro församlade i väntan på Guds Sons ankomst till andevärlden för att förkunna deras återlösning från dödens bojar.”

Dessa trofasta andar visste att

”deras slumrande stoft [snart] skulle bli återställt till sin fullkomliga gestalt, ben till ben klädda med senor och kött. Anden och kroppen skulle förenas för att aldrig mer åtskiljas, på det de måtte erhålla glädjens *fullbet*.”

Och ”medan denna väldiga skara i väntan och samtal gladde sig åt timman för sin befrielse från dödens bojar, visade sig Guds Son och förkunnade frihet för de fångna som hade varit trofasta.”²⁴

Mina bröder och systrar, hur mörk situationen än ser ut i världen idag, vilka stormar vi än möter personligen, i våra hem och i våra familjer, så kan denna glädje bli vår idag. Ibland förstår vi inte varför död, sjukdomar, mentala och fysiska handikapp, personliga tragedier, krig och andra konflikter får förekomma. En del av detta är nödvändiga delar av vår jordiska provotid. Annat, som Enok förutsåg, är en del av

förberedelserna för Frälsarens andra ankomst, när ”himlarna [skola] för-mörkas och en mörkrets slöja täcka jorden, himlarna skola skälva och likaså jorden och det skall bli stort trångmål bland människobarnen, men”, sade Herren, ”jag skall bevara mitt folk”. Och när Enok såg allt detta ”fylldes [han] med glädje”.²⁵

Denna morgon, när tiden då vi firar Frälsarens födelse och uppståndelse är här, bär jag med glädje särskilt vittnesbörd om att han kom till världen, att han led för våra synder och att han ska återvända. Vår tro på honom och lydnad mot hans bud ger oss ”ett fullkomligt klart hopp”²⁶ och skingrar hopplöshetens mörker och förtvivlans dysterhet i dessa oroliga tider. Den som hade kraft att lugna jordens element, har kraft att lugna våra själar och ge oss en tillflykt i stormen: ”Frid, var lugn.”²⁷

Det vittnar jag om i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Markus 4:37–38.
2. Matt 8:26.
3. Markus 4:39.
4. Se James E Talmage, *Jesu Kristus*, s 303–304.
5. Markus 4:41.
6. 2 Tim 3:1–2, 5.
7. Markus 13:7.
8. L&F 38:30.
9. Se 1 Kung 19:11–15.
10. Ether 6:7, 10.
11. Ether 2:23.
12. Ether 3:1.
13. L&F 58:26.
14. Se Ether 6:4.
15. Joh 17:15.
16. L&F 121:7.
17. L&F 122:7.
18. *History of the Church*, 2:309.
19. Sarah DeArmon Pea Rich, ”Autobiography, 1885–1893”, Släkt- och kyrkohistoriska avdelningens arkiv, Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga, s 67.
20. Se James E Talmage, *Jesu Kristus*, s 648.
21. Se Joh 17:3.
22. Matt 28:6.
23. Se ”Översikt över Nya testamentets tid: Frälsarens sista vecka”, *Liabona*, apr 2003, s 26–29.
24. L&F 138:12, 14–18; kursivering tillagd.
25. Moses 7:61, 67.
26. 2 Nephi 31:20.
27. Markus 4:39.

På skattjakt

PRESIDENT THOMAS S MONSON

förste rådgivare i första presidentskapet

Lär av det förgångna, förbered för framtiden, lev i nuet.

Som pojke läste jag med förtjusning *Skattkammarön* av Robert Louis Stevenson. Jag såg också äventyrsfilmer där några män hade var sin bit av en sliten karta som visade vägen till en nergrävd skatt, om man bara kunde hitta alla bitarna och sätta ihop dem.

Jag minns att jag lyssnade på ett femtonminutersprogram på radion varje vardagseftermiddag. Det program jag talar om var "Jack Armstrong, en äkta amerikansk pojke". Det inledes med en reklamsnutt: "Har du prövat Wheaties, världens bästa frukost?" Därefter kom med beslöjad, mystisk röst från radion budskapet: "Vi går nu med Jack och Betty mot den sägenomspunna hemliga ingången till elefanternas begravningsplats, där en skatt ligger gömd. Men vänta! Fara lurar på vägen framför oss."

Ingenting kunde slita mig från det programmet. Det var som om jag själv ledde sökandet efter den gömda skatten av dyrbart elfenben.

I en annan tid och i andra omständigheter talade världens Frälsare om skatter. I sin bergspredikan förkunnade han:

"Samla inte skatter på jorden, där rost och mal förstör och där tjuvar bryter sig in och stjälar.

"Samla er skatter i himlen, där varken rost eller mal förstör och där inga tjuvar bryter sig in och stjälar.

"Ty där din skatt är, där kommer också ditt hjärta att vara."¹

Den utlovade belöningen var ingen skatt av elfenben, guld eller silver. Inte heller bestod den av landområden eller en aktieportfölj. Mästaren talade om rikedomar inom räckhåll för alla – ja, ousäglig glädje här och evig lycka härafter.

Idag har jag valt att ta fram de tre bitarna av er skattkarta för att vägleda er till er eviga lycka. De är:

1. Lär av det förgångna.
2. Förbered för framtiden.
3. Lev i nuet.

Låt oss se på varje del av kartan för sig.

För det första: Lär av det förgångna.

Vi har alla en arvedel – vare sig det är pionjärfäder, senare omvända eller andra som hjälpt till att forma vårt liv. Denna arvedel är en grund som byggts av uppoffringar och tro. Vi har

förmånen och ansvaret att bygga på denna fasta och stabila grund.

Karen Nolen berättar i *New Era* 1974 om Benjamin Landart, som 1888 var femton år gammal och en framstående violinist. Att bo på en gård i norra Utah med sin mor och sju syskon var ibland svårt för Benjamin, eftersom han fick mindre tid än han hade önskat att spela på sin fiol. Ibland brukade hans mor låsa in fiolen tills han gjort sina sysslor på gården, så svår var frestelsen att spela för Benjamin.

På hösten 1892 ombads Benjamin resa till Salt Lake City för att provspela för en plats i territoriets orkester. För honom var det en dröm som infriats. Efter flera veckors övning och böner för han till Salt Lake City i mars 1893 till den länge emotsedda provspelingen. När dirigenten, Mr Dean, hört Benjamin spela, talade han om för honom att han var den bäste violinist han hört väster om Denver. Han ombads komma till Denver kommande höst för repetitioner och fick veta att han skulle tjäna tillräckligt för att försörja sig plus en del att sända hem.

En vecka efter den glada nyheten kallade emellertid Benjamins biskop honom till sitt kontor och frågade om han inte kunde skjuta upp orkesterplanerna några år. Han sade till Benjamin att innan han började tjäna pengar fanns det något han var skyldig Herren. Så bad han Benjamin ta emot en missionärskallelse.

Benjamin tyckte nästan att avståndet från chansen att spela i territoriets orkester var mer än han kunde stå ut med, men visste också vilket beslut han skulle fatta. Han lovade biskopen att om han hade någon möjlighet att få fram pengar till en mission, så skulle han acceptera kallelsen.

När Benjamin berättade för sin mor om kallelsen, blev hon överlycklig.

President Gordon B Hinckley hälsar på äldste Henry B Eyring i de tolv apostlarnas kворum (vänster) medan president Thomas S Monson (längst till höger) hälsar på kворummedlemmarna äldste Jeffrey R Holland (mitten) och äldste Richard G Scott.

Hon berättade för honom att hans far alltid hade velat gå ut som missionär, men hade dött innan han fått möjlighet. Men när de diskuterade hur missionen skulle finansieras, mulnade hennes ansikte. Benjamin sade att han inte ville låta henne sälja ännu mer av deras mark. Hon studerade hans ansikte en stund och sade sedan: "Ben, det finns ett sätt att få fram pengarna. Vår familj äger en enda sak som är tillräckligt värdefull för att räcka till en mission. Du får sälja fiolen."

Tio dagar senare, den 23 mars 1893, skrev Benjamin i sin dagbok: "Jag vaknade i morse och tog fram min fiol ur dess fodral. Hela dagen spelade jag den musik jag älskade. På kvällen, när det skymde och jag inte längre såg att spela, lade jag tillbaka instrumentet i dess fodral. Det får räcka. I morgon reser jag till min mission."

Fyrtiofem år senare, den 23 juni 1938, skrev Benjamin i sin dagbok: "Det bästa beslut jag någonsin fattat i mitt liv var att avstå från något jag älskade högt för den Gud jag älskade

ännu mer. Han har aldrig glömt mig för detta."²

Lär av det förgångna.

För det andra: Förbered för framtiden.

Vi lever i en föränderlig värld. Tekniken har förändrat nästan varje del av vårt liv. Vi måste klara av de här framstegen – och dessa omvälvande förändringar – i en värld som våra förfäder inte kunde drömma om.

Kom ihåg Herrens löfte: "Om I ären beredda skolen I icke frukta."³ Frukten är framstegens dödsfiende.

Förberedelse och planering behövs, så att vi inte slarvar bort vårt liv. Utan mål kan man inte nå verklig framgång. En av de bästa definitioner på framgång jag funnit låter ungefär så här: Framgång är ett fortlöpande förverkligande av värdiga ideal. Någon har sagt att problemet med att inte ha något mål är att man kan springa hela livet fram och tillbaka på banan utan att någonsin korsa mållinjen.

För många år sedan sjöngs en romantisk, fantasifull ballad som

innehöll frasen: "En önskan gör allting bra, så önska, och allt blir som det ska."⁴ Jag vill ha sagt här och nu att önskningar inte kan ersätta grundlig förberedelse när det gäller livets prövningar. Förberedelser är jobbiga, men absolut nödvändiga för framgång.

Vår färd in i framtiden blir ingen jämn motorväg som sträcker sig härifrån till evigheten. I stället blir det vägsål och kurvor på vägen, för att inte tala om oväntade gupp. Vi måste be varje dag till en kärleksfull himmelsk Fader, som vill att var och en av oss ska lyckas i livet.

Förbered för framtiden.

För det tredje: Lev i nuet.

Ibland låter vi våra tankar på morgondagen ta upp alltför mycket av i dag. Dagdrömmar om det förgångna och längtan efter framtiden kan ge tröst men kan inte ersätta att leva i nuet. Detta är möjligheternas dag, och vi måste gripa den.

Professor Harrold Hill ger i Meredith Willsons *The Music Man* varningen: "Om du samlar på

morgondagar, kanske du finner att du bara har en mängd tomma gårdagar.”

Det blir ingen morgondag att minnas om vi inte gör något i dag, och för att leva helt och fullt i dag, måste vi göra det som är allra viktigast. Låt oss inte skjuta upp det som betyder mest.

Jag läste nyligen om en man som strax efter sin hustrus bortgång öppnade hennes byrålåda och där fann ett klädesplagg som hon köpt när de besökt östra delen av Förenta staterna nio år tidigare. Hon hade aldrig haft det på sig, utan sparat det till något särskilt tillfälle. Nu skulle förstås det tillfället aldrig komma.

Den här mannen berättade det hela för en vän och sade: ”Spara aldrig något för ett särskilt tillfälle. Varje dag i ditt liv är ett särskilt tillfälle.”

Vännen sade senare att de orden förändrat hennes liv. De hjälpte henne att sluta skjuta upp sådant som var viktigt för henne. Hon sade: ”Nu är jag mer med min familj. Jag använder kristallglas varje dag. Jag har nya kläder på mig till snabbköpet, om jag känner för det. Jag håller på att sluta använda orden ’nån gång’ och ’endera dan’. Nu tar jag mig tid till att ringa mina släktingar och nära vänner. Jag har ringt gamla vänner för att ordna upp gamla meningsskiljaktigheter. Jag talar om för min familj hur mycket jag älskar dem. Jag försöker att inte försena eller skjuta upp någonting som kan få oss att skratta och bli glada. Och varje morgon säger jag till mig själv att det här kan bli en alldeles särskild dag. Varje dag, varje timma, varje minut är något särskilt.”

Ett underbart exempel på den här filosofin återgavs av Arthur Gordon för många år sedan i en tidskrift. Han skrev:

”När jag var omkring 13 år och min bror 10, hade far lovat att ta med oss på cirkus. Men vid lunchtiden kom ett telefonsamtal: han var tvungen ta itu

med något brådskanie på stan. Vi förberedde oss på besvikelsen. Men så hörde vi honom säga i luren: ’Nej, jag kommer inte. Det får vänta.’

När han kom tillbaks till bordet, log mor. ’Cirkusen kommer tillbaks, vet du’, sade hon.

”Jag vet’, sade far, ’men det gör inte barndomen.’”⁵

Äldste Monte J Brough i de sjutios första kvorum berättar om en sommar i hans barndomshem i Randolph, Utah, när han och hans yngre bror Max bestämde sig för att bygga en koja i ett stort träd på bakgården. De planerade sitt livs underbaraste skapelse. De samlade ihop byggnadsmaterial från hela grannskapet och bar upp det till den plats i trädet där två grenar utgjorde en idealisk plats för en koja. Det var svårt, och de var ivriga att bli färdiga. Visionen av den färdiga trädkojan gav dem en stark motivation att fullborda projektet.

De arbetade hela sommaren och till sist på hösten, strax innan skolan skulle börja igen, var kojan klar. Äldste Brough säger att han aldrig ska glömma känslan av glädje och tillfredsställelse de kände när de äntligen kunde njuta frukten av sitt arbete. De satt i kojan, såg sig om några minuter, klättrade ner från trädet – och kom aldrig tillbaka dit. Det färdiga projektet, hur underbart det än var, lyckades inte behålla deras intresse ens en dag. Med andra ord: Planeringen, insamlandet, byggandet och arbetet – inte det färdiga projektet – var det som gav den bestående tillfredsställelse och glädje de upplevde.

Låt oss avnjuta livet medan vi lever det och, liksom äldste Brough och hans bror Max, finna glädje i färden.

Det gamla talesättet ”uppskjut aldrig till morgondagen vad du kan göra i dag” är dubbelt viktigt i fråga om att uttrycka kärlek och tillgivenhet – i ord och handling – till släktingar och vänner. Författarinnan Harriett Beecher Stowe sade: ”De bittraste tårar som gjuts över graven är över ord som lämnats osagda och handlingar som lämnats ogjorda.”⁶

En poet har i en vers beskrivit sorgen över för alltid förlorade möjligheter. Jag citerar en del här:

*Ett kvarter bort har jag en vän,
som jag har planer på att besöka
se’n.
Men dagar och veckor och
månader går,
innan jag vet ordet av har det gått
ett år.
Jag binner aldrig träffa min gode
vän,
för tiden flyr och jag kan inte fånga
den. . . .
Morgondagen kommer och
morgondagen går,
avståndet mellan oss växer och
består.*

*Bara ett kvarter bort, men utom
räckbåll känner jag –
telegrammet kommer:
Jim dog idag.*

*Kanske är det vad vi förtjänar till
sist:
Ett kvarter bort en vän som vi mist.⁷*

För lite över ett år sedan bestämde jag mig för att inte längre skjuta upp att besöka en kär vän som jag inte sett på många år. Jag hade tänkt hälsa på honom i Kalifornien, men det hade inte blivit av.

Bob Biggers och jag träffades när vi båda tjänstgjorde vid staben på flottans utbildningscenter i San Diego,

Kalifornien, mot slutet av andra världskriget. Vi blev goda vänner ända från början. Han besökte Salt Lake City en gång innan han gifte sig och vi höll kontakten per brev efter det att jag muckade 1946. Min hustru Frances och jag har utväxlat julkort varje år med honom och hans hustru Grace.

Slutligen, i början av januari 2002, planerade jag in ett besök på en stavs-konferens i Whittier i Kalifornien, där paret Biggers bor. Jag ringde till min vän Bob, som nu är 80, och ordnade så att Frances och jag kunde träffa honom och Grace så att vi kunde prata om gamla tider.

Det blev ett underbart besök. Jag hade med mig ett antal fotografier som

hade tagits när vi låg i flottan tillsammans för över 55 år sedan. Vi pekade ut dem vi kände och utbytte adresser så gott vi kunde. Bob är inte medlem i kyrkan, men han mindes att han varit på ett sakramentsmöte med mig för länge sedan när vi var stationerade i San Diego.

När Frances och jag tog farväl av Bob och Grace, kände jag en överväldigande känsla av frid och glädje över att äntligen ha sett till att än en gång träffa en vän som jag mindes med värme under alla dessa år.

En dag får vi alla slut på morgondagar. Låt oss inte skjuta upp sådant som är viktigast.

Lev i nuet.

Nu har ni skattkartan på plats: **Lär av det förgångna, förbered för framtiden, lev i nuet.**

Jag slutar där jag började: Från vår Herre och Frälsare:

”Samla inte skatter på jorden, där rost och mal förstör och där tjuvar bryter sig in och stjälar.

”Samla er skatter i himlen, där varken rost eller mal förstör och där inga tjuvar bryter sig in och stjälar.

Ty där din skatt är, där kommer också ditt hjärta att vara.”⁸

Mina bröder och systrar, ur djupet av min själ bär jag ett personligt vittnesbörd: Gud är vår Fader, hans Son är vår Frälsare och Återlösare, vi leds av en profet för vår tid, ja, president Gordon B Hinckley.

I Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Matt 6:19–21.
2. Se ”Benjamin: Son of the Right Hand”, *New Era*, maj 1974, s 34–37.
3. L&F 38:30.
4. ”Wishing Will Make It So”, text av B G DeSylva.
5. *A Touch of Wonder* (1974), 77–78.
6. I *The Harper Book of American Quotations* (1988), sammanställd av Gorton Carruth och Eugene Ehrlich, s 173.
7. Charles Hanson Towne, ”Around the Corner”, i *Poems That Live Forever*, sammanställd av Hazel Felleman (1965), s 128.
8. Matt 6:19–21.

Röstning på kyrkans ämbetsmän

PRESIDENT JAMES E FAUST

andre rådgivare i första presidentskapet

Mina bröder och systrar, president Hinckley har bett att jag nu framlägger för er kyrkans generalauktoriteter, områdesauktoritettssjuttio och biorganisationernas generalpresidentskap för röstning.

Det är föreslaget att vi stöder Gordon Bitner Hinckley som profet, siare och uppenbarare och president för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga, Thomas Spencer Monson som förste rådgivare i första presidentskapet och James Esdras Faust som andre rådgivare i första presidentskapet.

De som instämmer, kan visa det.

De som är emot, om någon, kan visa det.

Det är föreslaget att vi stöder Thomas Spencer Monson som president för de tolv apostlarnas kvorum, Boyd Kenneth Packer som tillförordnad president för de tolv apostlarnas kvorum och följande som medlemmar i detta kvorum: Boyd K Packer, L Tom Perry, David B Haight, Neal A Maxwell, Russell M Nelson, Dallin H Oaks, M Russell Ballard, Joseph B Wirthlin, Richard G Scott, Robert D Hales, Jeffrey R Holland och Henry B Eyring.

De som instämmer, var vänliga visa det.

Någon däremot?

Det är föreslaget att vi stöder rådgivarna i första presidentskapet och de tolv apostlarna som profeter, siare och uppenbarare.

Alla som instämmer, var vänliga visa det.

Om någon är emot visas det med samma tecken.

På grund av att äldste Cecil O Samuelson Jr kallats som rektor för Brigham Young-universitetet, är det föreslaget att vi avlöser honom som medlem i presidentskapet för de sjuttios kvorum och som generalpresident för Söndagsskolan.

Alla som instämmer, var vänliga visa det.

Det är föreslaget att vi avlöser

J Devn Cornish som områdesauktoritettssjuttio eftersom han blivit kallad som missionspresident. Alla som är för, var vänliga visa det.

Det är föreslaget att vi stöder följande som områdesauktoritettssjuttio: D Fraser Bullock, Luis G Chaverri, Ronaldo da Costa, Stanley G Ellis, Randy D Funk, José A García, Robert H Garff, Julio G Gaviola, Francisco I Gímenez, Carlos A Godoy, S Horacio Guzmán,

Körmedlemmar visar sitt stöd för kyrkans ämbetsmän under lördags-eftermiddagens konferenssession.

Yu Chen Ho, Beaver T Ho Ching, Robert Koch, G Steven Laney, Barry Lee, Miguel A Lee, Kuen Ling, Lamont W Moon, Alexander A Odume, Adesina J Olukanni, Fernando D Ortega, Antonio R Oyola, Adilson de Paula Parrella, Luigi S Peloni, Rafael E Pino, Gelson Pizzirani, Gerold Roth, A Kim Smith, W Blake Sonne, Ronald A Stone, Subandriyo, Jeffrey C Swinton, Donald P Tenney, José L Torres, Pita R Vamanra, Perry M Webb.

Alla som instämmer, var vänliga visa det. Tack.

Om någon är emot visas det med samma tecken.

Det är föreslaget att vi stöder de övriga generalauktoriteterna, områdesauktoritetssjuttio och biorganisationernas generalpresidentskap som de nu är insatta.

De som instämmer, var vänliga visa det.

Om någon är emot kan det visas.

Röstningen verkar ha varit enhällig.

Tack, bröder och systrar, för er tro och era böner. ■

Rapport från kyrkans revisionsavdelning

PRESENTERAD AV WESLEY L JONES

avdelningschef för kyrkans revisionsavdelning

Till första presidentskapet för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga

Kära bröder! Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga har en revisionsavdelning som utför sin verksamhet fristående från alla andra avdelningar och organisationer inom kyrkan. Chefen för kyrkans revisionsavdelning rapporterar direkt och regelbundet till första presidentskapet. Kyrkans revisionsavdelning består av auktoriserade revisorer,

auktoriserade interna revisorer, auktoriserade revisorer för informationssystem och andra kvalificerade yrkesmän.

Enligt uppdrag från första presidentskapet har kyrkans revisionsavdelning auktoritet att granska alla kyrkans avdelningar och verksamheter över hela världen. Kyrkans revisionsavdelning har tillgång till alla uppteckningar,

all personal, alla byggnader och all utrustning som behövs för att granska bidragen till kyrkan, dess utgifter och tillgångar. Professionella revisionsnormer styr hur revisionsarbetet utförs. Riskfaktorn är det som huvudsakligen styr valet av revisionerna.

Rådet för tiondemedlens användning har ansvaret för och har för 2002 auktoriserat utbetalningarna ur kyrkans fonder. Detta råd utgörs av första presidentskapet, de tolv apostlarnas kvorum och presiderande biskopsrådet enligt föreskrift genom uppenbarelse. Under ledning av detta råd handhas donationer och utgifter genom kyrkans budget- och finansavdelningar. Administrationen av erhållna donationer och budgeterade utgifter har granskats och redovisats.

På grundval av våra revisioner anser kyrkans revisionsavdelning att intäkter och utgifter under det år som avslutades den 31 december 2002 i allt väsentligt administrerats i enlighet med godkända riktlinjer för budgetering och kyrkans fastställda förfaringsätt.

Den ekonomiska verksamheten av organisationer anslutna till kyrkan, som driver sin verksamhet oberoende av kyrkan, granskades inte av kyrkans revisionsavdelning för år 2002. Till dessa organisationer hör bland annat Deseret Management Corporation och dess dotterföretag samt kyrkans övriga institutioner för högre utbildning, däribland Brigham Young-universitetet. Oberoende offentliga revisionsbyråer har granskat de ekonomiska dokumenten och motsvarande bokföring i dessa organisationer. Dessutom har kyrkans revisionsavdelning verifierat att dessa byråers revisioner har redovisats på lämpligt sätt för varje organisations revisionskommitté.

Högaktningsfullt,
KYRKANS REVISIONSAVDELNING
Wesley L Jones
Avdelningschef ■

Statistisk rapport för år 2002

PRESENTERAD AV F MICHAEL WATSON

första presidentskapets sekreterare

Bröder och systrar, första presidentskapet har utfärdat följande rapport om kyrkans tillväxt och ställning för året som avslutades den 31 december 2002:

Kyrkans enheter

Missioner.....	335
Stavar.....	2,602
Distrikt.....	641
Församlingar och grenar.....	26,143

Kyrkans medlemsantal

Medlemmar totalt.....	11,721,548
Ökning av antalet barn med matrikelkort.....	81,132
Döpta nyomvända.....	283,138

Missionärer

Heltidsmissionärer.....	61,638
-------------------------	--------

Tempel

Tempel invigda under 2002.....	7
(Snowflake i Arizona, Lubbock i Texas, Monterrey i Mexico, Campinas i Brasilien, Asunción i Paraguay,	

Nauvoo i Illinois, Haag i Holland)	
Återinvigda tempel under 2002.....	2
(Freiberg i Tyskland och Monticello i Utah)	
Tempel i verksamhet.....	114

Framstående medlemmar som avlidit sedan april förra året

Minnie Preece Burton, änka efter äldste Theodore M Burton, tidigare assistent till de tolv och medlem av de sjuttios kvorum; *Melba Parker Hill*, änka efter äldste George R Hill III, tidigare medlem i de sjuttios kvorum; *Bonnie Lee Adamson Caldwell*, hustru till äldste C Max Caldwell, tidigare medlem i de sjuttios kvorum; *Gertrude Ryberg Garff*, tidigare rådgivare i Hjälpföreningens generalpresidentskap; *Walter Joshua Eldredge Jr*, tidigare generalpresident för Unga män; *Mayola Miltenberger*, tidigare sekreterare och kassör i Hjälpföreningens generalpresidentskap och generalkommitté. ■

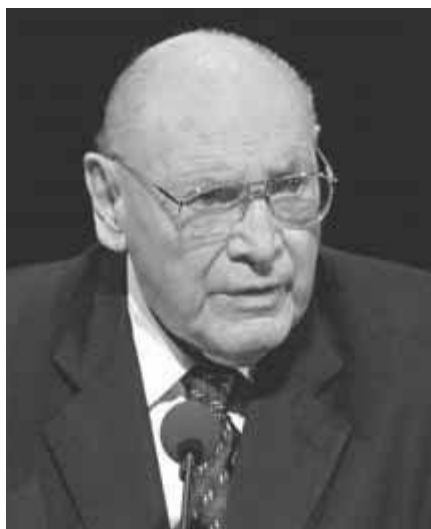

Den utesägliga gåvan

ÄLDSTE JOSEPH B WIRTHLIN

i de tolv apostlarnas kворum

Om [vi] öppnade [våra] hjärtan för det förfinande inflytandet från denna den Helige Andens oförlikneliga gåva, skulle en härlig ny andlig dimension framkomma.

Det är en förmån att vara tillsammans med er idag. Jag älskar att lyssna till Herrens ord uttalade av våra ledare när de vägleds av den Helige Andens gudomliga gåva. Idag skulle jag vilja säga några ord om denna underbara gåva.

Har ni någonsin funderat över hur mycket ljus och energi som vår sol alstrar? Mängden överstiger nästan vår fattningsförmåga. Men ändå kommer den värme och det ljus som vi får som en fri gåva från Gud. Det är ännu ett bevis på vår himmelske Faders godhet.¹

Ljuset från solen genomtränger rymden, låter vår planet omstrålas

medan den cirklar runt solen och ger livgivande värme och ljus. Utan solen skulle det inte finnas något liv på denna planet, den skulle för alltid vara ofruktbar, kall och mörk.

Liksom solen ger liv och ljus till jorden, ger andligt ljus näring till vår ande. Vi kallar detta för Kristi ljus. Skrifterna lär oss att det "ger ljus åt varje människa, som kommer till världen".² Sålunda kan hela människosläktet åtnjuta dess välsignelser. Kristi ljus är det gudomliga inflytande som gör det möjligt för varje man, kvinna och barn att skilja mellan gott och ont. Det uppmuntrar alla att välja det rätta, att söka evig sanning och att på nytt lära sig de sanningar som vi hade kunskap om i vår förjordiska tillvaro, men som vi har glömt i jordelivet.

Kristi ljus ska inte förväxlas med den Helige Andens person, för Kristi ljus är inte alls någon person. Dess inflytande föregår och förbereder mottagandet av den Helige Anden. Kristi ljus leder den ärliga själen att "lyssna till Andens röst"³ för att finna det sanna evangeliet och den sanna kyrkan och därigenom ta emot den Helige Anden.

Den Helige Anden är en personlighet som består av ande, en separat medlem av gudomen.⁴ Han är ett

vittne om Guds kraft, Kristi gudomlighet och sanningen i det återställda evangeliet. Många under historiens lopp i samtliga nationer har flitigt eftersträvat att kommunicera med himlarna och nå fram till ljuset i evangeliets sanningar. De har känt hur den Helige Anden har bekräftat evangeliets sanningar.

Profeten Joseph Smith förklarade: "Det är skillnad mellan den Helige Anden och den Helige Andens gåva. Kornelius erhöll den Helige Anden innan han var döpt, vilket var Guds övertygande kraft till honom om evangeliets sanning, men han kunde icke erhålla den Helige Andens gåva förrän efter det att han blivit döpt. Om han icke påtagit sig ... [denna] förordning, skulle den Helige Anden, som övertygade honom om Guds sanning, ha lämnat honom."⁵

Den Helige Andens gåva, som är rätten till den Helige Anden som ständigt följeslagare, erhålls endast på villkor av tro på Kristus, omvändelse, dop genom nedsänkning och handpåläggning genom bemyndigade tjänare som förlänats det melkisedeska prästadömet. Det är en högst dyrbar gåva som endast är tillgänglig för värdiga medlemmar i Herrens kyrka.

I Läran och förbunden kallar Herren den Helige Andens gåva för den utesägliga gåvan.⁶ Den är källan till vittnesbörd och andliga gåvor. Den upplyser sinnet, fyller våra själar med glädje,⁷ lär oss allting och påminner oss om bortglömda ting.⁸ Den Helige Anden ska "visa [oss] allt vad [vi] skola göra".⁹

President James E Faust tillade att den Helige Andens gåva "utgör bästa garantin för en inre frid i vår oroliga värld".¹⁰

President Gordon B Hinckley lärde: "Vilken stor välsignelse det är att betjänas av en medlem i gudomen."¹¹ Tänk på vad detta innebär, förmågan och rättigheten att bli

betjänad av en medlem i gudomen, att ha kontakt med oändlig visdom, oändlig kunskap och oändlig kraft!

På samma sätt som med alla gåvor måste denna gåva tas emot och accepteras för att kunna åtnjutas. När prästadöms händer lades på ditt huvud för att konfirmera dig till medlem i kyrkan hörde du orden: "Mottag den Helige Anden." Detta innebar inte att den Helige Anden ovillkorligt blev din ständige följeslagare. Skrifterna varnar oss för att Herrens Ande "icke alltid skall sträva med människan".¹² När vi konfirmeras får vi *rättigheten* till den Helige Andens umgänge, men det är en rättighet som vi måste fortsätta att för tjäna genom lydnad och värdighet. Vi får inte ta denna gåva för given.

Den Helige Anden varnar oss för faror och inspirerar oss att hjälpa de behövande. President Thomas S Monson gav oss rådet: "Vi iakttar. Vi väntar. Vi lyssnar efter den milda, stilla rösten. När den talar, lyder förståndiga män och kvinnor. Vi väntar inte med att följa dess maningar."¹³

Jag hade en gång tillfället att göra en rundtur i en stor grotta. När vi var där släckte guiden ljuset ett ögonblick för att visa hur det var att leva i totalt mörker. Det var en häpnadsväckande upplevelse. Jag höll handen några centimeter från ögonen och jag kunde inte se den. På sätt och vis var det skrämmande. Jag blev lättad när ljuset återigen slogs på.

På samma sätt som ljuset genomtränger mörkret och gör fysiska ting synliga, så genomtränger den Helige Anden det andliga mörker som omger oss och tydliggör andliga ting som tidigare var fördolda. Aposteln Paulus lärde att "en oändlig människa inte tar emot det som tillhör Guds Ande. Det är dårskap för henne, och hon kan inte förstå det, eftersom det måste bedömas på ett andligt sätt."¹⁴

Jag är rädd för att en del medlemmar i Herrens kyrka "lever långt under våra förmåner" när det gäller den Helige Andens gåva.¹⁵ En del distraheras av världsliga ting som stänger ute den Helige Andens inflytande och som hindrar dem från att känna igen andliga maningar. Det är en stökig och hektisk värld som vi lever i. Kom ihåg: Att vara upptagen är inte nödvändigtvis detsamma som att vara andlig. Om vi inte är försiktiga kan världsliga ting tränga bort det som är andligt.

En del är andligt döva och okänsliga som en följd av att de valt att synda. En del hänger sig helt enkelt åt andlig självbelåtenhet och har ingen önskan att förbättra sig och kommunicera med den Öändlige.

Om de öppnar sina hjärtan för det förädlade inflytandet från denna den Helige Andens oförlikneliga gåva,

skulle en härlig ny andlig dimension framkomma. Deras ögon skulle skåda en utsikt som knappt går att föreställa sig. De skulle själva få kunskap om andliga ting som är utsökta, dyrbara och i stånd att utvidga själen, utvidga sinnet och fylla hjärtat med outhärlig glädje.

President Brigham Young berättade om en helig upplevelse då martyren Joseph Smith kom i en syn till president Young för att överlämna ännu ett budskap till de heliga. Det är ett budskap som de heliga idag behöver mer än någonsin: "[Var noga med att] be folket att bevara Herrens ande", sade Joseph, "så ska den leda dem rätt. Var försiktiga och avvisa inte den milda, stilla rösten, den ska tala om för er vad ni ska göra och vart ni ska gå. Den ska skänka er rikets frukter. Säg till bröderna att de ska öppna sina hjärtan för övertygelse, så att när den Helige

Anden kommer till dem, deras hjärtan är redo att ta emot den.”¹⁶

Bröder och systrar, vänder vi oss bort från den stilla, milda rösten? Gör vi sådant som sårar den Helige Anden? Tillåter vi inflytanden i våra hem som driver bort Anden från våra hem? Den slags underhållning som vi tillåter i våra hem utövar säkert ett inflytande på den Helige Andens kraft. En stor del av världens underhållning är sårande för den Helige Anden. Helt visst bör vi inte se på filmer eller TV-program som är fyllda med våld, vulgärt språk och omoral.

Jag inbjuder er att enskilt begrunda, på ett ödmjukt och bedjande sätt, och fråga er själva: ”Har jag Anden i mitt liv? Är jag lycklig? Gör jag någonting i mitt liv som är sårande för Anden och som hindrar den Helige Anden från att vara min ständige följeslagare?” Ha modet att omvända er, om så behövs, och återigen åtnjuta den Helige Andens umgänge.

Åtnjuter vi den Helige Andens närvaro i vårt hem? Gör vi någonting som familj som är sårande för Anden? Hur kan vi på ett mer effektivt sätt inbjuda den Helige Anden i vårt hem?

Vårt hem behöver vara mer Kristusinriktat. Vi bör tillbringa mer tid i templet och mindre tid i sökan-det efter nöjen. Vi bör sänka bullerni-vån i våra hem så att världens buller inte överröstar den Helige Andens stilla, milda röst. En av våra främsta

målsättningar som föräldrar bör vara att åtnjuta den Helige Andens kraft och inflytande i våra hem. Vi bör be och studera skrifterna. Vi kan sjunga återställsens psalmer för att inbjuda den Helige Anden till vårt hem. Regelbundna hemaftnar är också till hjälp.

I dessa svåra tider behöver vi denna outsägliga gåva i vårt liv. President Boyd K Packer påminner oss: ”Vi behöver inte leva i rädsla för framtiden. Vi har all anledning att glädjas och föga anledning att frukta. Om vi följer Andens maningar, kommer vi att vara trygga, vad än framtiden har i sitt sköte. Vi kommer att få veta vad vi ska göra.”¹⁷

Profeten Joseph lärde att de heliga kunde skilja den Helige Andens gåva från alla andra inflytanden, för ”den skall visa frid och glädje till deras själar. Den skall ta bort illvilja, hat, stridigheter och allt ont från deras hjärtan. De kommer endast att vilja göra gott, frambringa rättfärdighet och bygga upp Guds rike.”¹⁸

En vän berättade en gång för mig om sin erfarenhet av att lära känna och förstå den Helige Andens gåva. Han hade ofta bett om och längtat efter att lära känna evangeliets sanningar.

Även om han kände sig tillfreds med sin tro hade han aldrig fått ta emot den säkra kunskap som han hungrade efter. Han hade förlikat sig

med det faktum att han kanske tillhörde dem som skulle behöva gå igenom detta liv i förtröstan på andra människors tro.

En morgon, medan han begrundade skrifterna, kände han hur någonting strömmade genom hans kropp från hjässan till fotabjället. ”Jag var omsluten av en känsla av sådan intensiv kärlek och ren glädje”, förklarade han. Jag kan inte beskriva hur jag kände mig vid det tillfället, förutom att jag omslöt av en sådan djup glädje att det inte fanns rum i mig för någon annan upplevelse.”

Även när han kände detta utgjutande av den Helige Anden undrade han om det var möjligt att han bara inbillade sig det som hände. ”Ju mer jag undrade”, sade han, ”desto mer intensiv blev känslan, tills allt jag kunde göra var att säga med tårar i ögonen, ’det är nog.’”

Som pojke hade min far en liknande upplevelse den dag han döptes. Han sade: ”När biskopen lade sina händer på mitt huvud och sade: ’Mottag den Helige Anden’, hade jag en speciell känsla ... någonting som jag aldrig förut upplevt kom till mig och gav mig en känsla av lycka, en känsla som fyllde min själ.”

Från detta ögonblick och under hela sitt liv visste han alltid att Jesus Kristus levde och ledde sin kyrka genom en levande profet.¹⁹

Det finns många idag som har känt den Helige Andens maningar när de studerat Mormons bok eller lyssnat till vittnesbörden från missionärer och vänner. Till dessa säger jag, som en Herrens Jesu Kristi apostel: Evangeliet i sin fullhet är återställt till jorden ännu en gång! Joseph Smith var en sann profet som översatte Mormons bok genom Guds gåva och kraft. Jag vädjar till alla att läsa Mormons bok och tillämpa dess löfte: ”Jag uppmanar eder, att när I erhållen dessa urkunder, I då frågen Gud, den evige

Fadern, i Kristi namn, om dessa uppteckningar icke äro sanna, och om I frågen med ett uppriktigt hjärta och ett verkligt uppsåt samt med tro på Kristus, skall han uppenbara sanningen för eder genom den Helige Andens kraft.”²⁰

Till er som inte är medlemmar i kyrkan vädjar jag av allt mitt hjärta – stå inte emot sanningen längre. Ge plats i era hjärtan för detta himmelska ljus. Ha tro, omvänd er och bli döpta i Jesu Kristi namn till era synders förlåtelse. Då ska också ni få denna den Helige Andens utesägliga gåva.

Vår himmelske Fader lever! Jesus är Kristus! Genom profeten Joseph Smith har Jesu Kristi evangelium återställt i sin fullhet. President Gordon B Hinckley är vår tids profet, siare och uppenbarare. Om detta vittnar jag i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Experter vid National Aeronautics and Space Administration (NASA) gör bedömningen att ”den totala energi som solen utstrålar varje dag är 383 miljarder biljoner kilowatt, vilket motsvarar den energi som alstras av 100 miljarder ton trotyl som exploderar varje sekund” (NASA Office of Space Science, Solar System Exploration”, Internet,).
2. Joh 1:9; se även Moroni 7:16; L&F 84:46.
3. L&F 84:46
4. Se L&F 130:22
5. *History of the Church*, 4:555.
6. Se L&F 121:26
7. Se L&F 11:13
8. Se Joh 14:26.
9. 2 Nephi 32:5.
10. ”Den helige Andens gåva – en säker kompass”, *Nordstjärnan*, jul 1989, s 28.
11. *Teachings of Gordon B. Hinckley* (1997), s 259.
12. 1 Mos 6:3; se även 2 Nephi 26:11; L&F 1:33; Moses 8:17.
13. *Live the Good Life* (1988), s 59.
14. 1 Kor 2:14.
15. Se Brigham Young, *Discourses of Brigham Young*, utv av John A Widtsoe (1954), s 32.
16. *Manuscript History of Brigham Young 1846–1847*, sammanst av Elden J Watson (1971), s 529.
17. ”Tungor som av eld fördelade sig”, *Liabona*, jul 2000, s 9.
18. *Manuscript History of Brigham Young*, s 529.
19. Joseph L Wirthlin, Conference Report, apr 1956, s 12.
20. Moroni 10:4.

Ett barn och en lärjunge

ÄLDSTE HENRY B EYRING

i de tolv apostlarnas kворum

Herren förlitar sig på sina sanna lärjungar. Han sänder förberedda människor till sina förberedda tjänare.

Alla som ingått dopförbundet har lovat att förkunna evangeliet till andra.¹ Ibland antar rädslan för att bli avvisad eller för att väcka anstöt sådana enorma proportioner att det ter sig omöjligt för oss. Ändå finns det medlemmar som med lätthet tar sig över denna barriär. Jag har noggrant iakttagit dem under mina resor. Jag kan föreställa mig en del av dem nu.

Lördagen är torgdag världen över. Från landsbygden i Ghana, i Ecuador och i Filippinerna åker otaliga människor in till någon stad för att sälja sina jordbruksprodukter och sin hemslöjd. De samspråkar med dem de möter på vägen. Och de pratar med varandra

när de står i sina stånd och väntar på kunder. Mycket av pratet handlar om kampen för tillvaron, om hur svårt det är att ta sig ur fattigdomen, och ibland om faror.

Bland folket på vägen och på torget finns det medlemmar i kyrkan. Mycket av det de pratar om med dem de möter liknar det man hör överallt i världen. ”Varifrån kommer du?” ”Är det där din son du har med dig?” ”Hur många barn har du?” Men det finns en skillnad hos kyrkans medlemmar. Det är något man lägger märke till i deras ögon och i deras ord. De lyssnar noggrant som om de verkligen bryr sig om svaren på frågorna och personen framför sig.

Om samtalet varar längre än några minuter, börjar de prata om sådant som är av största vikt för dem båda. De börjar samtala om sådant som bringar glädje och om sådant som bringar sorg. Och samtalet kommer in på deras förhoppningar inför det här livet och nästa. Kyrkans medlemmar ger uttryck för en stilla förtröstan. Inte alltid, men ibland, får kyrkans medlemmar frågan: ”Varför är du så lugn och rofylld?” ”Hur kan du känna till dessa saker som du säger att du gör?”

Då kommer det ett lugnt svar. Kanske att det handlar om vår himmelske Fader och hans Son, Jesus

Kristus, som visade sig för den unge pojken, Joseph Smith. Eller kan det handla om den uppståndne Frälsarens kärleksfulla gärning, som den beskrivs i Mormons bok, när han besökte vanliga människor som hade tro på honom och som älskade honom som vi gör.

Om ni kunde höra ett sådant samtal, som handlar om andliga ting på ett torg eller en gata, kanske ni skulle undra: "Hur kan jag göra så? Hur kan jag bli bättre på att dela med mig av min tro till dem som ännu inte känner det jag känner?" Det här är en fråga som varje medlem bör ställa sig. Den frågan finns i tankarna hos varje biskop och grenspresident i kyrkan som nu har ansvaret att leda missionärsarbetet bland sitt folk. Svaret är själva grunden till skörden som kommer att äga rum.

Jag har noggrant och under bön studerat dem som är anmärkningsvärt trofasta och verksamma vittnen om Frälsaren och hans kyrka. Deras föredöme är inspirerande. En enkel man kallades som president för en liten gren. Det fanns så få medlemmar att han inte kunde förstå hur grenen skulle kunna fungera.

Han gick till en skogsdunge för att be. Han frågade Gud vad han skulle göra. Svaret kom. Han och de få medlemmarna började inbjuda sina vänner att besöka kyrkans möten. Inom ett år hade hundratals gått ned i dopets vatten och blivit medborgare i Herrens kyrka.

Jag känner en man som är på resande fot nästan varje vecka i sitt arbete. Varje dag finns det missionärer någonstans i världen som undervisar någon han har mött. Det finns en annan man som inte låter sig nedslås av hur många han måste kontakta innan han hittar någon som vill bli undervisad av missionärerna. Det spelar ingen roll hur ofta han blir avvisad, det enda som betyder något är glädjen hos dem vars liv förändrats.

Det finns inte något särskilt mönster i deras bemödanden. Det finns ingen gemensam teknik. Somliga har alltid med sig en Mormons bok som de kan ge bort. Andra bestämmer sig för att vid ett visst datum ha funnit någon som missionärerna kan undervisa. En annan har gjort upp frågor som får andra att berätta vad de känner är viktigast i livet. Alla har bett om

att få veta vad de ska göra. Alla verkar få olika svar, som passar just dem och de människor som de träffar.

Men på ett sätt är de alla lika. Det är följande: De har samma syn på sig själva. De kan göra vad de blivit inspirerade att göra tack vare denna kunskap om sig själva. Om vi vill göra det som vi ska göra, måste vi bli lika dem på åtminstone två sätt. För det första känner de att de är älskade barn till en kärleksfull himmelsk Fader. Till följd av detta är det lätt för dem att ofta vända sig till honom i bön. De förväntar sig att få hans personliga vägledning. De lyder saktmodigt och ödmjukt, som barn till en fullkomlig förälder. Han är nära dem.

För det andra är de tacksamma lärjungar till den uppståndne Jesus Kristus. De har ett eget vittnesbörd om att försoningen är verklig och nödvändig för alla. De har känt sig renade genom dopet av dem som har myndighet och genom att de mottagit den Helige Anden. Och tack vare den frid de upplevt, är de som Mosiahs söner som "åstundade ... att frälsning skulle förkunnas för varje skapad varelse, ty de kunde ej uthärda tanken på att någon människosjäl skulle förgås. Blotta tanken på att en själ skulle lida ändlös pina, kom dem att skälva och bäva."²

De som lätt och ofta talar om det återställda evangeliet, värdesätter vad det har betytt för dem. De tänker ofta på den stora välsignelsen. Det är minnet av gåvan de har fått som gör att de ivrigt önskar att andra ska få den. De har känt Frälsarens kärlek. För dem är följande ord en daglig, ständig verklighet:

"Rädsla finns inte i kärleken, utan den fullkomliga kärleken driver ut rädslan. Rädslan hör ju samman med straff, och den som är rädd är inte fullkomnad i kärleken.

Vi älskar därför att han först har älskat oss."³

Men även efter det att den sanne lärjungen har känt denna kärlek, kan han eller hon ibland känna sig ängslig. Aposteln Johannes uttryckte sig klart om detta: Rädslan försvinner när vi är *fullkomnade* i kärlek. Vi kan be om att få den fullkomliga kärlekens gåva. Vi kan be med tillförsikt att vi ska få känna Frälsarens kärlek till oss och till alla vi möter. Han älskade oss och dem tillräckligt för att kunna betala priset för alla våra synder. Det är en sak att tro på det. Det är något mycket större att få våra hjärtan förändrade så att vi ständigt förnimmer det. Befallningen att be om att få känna Frälsarens kärlek är också ett löfte: Lyssna:

”Därför, mina älskade bröder, om I icke haven kärlek, ären I intet, ty kärleken förgår aldrig. Hållen eder därför fast vid kärleken, vilken är den största av allt, ty allt annat måste upphöra –

men den kärlek, som är Kristi rena kärlek, förbliver evinnerligen, och den som på den yttersta dagen befinnes hava den, med honom är allt väl.

Därför, mina älskade bröder, bedjen till Fadern av allt hjärta, att I mån vara fyllda med denna kärlek, som han har utgjutit över alla som äro hans Sons, Jesu Kristi, sanna efterföljare, att I mån vara Guds söner, att när han uppenbaras, vi skola bliva honom lika, ty vi skola se honom såsom han är, att vi måtte hava detta hopp och att vi måtte bliva renade, alldeles såsom han är ren.”⁴

Herren förlitar sig på sina sanna lärjungar. Han sänder förberedda människor till sina förberedda tjänare. Ni har haft upplevelsen, precis som jag har, av att träffa människor som ni varit säkra på att ni inte träffat av en tillfällighet.

Jag har en vän som varje dag ber om att få träffa någon som är förberedd att ta emot evangeliet. Han bär alltid med sig en Mormons bok. Kvällen före en kortare resa bestämde han sig för att inte ta med

sig någon bok, utan i stället ta med sig ett utdelningskort. Men på morgonen kom en andlig ingivelse: ”Ta med dig en Mormons bok.” Han lade en i sin väska.

En kvinna han kände satt bredvid honom på planet och han undrade: ”Är det hon?” Hon åkte med samma plan på tillbakaresan. Han tänkte: ”Hur ska jag börja prata om evangeliet?”

Men i stället var det hon som sade: ”Du betalar tionde till din kyrka, eller hur?” Han sade att det gjorde han. Hon sade att hon borde betala tionde till sin kyrka, men att hon inte gjorde det. Och sedan sade hon: ”Vad är Mormons bok?” Han förklarade att det var en skrift, ännu ett testamente om Jesus Kristus, översatt av profeten Joseph Smith. Hon verkade intresserad. Så han stack ner handen i väskan och sade: ”Jag kände mig manad att ta med mig den här boken. Jag tror den är till dig.”

Hon började läsa den. När de skildes åt, sade hon: ”Du och jag måste prata mer om det här.” Vad min vän inte kunde veta, men Gud visste, var att hon letade efter en kyrka. Gud visste att hon hade betraktat min vän och undrat vad det var med hans kyrka som gjorde honom så glad. Gud visste att hon skulle fråga om Mormons bok och han visste att hon var villig att få undervisning av missionärerna. Hon var förberedd. Det var min vän också. Och det kan du och jag också vara.

Er värdighet och er önskan kommer att lysa i ert ansikte och i era ögon. Ni kommer att visa iver för Herrens kyrka och hans verk och det kommer att synas. Ni kommer att vara hans lärjunge dygnet runt i alla situationer. Ni behöver inte bygga upp ert mod för att under ett enda stort tillfälle kontakta någon och sedan inte göra det fler gånger. Det faktum att de flesta inte är intresserade av det återställda evangeliet kommer att ha föga inverkan på det ni gör och säger. Att

tala om det ni tror på, kommer att bli en del av vad ni är.

Min far var sådan. Han var vetenskapsman. Han höll föreläsningar runt om i världen. En gång läste jag ett tal som han hade hållit på en stor vetenskaplig sammankomst. I talet om sin vetenskap hänvisade han till skapelsen och en Skapare. Jag visste att mycket få, om någon alls, i den åhörarskaran hade samma tro som han. Jag sade med förundran och beundran: ”Pappa, du bar ditt vittnesbörd.” Han tittade på mig förvånat och sade: ”Gjorde jag?”

Han hade inte ens vetat om att han varit modig. Han talade helt enkelt om det han visste var sant. När han bar sitt vittnesbörd visste även de som förkastade det, att han inte gjorde det avsiktligt utan att det var en del av honom. Han var det han var, var han än befann sig.

Detta är kännetecknande för varje person som frimodigt och verksamt förkunnar evangeliet. De ser sig själva som barn till en kärleksfull, levande Fader i himlen. Och de betraktar sig som Jesu Kristi lärjungar. De behöver inte anstränga sig för att be. Det är naturligt för dem. De behöver inte anstränga sig för att minnas Frälsaren. Hans kärlek till dem och deras kärlek till honom är alltid hos dem. Det är sådana de är och så ser de på sig själva och på människorna omkring dem.

För oss kan detta verka som att det krävs en stor förändring, men vi kan vara säkra på att den kommer. Denna förändring hos enskilda medlemmar äger rum överallt i kyrkan i alla nationer. Detta är den härliga tid som förutsagts av profeter sedan skapelsen. Det återställda evangeliet kommer att förkunnas för alla nationer. Frälsaren gav följande ord till profeten Joseph Smith:

”Jag sände ut min ängel ... och han flög fram uppe i himlarymden med det eviga evangeliet. Han uppenbarade sig

för några och överlämnade det åt människorna och skall visa sig för många som bo på jorden.

Detta evangelium skall predikas för alla nationer, släkten, tungomål och folk.”⁵

Oavsett vilka oroligheter som uppstår, kan vi veta att Gud kommer att begränsa dem så att hans löften ska gå i uppfyllelse. Det är han, och inte bara människor, som har det slutliga herraväldet över nationerna och över händelseförloppen för att hans syftemål ska kunna gå i uppfyllelse. Bland alla folk och i alla nationer kommer han att resa upp människor som verkar med absolut övertygelse om att de är Guds barn och som blivit renade lärjungar till den uppståndne Kristus i hans kyrka.

För några år sedan talade jag till missionärerna på missionärsskolan i Japan. Jag lovade dem att det skulle ske en stor förändring i den nationen. Jag sade att antalet medlemmar som entusiastiskt berättar för dem de möter om sitt vittnesbörd om det återställda evangeliet skulle öka

starkt. Min tanke var då att de skulle få mod till detta genom att kyrkan blev föremål för en större beundran i det landet. Jag vet nu att det stora undret, den mäktiga förändringen, kommer att ske i medlemmarnas inre, inte i världen runt omkring dem.

De och medlemmarna över hela jorden kommer att älska och lyssna och tala och vittna tack vare förändrade hjärtan. Biskopar och grenspresidenter kommer att leda dem genom sitt eget föredöme. Skörden av själar kommer att bli stor och den vilat tryggt i Herrens händer.⁶

Ska ni bli delaktiga i detta underverk går det inte att vänta tills ni känner er närmare er himmelske Fader eller tills ni är säkra på att ni blivit renade genom Jesu Kristi försoning. Be om möjligheter att få träffa människor som känner på sig att det kan finnas något bättre i livet. Be om att få veta vad ni kan göra för att hjälpa dem. Era böner kommer att besvaras. Ni kommer att få träffa människor som Herren har förberett. Ni kommer att förnimma och säga saker som

övergår allt ni tidigare upplevt. Och med tiden kommer ni att känna att ni kommer närmare er himmelske Fader och ni upplever den rening och förlåtelse som Frälsaren lovar sina trofasta vittnen. Och ni kommer att känna Guds godkännande, i visshet om att ni har gjort det han bett er om, tack vare att han älskar er och litar på er.

Jag är tacksam för att få leva i en tid som denna. Jag är tacksam för att jag vet att ni och jag är älskade barn till en förhärlig himmelsk Fader. Jag vittnar om att Jesus är Kristus, att han är min och er Frälsare, och Frälsaren för alla människor vi möter. Fadern och Sonen kom till profeten Joseph Smith. Nycklarna till prästadömet återställdes och den sista stora insamlingen har inletts. Jag vet att detta är sant.

I Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Se L&F 88:81; Mosiah 18:9.
2. Mosiah 28:3.
3. 1 Joh 4:18–19.
4. Moroni 7:46–48.
5. L&F 133:36–37.
6. Se L&F 50:41–42.

Sök och ni skall finna

ÄLDSTE CRAIG C CHRISTENSEN

i de sjuttios kvorum

När vi använder vår tro och vår energi till att nalkas Jesus Kristus, börjar vi allt bättre förstå vem han verkligen är.

Mina kära bröder och systrar, jag ber att jag ska vägledas av Herrens ande när jag nu ska förmedla mina känslor och mitt vittnesbörd.

En av de mest fängslande uppmaningar, ett av de mest djupsinniga löften som Frälsaren gav, finner vi i de enkla orden ”sök och ni skall finna”.¹

Även om sökande innefattar bön och åkallan, innebär det mycket mer än så. Sökande är snarare en resa än en enstaka händelse. Jag liknar den vid en lång semesterresa. Även om vi vet vilket slutmålet är, gör vi de rika erfarenheterna och verkliga rönen dag för dag, allteftersom vi färdas mot vårt mål.

När vi söker det som kommer från Gud, måste vi vara ödmjuka inför honom och minnas att det är genom hans nåd som vi får det och koncentrera våra tankar och våra böner, vår tro och våra önskningar, ja, hela vårt hjärta, så att vi kan få ljus och insikt direkt av en kärleksfull himmelsk Fader.

Mönstret för hur man söker svar hos Gud är lätt att förklara men mycket mer personligt i tillämpning. Till att börja med är vi uppmanade att utforska i vårt sinne och överväga i vårt hjärta de ting som vi mest av allt önskar oss av honom.² Sådan eftertanke skänker klarhet och inspiration åt själen. Vi får därefter anvisningen att lägga fram våra tankar och önskningar direkt till vår himmelske Fader i ödmjuk bön med löftet att om vi frågar honom i Kristi namn om det vi söker är rätt, och om vi frågar ”med ett uppriktigt hjärta och ett verkligt uppsåt samt med tro på Kristus, skall han uppenbara sanningen för [oss] genom den Helige Andens kraft.” För det är ”genom den Helige Andens kraft” som vi kan ”lära känna all sanning”.³

Vad är det vi bör söka?

Skrifterna lär oss att vi bör ”[söka] ... efter de [allra] bästa gåvorna”⁴ och visdom och insikt, och att bereda allt

som behövs.⁵ Vi uppmanas att mista vårt liv i tjänandet av andra⁶ och att söka det ”som är dygdigt, älskligt, prisvärt och gott”.⁷

Samtidigt varnas vi för att söka världens orena ting.⁸ President Gordon B Hinckley har sagt: ”Det finns så mycket ondska i världen, förförlisk ondska. Sky den, mina bröder och systrar. Håll er ifrån den. Den är en farlig sjukdom. Den är ett gift som kommer att förgöra er. Håll er borta från den.”⁹ Vi läser i Amos: ”Sök det goda och inte det onda, så att ni får leva. Då skall Herren, härskarornas Gud, vara med er.”¹⁰

Vad vi först och främst söker, mer än allt annat, är ”Guds rike och hans rättfärdighet”.¹¹ Vi söker lära känna den ende sanne Guden, och den han har sänt, Jesus Kristus.¹²

I en djupt personlig variant av uppmaningen att söka och finna, sade Frälsaren: ”Hållen eder till mig, så skall jag hålla mig till eder. Söken mig med all iver, så skolen I finna mig.”¹³

Och vad innebär det att finna honom?

När vi använder vår tro och vår energi till att nalkas Jesus Kristus, börjar vi allt bättre förstå vem han verkligen är. När vi flitigt söker honom, får vi ett djupt och bestående vittnesbörd om hans oförlikneliga kärlek, hans fullkomliga liv och föredöme och välsignelserna som kommer av hans stora försoningsoffer. När vi nalkas honom, börjar vi i sanning finna honom och erkänna honom som jordens skapare, mänsklighetens återlösare, Faderns Enfödde, konungarnas Konung, Fridsfursten.

Ju grundligare vi söker, desto mer börjar vi inse hans uppgift som Gamla testamentets store Jehova och Nya testamentets helige Messias. Vi börjar allt bättre förstå hans eviga budskap om frälsning och upphöjelse. Vi finner att han fortsätter att vinka åt oss att komma och följa honom, att hans lära

är sann och lika tillämplig i dag som den har varit i alla föregående tidsåldrar. Vi börjar inse, med djupare uppskattning, vad som hände i Getsemane och på Golgata. Trots att han med orätt blev fälld och dömd, gav han villigt sitt liv, och i uppfyllelse av sitt eget profetiska ord uppstod han på tredje dagen. Denna ovärderliga gåva skänker odödlighet åt alla och evigt liv åt de lydiga och trofasta.

När vi börjar inse att hans budskap är och var till hela människosläktet, accepterar vi med glädje skildringen i skrifterna av hans besök hos de forna invånarna på den amerikanska kontinenten. Vi finner glädje i Mormons boks framkomst som ett andra vittne – ja, som ännu ett testamente – om hans messianska kallelse som världens Frälsare och Återlösare. Vi bekräftar att en människa kan komma närmare Gud genom att utforska Mormons bok och be om insikt än genom att studera någon annan bok.¹⁴

När vi söker finna honom får vi ett

vittnesbörd om att han personligen, tillsammans med sin Fader, besökte den unge profeten Joseph Smith och inledde den länge emotsedda "tidernas fullhets utdelning".¹⁵

När vi söker honom, inser vi att han har återställt sin kyrka till jorden, Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga, och att han till sin kyrka har förlänat makten och myndigheten att utföra de nödvändiga förordningar som tillåter oss att återvända till honom och bo hos honom igen.

När vi söker honom finner vi att han fortsätter att leda sin kyrka genom sin levande profet, president Gordon B Hinckley, och att hans kyrkas organisation är uppbyggd på apostlarnas och profeternas grund, "där hörnstenen är Kristus Jesus själv".¹⁶

När vi flitigt söker honom, känner vi hans kärlek till oss och förstår allt bättre svaren på våra böner. Vi inser att vi genom hans Ande, finner "visdom och stora skatter av kunskap, ja,

fördolda skatter"¹⁷ och får en större önskan att leva vårt liv i enlighet med hans bud och anvisningar.

När vi söker honom finner vi att han är "världens ljus och liv".¹⁸ När vi söker honom, bröder och systrar, kommer vi i sanning att finna honom och erfara den inre frid som han har lovat oss. Det vittnar jag om i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Matt 7:7; 3 Nephi 14:7.
2. Se L&F 9:7; Moroni 10:3.
3. Moroni 10:4–5.
4. L&F 46:8.
5. Se L&F 109:7–8.
6. Se Luk 17:33.
7. Trosartiklarna 1:13.
8. Se 3 Nephi 20:41; Joseph Smith Translation, Matthew 6:38.
9. *Teachings of Gordon B. Hinckley* (1997), s 709.
10. Amos 5:14.
11. Matt 6:33.
12. Se Joh 17:3.
13. L&F 88:63.
14. Se *Profeten Joseph Smiths lärdomar*, s 167.
15. Ef 1:10.
16. Ef 2:20.
17. L&F 89:19.
18. Mosiah 16:9.

Ord att leva av

ÄLDSTE JAMES M DUNN

i de sjuttios kvorum

Att framgångsrikt arbeta sig fram på livets väg, med blicken fäst på livets sanna mål, välsignar oss både här och i livet härefter.

”Inbjudan till upphöjelse”,
Nordstjärnan, jul 1988, s 50.)

Detta är ord att leva av.

Gud är vår himmelske Fader. Vi är hans andligt födda barn. Kunskapen om vårt förhållande till Gud hjälper oss att bättre förstå varifrån vi kommer och vilka våra eviga möjligheter är. Känner vi honom, har vi lättare för att lära hur vi ska nalkas honom och hur vi bör leva för att behaga honom. Vår kortvariga vistelse här på jorden är en del av den gudomliga lycksalighetsplan han utformat. Den vädjar till oss att leva av tro, att få jordiska erfarenheter och att genom lydnad och försoningens kraft bli berättigade att återvända till hans närhet för evigt.

Vi lever i en värld som präglas av stor mångfald: olika länder, kulturer, raser och språk. Man måste tro att Gud åtminstone i någon mån avsåg att det skulle vara så. Evangeliet lär oss att vi alla, trots våra olikheter, är barn till samme himmelske Fader. Den mänskliga rasen är en enda familj, och därför är vi alla bröder och systrar.

Som syskon förstår vi säkert att vår himmelske Fader älskar alla sina barn lika mycket, precis som varje god jordisk far gör. Artighet, vänlighet, generositet och ett förlåtande sinnelag är alla egenskaper som hör samman med ett lämpligt uppträdande mellan familjemedlemmar. Föreställ er den

besvikelse en fullkomlig, kärleksfull Fader känner när han ser sina barn behandla varandra illa.

Livet är kort. ”Ni är en rök, som syns en liten stund och sedan försvinner” (Jak 4:14). Under den värdefulla tid vi har här på jorden finns det mycket som ska göras. En del saker är viktigare än andra, och vi måste fatta kloka beslut. Några saker är uppenbart felaktiga. Andra är bra. Men en del är livsviktiga om vi ska kunna motsvara vår himmelske Faders förväntningar och få framgång under vår jordiska provotid.

Dessa förväntningar innebär mer än att komma på ett sätt att försörja sig eller hänge sig åt det vackra och välbehagliga på jorden, även om Herren har försäkrat oss: ”Det har behagat Gud att giva allt detta åt människan, ty det har skapats för att brukas med förstånd, icke omåttligt och orättmätigt” (L&F 59:20).

Att framgångsrikt arbeta sig fram på livets väg, med blicken fäst på livets sanna mål, välsignar oss både här och i livet härefter. Att lyda buden och hålla heliga förbund samt ”verka med iver för en god sak” (L&F 58:27) gör det möjligt för oss att få del av den glädje som är avsikten med vår jordiska tillvaro (se 2 Nephi 2:25).

Herren har även gett oss detta löfte: ”Lären att den som gör rättfärdiga gärningar skall få sin lön, ja, frid i denna världen och evigt liv i den tillkommande” (L&F 59:23).

Vår mission här på jorden har därför inte mycket att göra med vår jordiska yrkesbana. Men när det gäller förberedelserna för vår eviga bestämelse betyder den allt.

Jag vittnar om att gudfruktigt liv kommer att föra oss tillbaka till Fadern, som gav oss liv här och som tar emot oss igen till evigt liv.

Många av Guds barn lever livet som om det inte blir någon morgondag, som om räknenskapens dag aldrig

Världen är full av ord. Många ord är gälla och anklagande och många är sarkastiska.

Tillsammans är de ett störande ljud, ett surr, som vi inte lyssnar på eller tar på allvar. Men en och annan gång hör vi sköna ord genom bruset, till exempel på den här konferensen, ord att leva av.

President Thomas S Monson sade under generalkonferensen i april 1988:

”Vi uppskattar den inspirerade tanken:

*’Gud är Fader.
Människan är broder.
Livet är en uppgift
och inte en karriär.’”*

(Citerar Stephen L Richards i

Medlemmar i första presidentskapet, de tolv apostlarnas kvorum, de sjuttios kvorum, presiderande biskopsrådet och biorganisationernas presidentskap, tillsammans med generalauktoriteternas hustrur, sitter på förhöjningen i konferenscentret.

skulle komma. De fyller livet med jakt efter välstånd, vinning och nöjen. Om dessa sade Nephi: "Ja, många skola säga: Låtom oss äta, dricka och vara glada, ty i morgon skola vi dö, och det skall gå oss väl" (2 Nephi 28:7). Många gör saken mycket värre genom att dra följande slutsats: "Låtom oss dock frukta Gud – han urskuldar den som gör en liten synd. Ja, ljugen litet, dragen fördel av en för hans ords skull, gräven en grop för eder granne, ty det gör intet till saken. Gören allt detta, ty i morgon skola vi dö och om så är, att vi befinnas skyldiga, skall Gud tilldela oss några få rapp och till sist skola vi bli frälsta i Guds rike" (2 Nephi 28:8).

Som följd av sådant felaktigt tänkesätt är världen fylld av sinnliga och vällustiga lockelser. Vi ser unga män som vägrar gifta sig, unga kvinnor som

dåraktigt ger upp sin dygd i jakten på lustfyllda relationer, par som avsiktligt vägrar ta emot barn eller som väljer att ha ett bortskämt "skrytbarn" efter som en "familj" skulle utgöra ett hinder i deras planer på äventyr, ledighet och maximal ekonomiska vinning.

Icke desto mindre finns det miljoner trofasta bröder och systrar över hela världen som dagligen strävar efter att "leva av varje ord, som utgår från Guds mun" (L&F 84:44). De planerar och lever sina liv i enlighet med vår himmelske Faders uppenbarade ord. De arbetar hårt, studerar hårt och ber ihärdigt. De vet hur man är allvarlig och de kan konsten att roa sig. De lyssnar på ordet och de rättar sig efter ordet. De känner till innebörden av och välsignelserna som kommer av att leva enligt offerlagen. Dessa trofasta människor hjälper och tar hänsyn till

andra. De älskar och bryr sig om små barn och de som till åren är komna. Ett gott uppträdande och hög moral är utmärkande för dem, och genom sitt exempel visar de vägen i sina hem, grannskap och samhällen. Gud älskar och välsignar dem. Hans ord är orden de lever av, orden som "äro vissa och icke skola slå fel" (L&F 64:31).

Ord att leva av. De är i regel enkla och raka. De hjälper oss minnas. De håller oss på rätt spår. De för oss tillbaka till vår himmelske Fader och hans vila.

Må vi minnas:

*Gud är Fader.
Människan är broder.
Livet är en uppgift
och inte en karriär.*

I Jesu Kristi namn, amen. ■

Vikten av medlemsmissionärsarbete

ÄLDSTE M RUSSELL BALLARD

i de tolv apostlarnas kvorum

Vi måste förbereda oss för att hjälpa missionärerna att finna dem av vår himmelske Faders barn som kommer att välkomna återställsens budskap.

Bröder och systrar, påskan är en tid när den kristna världen djupt begrundar och gläder sig över vår Herre och Frälsares Jesu Kristi uppståndelse. Detta ögonblick förändrade allt för all framtid.

Frälsaren rev ner allt som hindrade oss från att återvända till en kärleksfull himmelsk Fader. I gengäld ber han oss: "Gå ... ut och gör alla folk till lärjungar! Döp dem i Faderns och Sonens och den helige Andes namn och lär dem att hålla allt vad jag har

befallt er. Och se, jag är med er alla dagar intill tidens slut" (Matteus 28:19–20).

En personligare version av samma budskap finns nedtecknad i Johannesevangeliet. Vid Tiberias sjö frågade Jesus Petrus tre gånger: "Älskar du mig?" Varje gång svarade Petrus samma sak: "Du vet att jag har dig kär." Och varje gång bad Frälsaren Petrus: "För mina lamm på bete ... Var en herde för mina får ... För mina får på bete" (Johannes 21:15–17).

Frälsarens känslofulla uppmaning att "föra hans får på bete" gäller fortfarande idag. Som Petrus och hans bröder i forna dagar har Herren Jesu Kristi apostlar idag uppdraget att föra ut evangeliet till hela världen. Detta uppdrag är ständigt i våra tankar. Alla generalauktoriteter har ansvaret att vara missionärer.

Men Frälsaren talade inte enbart till apostlarna. Han talade också till varje person som har välsignats med att få höra evangeliet och är medlem i hans kyrka. I en uppenbarelse till profeten Joseph Smith uttrycker Herren det med enkla ord: "Det tillkommer var

och en som blivit varnad att varna sin nästa" (L&F 88:81).

Under förra generalkonferensen uppmanade vi våra unga män att bättre förbereda sig att tjäna Herren Jesus Kristus. Vi bad dem att vara värdiga, kvalificerade och andligt stärkta missionärer. På grund av de osäkra omständigheter som råder i världen idag måste de vara "den bästa generationen missionärer i kyrkans historia". (Se M Russell Ballard, "Den bästa generationen missionärer", *Liabona*, november 2002, s 46.)

Vi förväntar oss inte att de är perfekta, men de måste vara angelägna, villiga och beslutsamma att tjäna så att de kan nå en högre nivå av andlighet som evangelielärare. De måste känna till budskapet om återställelsen av Jesu Kristi evangelium och kraftfullt lära ut det med egna ord under den Helige Andens vägledande inflytande.

Runt om i hela kyrkan arbetar vi hårt för att hjälpa alla våra missionärer att bli mer andligt mogna. Detta världsomspännande arbete har kallats att "höja ribban" eller "höja standarden". Vi tackar er föräldrar, biskopar och stavspresidenter för ert stöd i detta arbete. Vi tackar också kyrkans trofasta ungdomar för er villighet att leva upp till Herrens normer. Må vår himmelske Fader fortsätta att välsigna er när ni förbereder er att tjäna honom i denna oroliga värld.

Men samtidigt som vi höjer förväntningarna på våra missionärsarbete, måste vi också höja förväntningarna på hur väl alla våra medlemmar fullgör sin plikt att utföra missionsarbete. Vi behöver er hjälp, bröder och systrar, för att stödja och hjälpa våra missionärer att hitta och döpa många fler av vår himmelske Faders barn. Vi behöver er till att vaka över, skydda och inspirera dessa missionärer, som är Herrens tjänare. Om normen ska höjas, höjs den för oss alla. Vi måste vara mer trofasta.

Vi måste vara mer andligt finstämda. Vi måste förbereda oss själva för att hjälpa missionärerna att finna de av vår himmelske Faders barn som kommer att välkomna återställens budskap.

Kom ihåg, mina bröder och systor, vi marknadsför inte en produkt. Vi säljer ingenting. Vi försöker inte imponera på någon med vårt medlemsantal eller vår tillväxt. Vi är medlemmar i Jesu Kristi återställda kyrka och har bemyndigats och sänts ut av Herren själv för att finna, uppbygga och på ett säkert sätt föra alla dem som söker efter sanningen till hans kyrka.

I detta eviga perspektiv verkar det som vi ska göra mycket enkelt och självklart, men jag vet att medlemsmissionsarbete kan vara svårt och ibland skrämmande. Låt mig föreslå tre enkla saker som vi kan göra för att hjälpa till med detta gudomligt förordnade ansvar.

För det första, bör vi utöva tro och be enskilt och som familj, vi bör be om hjälp att finna sätt att dela med oss av Jesu Kristi återställda evangelium. Be Herren bereda vägen.

Bestäm under bön ett datum tillsammans med er familj när ni ska ha någon i ert hem som missionärerna kan undervisa. Kom ihåg, bröder och systrar, att detta är Herrens kyrka. Låt honom leda er genom ständig bön. Samtala med alla ni kan, med en bön i hjärtat. Ha inte förutfattade meningar. Undanhåll inte det glada budskapet från någon. Tala med alla, och förlita er på att Andens utlovade kraft ska ge er det ni bör säga. Låt dem avgöra om de ska acceptera eller avböja er inbjudan. Allteftersom tiden går kommer Herren att föra in på er väg dem som söker sanningen. Han är den gode Herden. Han känner sina får och de lyssnar till hans röst, genom det ni säger, och de kommer att följa honom (se Johannes 10).

President Gordon B Hinckley sade nyligen: "Det blir en stor dag när vårt folk inte bara ber för missionärerna över hela världen, utan också ber Herren välsigna dem till att hjälpa missionärerna som arbetar i deras egen församling" (Ledarutbildningsmöte 11 jan 2003).

För det andra, ledare måste föregå med gott exempel. Anden kommer

att mana och leda er till dem som är intresserade av vårt budskap. Er personliga värdighet ger er modet och den andliga kraften att inspirera era medlemmar att aktivt hjälpa missionärerna.

För ett antal år sedan kallades en trofast man som blivit medlem i kyrkan, broder George McLaughlin, att presidera över en liten gren med 20 medlemmar i Farmingdale i Maine i USA. Han var en ödmjuk man som förtjänade sitt levebröd genom att leverera mjölk. På grund av att han fastade och bad uppriktigt undervisade Anden honom om vad han och medlemmarna i hans gren behövde göra för att kyrkan skulle växa i deras område. Genom hans stora tro, ständiga böner och kraftfulla exempel visade han sina medlemmar hur man delar med sig av evangeliet. Det är en otrolig berättelse, en av de bästa missionsberättelserna från denna tidshushållning. På endast ett år döptes 450 nya medlemmar in i grenen. Det följande året kom det till ytterligare 200 nyomvända. President McLaughlin berättade: "Min uppgift som grenspresident var att undervisa

... [de nyomvända] om hur man är en mormon. Jag behövde undervisa dem hur man håller tal och lektioner i kyrkan. Jag behövde lära dem hur de undervisar sina barn om evangeliet. Jag lärde de nya medlemmarna att bli starka medlemmar.” Ganska enkelt.

Endast fem år senare skapades Augusta stav i Maine. Mycket av ledarskapet i den nya staven kom från dessa nyomvända i Farmingdale gren. Vi kanske undrar varför de hade så stor framgång på den tiden och svaret kan vara att kyrkan hade ett trängande behov av att stärkas. Var försäkrade om att samma trängande behov i alla kyrkans enheter är lika stort idag som det var då.

Första presidentskapet och de tolv apostlarnas kvorum har klargjort att missionsarbetet ska utgå från församlingen. Stavspremier och biskopar har ansvaret och skyldigheten att hjälpa medlemmarna att hitta de renhjärtade och förbereda dem för dopet och för ett livslångt tjänande i deras församling och stav. President Hinckley har också sagt: ”Jag vill föreslå att varje biskop i kyrkan ger som motto till sina medlemmar: ’Låt oss alla arbeta för att odla församlingen.’” (”Finn lammen, föd fåren”, satellitutsändning 21 feb 1999).

En biskop i staten Washington har i en anda av bön följt detta råd. Det här är vad han gör. Genom prästadömet och biorganisationernas ledare samordnar församlingsrådet församlingens missionsarbete. Missionärerna bjuds in till församlingsrådet för att tala om sitt arbete. Medlemmar får i uppdrag att träffa undersökare tillsammans med missionärerna. Medlemmarna och missionärerna besöker också mindre aktiva och familjer där inte alla är medlemmar i kyrkan. Förra året döpte och konfirmerade denna församling 46 nya medlemmar och många av dem stannar i kyrkan. De som är nya i kyrkan eller som åter är

aktiva i den här församlingen har redan många vänner eftersom prästadömet och biorganisationerna är engagerade i omvändelseprocessen enligt biskopens anvisningar genom församlingsrådet (se ”Ward Council Is Secret of Centralia Ward Success”, *Church News*, 1 feb 2003, s 5).

Biskopar, engagera hela er församling i att förkunna evangeliet. Ni kommer att märka att Herren välsignar er och era medlemmar med fler nyomvända och många fler som kommer att återvända och bli helt aktiva. Missionsarbete bör inte endast behandlas under församlingsrådet utan också i äldsternas kvorum, i Hjälpföreningen och andra kvorum, grupper och biorganisationer. Betoningen bör läggas på att döpa människor in i kyrkan och behålla fäder och mödrar tillsammans med deras barn. Alltså bör prästadömet och biorganisationernas ledares missionsarbete samordnas av församlingens missionsledare och biskopen genom församlingsrådet. Och genom detta förfaringsätt kommer de nyomvända att bli fullt aktiva medlemmar i sin församling.

Just nu har medlemmar ett särskilt tillfälle att dela med sig av evangeliet genom att använda DVD-skivan ”Utveckla tro på Kristus” som kom med tidningen *Ensign*, aprilnumret 2003. Bjud in era grannar och vänner att tillbringa en kväll med er under påsken och ta tillsammans del av vår Herre Jesu Kristi liv, verksamhet och härliga uppståndelse. Det kan också vara lämpligt att samtidigt bjuda in missionärerna så att de kan undervisa dem om hur Herren har återställt sin kyrka genom profeten Joseph Smith.

För det tredje, medlemsmissionsarbetet kräver inte att vi tänker ut strategier eller knep. Det kräver tro – äkta tro och tillit till Herren. Det kräver också sann kärlek. Det största och främsta budet är att ”älska Herren din

Gud av hela ditt hjärta och av hela din själ och av hela ditt förstånd ... Sedan kommer ett som liknar det: Du skall älska din nästa som dig själv” (Matteus 22:37, 39).

Så låt kärlekens kraft vägleda oss när vi delar med oss av evangeliet till släktingar, vänner, grannar, arbetskamrater och alla andra människor vi träffar på livets stig. Mest vill alla känna frid och glädje. Det är ett naturligt mänskligt önskemål. Alla vill hitta lösningar på de problem de ställs inför. Detta blir allt sannare i den oroliga värld som vi nu lever i.

Befordran, ökad inkomst, större hus eller nyare bilar och fritidsutrustning ger oss inte varaktig frid och glädje. Glädje kommer av att vi förstår Gud och vet att han har en plan för vår eviga glädje och frid. Glädje kommer av att känna och älska Frälsaren och leva vårt liv enligt hans lärdomar. Glädje kommer av en stark familj och vänskapsband i kyrkan som grundas på evangeliets värderingar.

En del medlemmar säger: ”Jag drar mig för att dela med mig av evangeliet eftersom jag inte vill stöta mig med andra.” Erfarenheten har visat att

människor inte blir stötta när man delar med sig av evangeliet på grund av sann kärlek och omtanke. Hur kan någon bli stött när vi säger ungefär så här: "Jag älskar hur min kyrka hjälper mig" och sedan lägger till det som Anden ger oss att säga. Det är när vi bara verkar utföra ett uppdrag och misslyckas med att visa äkta intresse och kärlek som vi stöter oss med andra. Glöm aldrig, bröder och systrar, att ni och jag har i vår ägo just de lärosatser som för människor till Herren. Jesu Kristi återställda evangelium innehåller kraften att skänka djup och varaktig glädje till människans själ – något som kommer att värdesättas och omhuldas under resten av jordelivet och i all evighet. Vi försöker inte bara få människor att bli medlemmar i vår kyrka. Vi delar med oss av fullheten i Jesu Kristi återställda evangelium! Men trots att vårt budskap är så mäktigt kan vi inte tvinga andra att ta emot det. Det kan endast erbjudas – från hjärta till hjärta, själ till själ, ande till ande – genom att vara goda medmänniskor och genom att bry oss om och visa kärlek. Vi behöver vara uppmärksamma på och nå ut till varandra. Och när vi gör det kommer vi att i vårt liv utstråla evangeliet, vilket i sin tur utstrålar välsignelserna som evangeliet erbjuder till människorna.

Låt oss följa profeten Joseph Smiths uppmaning: "Efter det att allt sagts, så är det dock [vår] största och viktigaste plikt ... att predika evangeliet" (*History of the Church*, 2:478; *Profeten Joseph Smiths lärdomar*, s 98).

Vi kan och vi måste göra bättre ifrån oss, bröder och systrar. Jag ber att Herren må skänka var och en av oss tron och modet att i större utsträckning stödja våra heltidsmissionärer genom att dela med oss av det återställda evangeliet till alla Guds barn överallt i världen. I Jesu Kristi namn, amen. ■

Familjens betydelse

ÄLDSTE L TOM PERRY

i de tolv apostlarnas kворum

Må vi i år besluta oss för att bygga ett hem med evangelium i centrum, en trygg tillflykt undan motståndarens stormar.

Ien värld av oro och förvirring är det viktigare än någonsin att sätta familjen i centrum för vårt liv och högst bland våra prioriteter. Familjen är det centrala i vår himmelske Faders plan. Följande ord ur "Familjen: Ett tillkännagivande för världen", förklarar föräldrarnas ansvar för sina familjer.

"Man och hustru har ett högtidligt ansvar att älska och vårda sig om varandra och sina barn. 'Barn är en HERRENS gåva' (Ps 127:3). Föräldrar har ett heligt ansvar att uppföstra sina barn i kärlek och rättfärdighet, att sörja för deras fysiska och andliga behov, att lära dem älska och tjäna varandra, att hålla Guds bud och vara laglydiga medborgare var än de bor.

Män och hustrur – mödrar och fäder – kommer att stå till svars inför Gud för hur de uppfyller dessa plikter."¹

Vid möten nyligen har första presidentskapet uttryckt att de är bekymrade över familjens förfall. Deras uppdrag till prästadömetts verkställande kommitté var att vi skulle koncentrera oss på familjen i våra kallelser.

Efter uppmaningen från första presidentskapet har många planer och åtgärder redan gjorts. Vi kommer att använda alla resurser vi har för att uppmuntra till större harmoni, större kärlek och större inflytande i Herrens särskilt förordnade enhet – familjen.

Vi måste göra våra hem till en tillflykt undan stormen, som tilltar i styrka omkring oss. Till och med den minsta öppning kan, om den lämnas utan åtgärd, göra att själva vårt hems väggar genomträngs av negativa inflytanden. Låt mig ge er ett exempel.

För flera år sedan åt jag middag hos min dotter och hennes familj. Scenen är bara alltför vanlig i de flesta hem med små barn. Min dotter försökte uppmuntra sin lille treårige son att äta en balanserad måltid. Han hade ätit all mat på tallriken som han tyckte om. Det återstod lite gröna bönor, som han inte tyckte om. I desperation tog modern upp en gaffel och försökte uppmuntra honom att

äta sina bönor. Han stod ut så länge han kunde. Sedan utbrast han: "Men mamma, förstör inte en fin vänskap!"

Detta var ord för ord något han hört i en tevereklam några dagar tidigare. Ack vilken inverkan reklam, teveprogram, Internet och andra media har på våra familjer!

Vi vill påminna er om att föräldrar ska presidera över sina familjer.

Hjälpmedel och påminnelser kommer genom kyrkans Internetsida och tevekanaler, förutom prästadömet och biorganisationernas ledare, som är till er hjälp medan vi strävar efter att uppfylla våra familjeansvar.

I vissa delar av världen kan vi erbjuda alternativ till kommersiell television och en del av dess familjefientliga program. Där sänder vi BYU Television, som visar familjeorienterade program. Förutom program som undervisar om evangeliet sänds program för föräldrautbildning och familjeunderhållning. Vi strävar också efter att öka kvaliteten på och omfattningen av våra familjeinriktade korta inslag.

Vi har andra hjälpmedel som täcker ett större område än tevekanalerna: Kyrkans hemsida, **lds.org**.

Den har nyligen uppdaterats och innehåller nu en ny avdelning om hemmet och familjen. Där finns tankar ur skrifterna och från kyrkans ledare för att stärka familjen. Där finns också idéer till familjeaktiviteter. Den nya avdelningen för hem och familj tillhandahåller:

- Undervisning från kyrkans ledare speciellt till familjen.
- Idéer till familjeaktiviteter.
- Snabbtips för familjens hemafton till hjälp för att få meningsfulla och givande hemaftnar.
- Längre artiklar om sådana ämnen som hur man gör familjens hemafton mer givande, hur man stärker banden mellan man och hustru samt idéer om hur man kommer närmare varandra i familjen.

Allteftersom hemsidan uppdateras kommer ytterligare idéer till familjens hemafton att läggas till. En av dessa kommer att ge förslag om aktiviteter för programmen Tro på Gud, Plikt mot Gud samt Personlig tillväxt.

Men vi har ett medium som når hela kyrkan – kyrkans underbara tidskrifter. De här tidskrifterna kommer regelbundet till ert hem och är ytterligare ett viktigt sätt att förmedla

information som hjälper till att stärka familjen. Ni kanske läste i marsnumret av *Liahona*, ett budskap från president Gordon B Hinckley om familjens hemafton:

"Vi har ett hemaftonsprogram för familjen en gång i veckan [måndag kväll] över hela kyrkan då föräldrar sitter tillsammans med sina barn. De studerar skrifterna. De samtalar om familjeproblem. De planerar familjeaktiviteter och liknande. Jag tvekar inte att säga att om alla världens familjer bara gjorde detta så skulle vi överallt se mycket bättre familjesammanhållning" (intervju, *Boston Globe*, 14 aug 2000).²

Efter president Hinckleys uppmuntran till oss att ha familjens hemafton, följde en artikel med titeln "En kallelse jag inte visste jag hade":

"Det var svårt att hålla familjens hemafton när barnen var små. Min man och jag tog vår tids profeters råd att hålla regelbundna familjens hemaftnar på allvar, men med våra kallelser i kyrkan och andra ansvar fann vi alltför ofta att vi hade varken tid eller energi att planera en givande, kärleksfull hemafton när måndagskvällen kom.

När jag besökte Primär en söndag märkte jag hur fångslade barnen var av berättelser, visuella hjälpmedel och korta men givande aktiviteter som planerats in på samlingsstunden och sångstunden. Jag lärde också mycket av den förberedelse och det arbete som Primärföreningens rådgivare och sångledare lade ner på sina kallelser. 'Det är uppenbart att de lagt ner tillräckligt med tid, blandad med massor av kärlek', tänkte jag. 'De utför underbara ting i sina kallelser.'

Just då slog mig en tanke: 'Familjens hemafton är en av dina kallelser. Ja, den ingår i ditt viktigaste kall – moderskapet!' Jag funderade en stund på detta. 'Om jag kan ta mig tid att ära mitt kall som församlingsbladets redaktör och som besökslärare, så kan jag ära mitt kall med familjens hemafton.'"³

Vilken underbar tanke hon gett oss som kan uppmuntra oss att bli mer effektiva i vår planering för denna särskilda kväll som avsatts för familjen.

Vi vill också göra er uppmärksamma på det faktum att juninumret av kyrkans tidskrifter ska ägnas åt temat familjen. Dessutom kommer det under hela året, i *Liabona*, *Ensign*, *New Era* och *Friend*, att finnas material för undervisning i hemmet. Det kommer att finnas underbara förslag för familjens hemafton och idéer till vardagliga tillfällen att undervisa. Artiklarna är skrivna så att de lätt kan anpassas till lektioner i er familj.

Barn och ungdom har genom profeternas ord och levande exempel fått undervisning om hur viktigt det är att de älskar och hedrar sina föräldrar. Föräldrar undervisas om hur de kan skapa och bibehålla starka familjeband i såväl goda som svåra tider. Den goda andan i dessa tidskrifter ska hjälpa till att fylla era hem med värme, kärlek och evangeliets styrka.

Även *Church News* hjälper till att

sprida budskapet om familjen. Där finns artiklar om hur man stärker kärleken och respekten i hemmet, omsätter evangeliet i handling och planerar sund rekreation.

Vi hoppas att vi genom att förse kyrkan med en mängd familjeorienterade media kan hjälpa och uppmuntra kyrkans medlemmar att bygga starkare och bättre familjer. Vi hoppas detta ska frammana en medveten och ihärdig ansträngning att bygga en evig familjeenhet. En mängd material från kyrkan kommer att finnas tillgängligt för er, där ni kan välja och vraka bland användbara idéer. Genom att se familjefrågor nämnas så ofta blir vi åtminstone påmind om att lägga vikt vid den viktigaste organisation som Herren grundat här på jorden.

Ända från början har Herren befäst familjeorganisationens betydelse. Strax efter det att Adam och Eva lämnat Edens lustgård talade Herren till dem:

"Den Helige Anden [föll] på Adam [och] vittna[de] om Fadern och Sonen. . . .

[Sedan] ... på den dagen välsignade Adam Gud och blev fylld och började profetera om alla jordens slakten, sägande: Välsignat vare Guds namn, ty på grund av min överträdelse hava mina ögon öppnats och här i livet skall jag hava glädje och i köttet skall jag åter få se Gud.

Hans hustru Eva hörde allt detta och glädde sig och sade: Om det icke vore för vår överträdelse, skulle vi aldrig hava haft säd och skulle aldrig hava haft kunskap om gott och ont och känt glädjen över vår återlösning och det eviga livet, som Gud giver till alla de lydiga.

Och Adam och Eva välsignade Guds namn och de kungjorde allt för sina söner och döttrar."⁴

"President Brigham Young förklarade att våra familjer ännu inte är våra. Herren har anförtrott dem åt

oss för att se hur vi tar hand om dem. Endast om vi är trofasta kommer de att ges till oss för evigt. Vad vi gör på jorden bestämmer huruvida vi kommer att vara värdiga att bli himmelska föräldrar."⁵

Kyrkan har fastställt två särskilda tider för familjen att vara tillsammans. Den första har att göra med att hålla sabbatsdagen helig. Det är då vi besöker våra möten tillsammans, studerar Frälsarens och profeternas liv och lärdomar. Andra lämpliga söndagsaktiviteter är bland andra: (1) skriva egen och familjens dagbok, (2) hålla familjeråd, (3) upprätta och underhålla släktorganisationer, (4) personliga intervjuer mellan föräldrar och barn, (5) skriva till släktingar och missionärer, (6) släktforska, (7) besöka släktingar samt sjuka och ensamma, (8) missionera, (9) läsa sagor för barnen och (10) sjunga kyrkans psalmer.⁶

Det andra tillfället är måndag kväll. Vi ska undervisa våra barn under en välorganiserad, regelbunden familjens hemafton. Inga andra aktiviteter bör engagera våra familjemedlemmar på måndagskvällen. Detta är den tid som avsatts för oss att vara med vår familj.

Vi hoppas ni alla lagt märke till den särskilda vikt som första presidentskapet lägger vid familjens hemafton. Första presidentskapets budskap av den 4 oktober 1999 upprepades nyligen i tidskrifterna:

"Till: Kyrkans medlemmar över hela världen

Kära bröder och systrar:

Måndagskvällarna är över hela kyrkan reserverade för familjens hemafton. Vi uppmanar medlemmarna att avsätta denna tid till att stärka familjebanden och undervisa om evangeliet i sina hem.

Tidigare i år uppmanade vi föräldrarna att ägna sina bästa krafter åt att undervisa och fostra sina barn i evangeliets principer som håller dem nära kyrkan. Vi rådde också föräldrarna

och barnen att ge högsta prioritet åt familjebön, hemafton, studier i och undervisning om evangeliet samt sunda familjeaktiviteter.

Vi anmodar medlemmarna att, där så är möjligt, undvika bröllopsmottagningar eller andra liknande aktiviteter på måndagskvällar. Där detta går att genomföra, kan medlemmarna också behöva uppmana ledare i samhälle och skola att undvika att lägga aktiviteter på måndagskvällar som kräver att barn eller föräldrar är borta från sina hem.

Kyrkans byggnader och inrättningar ska vara stängda på måndagskvällarna. Inga församlings- eller stavsaktiviteter ska planeras för dessa kvällar, och andra störande inflytanden på hemaftnarna ska undvikas.”⁷

Må vi i år besluta oss för att bygga ett hem med evangelium i centrum, en trygg tillflykt undan motståndarens stormar. Låt oss återigen minnas Herrens löften och undervisning till sina barn:

”Guds härlighet är intelligens, eller med andra ord, ljus och sanning.

Ljus och sanning sky den onde. . .

Och den onde kommer och borttager sanningen och ljuset från människobarnen förmedelst olydnad och fädernas traditioner.

Men jag har befallt eder att uppföstra edra barn i ljus och sanning.”⁸

Må detta bli året då vi njuter evangeliets ljus och sanning i vårt hem. Må vårt hem i sanning bli en tillflykt undan världen är min enkla bön i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. *Liabona*, okt 1998, s 24.
2. ”Familjen hemafton”, *Liabona*, mars 2003, s 3.
3. Jan Whitley Hansen, ”The Calling I Didn’t Know I Had”, *Ensign*, mars 2003, s 6.
4. Se Moses 5:4–5, 9–12.
5. *Gospel Principles* [1997], s 231.
6. ”Suggestions for Individual and Family Sabbath-Day Activities,” *Ensign*, mars 1980, s 76.
7. *Liabona*, mars 2003, s 4.
8. L&F 93:36–37, 39–40.

Att tillväxa i prästadömet

ÄLDSTE DAVID B HAIGHT

i de tolv apostlarnas kворum

Prästadömet är den makt och myndighet som delegerats till människan av vår himmelske Fader. Dess myndighet och majestät övergår vår fattningsförmåga.

Vilken oerhörd syn att se ut över detta konferenscenter till trängsel fyllt och tänka på de byggnader över hela världen som är fyllda av prästadömet. Detta är troligen den största sammankomsten av prästadömsbärare i kyrkans historia. Jag antar att det är så, eftersom vi fortsätter att växa varje år.

Min första kontakt med prästadömet var när jag döptes. Jag döptes i en bevattningskanal i den lilla byn Oakley, Idaho. Jag var tillsammans med mina vänner vid den där bevattningskanalen. Vi hade våra overallbadbyxor på oss. De bestod av overaller med avklippta ben så att

man inte skulle sjunka, och med hål i fickorna. Vi hade aldrig sett badbyxor i stickat eller annat material. Min far kom ut från Första församlingens möteshus med sina rådgivare. Han bar på en stol, som han ställde bredvid bevattningsdiken. Min far sade: ”David, kom hit, vi ska döpa dig.”

Jag dök i kanalen och simmade huttrande över till andra sidan. Det var september och lite kallt, och småpojkar får gåshud, som ni vet, när man bara har badoverallen på. Min far steg ner i kanalen. Som jag minns det tog han inte av sig skorna eller bytte om, utan gick i med de vanliga skorna på. Han visade hur jag skulle hålla händerna och döpte mig sedan. När jag kom upp ur vattnet kröp vi båda upp på kanalstranden. Jag satt på stolen och de lade händerna på mitt huvud och konfirmerade mig som medlem i kyrkan. Sedan dök jag i kanalen och simmade över till andra sidan till mina vänner.

Detta var min första upplevelse av prästadömet.

Jag vill påminna er om att prästadömet är Guds makt och myndighet delegerad till människan. Låt mig få upprepa detta: Prästadömet är Guds makt och myndighet delegerad till människan. I dessa församlingar här

ikväll har vi dem som bär aronska prästadömet, det lägre prästadömet, och de som bär melkisedekska prästadömet, det högre prästadömet. Är det inte intressant att föreställa sig hur Herren och hans himmelska Fader, när de gjorde upp frälsningsplanen, organiserade den för att människorna skulle kunna bli tillräckligt värdiga och tillräckligt hedrade att kunna bära prästadömet och förena sig med den stora skara män som är nödvändig för att åvägabringa vår himmelska Faders eviga avsikter, att åstadkomma odödlighet och evigt liv åt människan – alla utan undantag? Vilken mäktig grupp kräver inte detta!

Några år efter mitt dop, och när jag blivit bättre bekant med några av plikterna i kyrkan, ordinerades jag till aronska prästadömet. Min far, som hade döpt mig, hade under tiden avlidit i en hjärtattack, så därför var det biskopen som förlänade mig aronska prästadömet och ordinerade mig till en diakons ämbete. Jag minns att det kändes underbart när han förlänade mig prästadömet, att jag nu hade skyldigheter och skulle hållas ansvarig för mina handlingar och behöva lära mig saker och ting i hela mitt liv. Jag hade en särskild känsla att jag nu var lite annorlunda, att jag inte helt och hållet skulle vara som mina vänner som inte bar prästadömet eller som de människor som man möter i världen. Jag hade nu vissa plikter, sådant som vi undervisades om i kyrkan på söndagarna när vi satt kring den gamla kolkaminen i möteshusets källare.

På lördagarna brukade vi städa i kyrkan, fylla kolspännerna med kol och se till att byggnaden var redo för söndagens möten. Vi hade saker att uträtta i det lägre prästadömet, i församlingens alla timliga angelägenheter – att samla in fastoffer och utföra plikter åt biskopen. Han och andra ledare brukade undervisa oss om

aronska prästadömet och en diakons ämbete, därefter om lärarens och sedan naturligtvis om prästens, när vi fortskred i prästadömet. Det tycktes mig som om jag utvecklade en fördjupad insikt, en vision av det arbete som skulle utföras, och att jag personligen hade ett visst ansvar, även om jag bara var en liten pojke i en liten stad på landsbygden. Det låg någonting mycket betydelsefullt i detta.

När jag var 11 år avled min far och vid hans begravning rördes jag mycket av att lyssna till talen om vilken god man han varit. På kyrkogården, när de sänkte ner kistan i graven och när de började skyffla ner jord och stenar på kistan, stod jag och tittade på och tänkte att han var min hjälte, och jag undrade vad som skulle hända med mig eftersom jag förlorat min far. Jag såg goda män utöva prästadömet och göra det som är rätt – de män som hade hjälpt till med att gräva graven och ta hand om saker och ting – och jag såg hur en god man avvisade en femdollarsedel och lade den tillbaka i min mors hand. Hon hade erbjudit honom en liten summa pengar för att hjälpa till med att gräva graven. Han gjorde en avvärande gest och sade till min mor: "Behåll dem, du behöver dem senare."

Jag skulle vilja förkunna följande för alla er som är församlade ikväll, i aronska och melkisedekska prästadömet: är det inte intressant att i vår himmelske Faders och hans Sons visdom, när de fogade samman allting, att vi i det lägre prästadömet lär oss att utföra timliga sysslor? Vi har timliga plikter som lär oss att på ett ödmjukt, enkelt sätt lära oss de ting som behöver utföras. Detta undervisar oss om tjänande och att lyda Herrens bud och det förbereder oss för att en dag kunna gå vidare till melkisedekska prästadömet, med allt det majestät och den eviga härlighet som detta inbegriper.

Dessa år i aronska prästadömet var intressanta år i mitt liv. Jag lärde mig alltid nya saker och fick alltid en starkare förståelse och känsla för evangeliet och vårt ansvar att föra ut detta budskap till hela världen. I denna process lärde vi oss att umgås med andra människor. Ibland känner vi det som att människorna inte accepterar oss eftersom vi har högre normer. Det finns saker som vi inte gör. Vi har visdomsordet, vilket hjälper oss att leva ett hälsosammare liv, ett liv som hjälper oss att mogna till män och ha de normer och ideal och sätt att leva som större delen av världen skulle vilja ha. Jag har funnit att om man lever det liv som man bör leva så lägger människor märke till det och blir imponerade av våra trosuppfattningar och att man då utövar ett inflytande på andra människors liv. När de upptäcker att de inte behöver hänge sig åt att röka eller dricka eller använda marijuana, de droger som påverkar världen på ett negativt sätt, då påverkar ni dessa människor genom ert exempel.

När ni bibehåller era normer blir ni värdiga att vigas i templet. För övrigt är detta kyrkans 173:e årliga generalkonferens, och i förbigående kan jag nämna att min hustru och jag har varit gifta i 73 år. Det år vi gifte oss bör alltså kyrkan ha hållit sin 100:e årliga konferens. Jag kan minnas att när jag höll Rubys hand över altaret i templet – och lyssnade till orden i beseglingsceremonin – hade jag en speciell känsla i mitt hjärta, inte bara av dess helighet utan av ansvaret att leva som jag borde, att ta hand om henne och våra barn och därefter våra barnbarn, och därefter de andra generationer som skulle följa. Jag var besluten att leva på ett sätt som var värdigt en person som ärar prästadömet och sitt äktenskapsförbund.

När vi ikväll kommer samman som prästadömsbärare, tänk bara på det ansvar var och en av oss har med

tanke på det som kommer att hända i denna värld – troligen nya ting som vi inte är medvetna om idag – när detta krig är över och läget har normaliserats. Det finns så mycket för oss att göra. Om vi ska kunna göra det måste vi vara värdiga det prästadöme vi bär så att vi kan hjälpa till med att leda kyrkan när den går framåt, kanske på ett större sätt än vi någonsin gjort tidigare. Vilken dag det ska bli!

För ett antal år sedan, när jag befann mig i marinen under andra världskriget, blev jag beordrad att inställa mig vid marinens operationsbas på Pearl Harbor. Min familj förde mig till Treasure Island i San Francisco-bukten, där jag steg ombord på planet, ett gammalt sjöflygplan, en så kallad panamerikansk klipper. Ombord på detta plan fanns en del höga officersläkare som skulle förbereda och bygga upp läkarevården i samband med slaget om Tarawa som skulle äga rum inom några veckor. På grund av min grad fick jag sova i en sovsäck längst bak i detta flygplan, där jag kunde se styrbordsmaskinerna när vi flög över San Francisco under den militära mörkläggningen. Det var mörkt när vi flög ut över Stilla havet och jag trodde att styrbordsmaskinen på det gamla

panamerikanska flygplanet hade fattat eld. När jag såg detta kunde jag inte sova på hela flygturen.

Under denna sömnlösa natt funderade jag över mitt liv, om jag hade levt upp till de möjligheter som skulle bli mina och de ansvar som var mina som bärare av melkisedekska prästadömet – ansvaret att vara ett exempel och att leva som jag borde för att kunna uppfylla de kallelser som jag skulle kunna få. Under denna sömnlösa natt granskade jag mig själv, min inställning, och undrade om jag gjorde allt som jag kunde göra. Även om jag alltid tagit emot de kallelser jag fick i kyrkan undrade jag om jag uppfyllde dem av allt mitt hjärta, själ, sinne och styrka och om jag levde upp till det ansvar, de välsignelser, som jag fick ta emot som bärare av melkisedekska prästadömet och vad som kunde förväntas av alla dem som tog emot denna välsignelse.

När jag ser tillbaka på denna sömnlösa natt tackar jag Herren för hans välsignelser och för allt som jag haft förmånen att vara engagerad i. Jag försöker alltid att efter bästa förmåga leva efter evangeliet, att göra allting som jag kallas att göra av hela mitt hjärta, själ, sinne och styrka, att uppfylla de kallelser som kommer till mig

så att jag kan vara kvalificerad att göra vadhelst jag en dag kommer att bli ombedd att göra.

När vi denna kväll hedrar prästadömet vill jag att ni unga män i prästadömet beslutar er att leva så som ni borde göra. Snärj inte in er i några av de dårskaper som äger rum i världen, utan betänk det ni har blivit anförtrödda. Jag vill återigen upprepa att prästadömet är den makt och myndighet som vår himmelske Fader har delegerat till människan. Dess myndighet och majestät övergår vår fattningsförmåga.

Jag vittnar om, jag bär vittnesbörd om, att detta verk är sant. Jag är glad över att så här i slutet av mitt liv kunna stå upp och bära vittne om att evangeliet är sant, det evangelium som jag har vittnat om i hela mitt liv, alltsedan mitt dop ända tills nu. Jag älskar Herren. Jag älskar vår himmelske Fader och detta verk. Jag bär vittne om detta verks sanning.

Och till alla er prästadömsledare: lev som ni bör. Vi är annorlunda, och det är inte bra om ni är som alla andra eftersom ni bär Guds prästadöme, med dess stora löften, välsignelser och förväntningar.

Detta verk är sant. I Jesu Kristi namn, amen. ■

Förberedelse för missionärsarbete

ÄLDSTE DARYL H GARN

i de sjuttios kvorum

Hur viktigt är det inte för fäder och söner att arbeta tillsammans på grunden till sonens förberedelser för missionen.

Vid en stavskonferens nyligen talade en återvänd missionär om ämnet förberedelse för missionärstjänst. Han använde en liknelse med en far som sade till sin son: "Vad härligt det ska bli när du spelar din första basketmatch, då kan du lära dig dribbla och skjuta." Han jämförde detta med en far som sade till sin son: "Vad härligt det ska bli när du går ut som missionär, då kan du lära dig att bli en bra människa och att undervisa om evangeliet." Den här jämförelsen påverkade mig mycket när jag tänkte över mitt eget liv.

När jag var pojke var min största önskan att spela basket. Lyckligtvis

hade jag en far som var ivrig att se till att hans son fick som han ville. Pappa och jag övade grunderna i passning och dribbling timme efter timme i vårt lilla kök. Jag lyssnade på mat- cherna som vårt collegelag spelade på radio och drömde om att en dag spela basket i college. Att gå ut som missionär var inte något jag tänkte på än, och följaktligen lade jag inte ner så mycket arbete på missionärsförberedelser. I ett försök att skapa balans i mitt liv accepterade min pappa – som inte haft något ämbete i kyrkan på många år – uppgiften att bli min scoutledare. Han gjorde allt han skulle, och tack vare hans hängivenhet fick en del av mina vänner och jag Eagle Scout-utmärkelsen. Jag inser nu att scouting är en utmärkt förberedelse för missionstiden.

Mina pojkdrommar besannades när jag kom med i basketlaget vid Utah State University. Under mitt andra år vid Utah State blev jag god vän med en återvänd missionär. Tack vare hans exempel började jag iakttä mina skolkamrater, också dem som spelade i basketlaget, och insåg att de jag helst ville bli lik var de som hade verkat som missionärer. Under min gode väns vänliga och kärleksfulla ledning – och säkerligen tack vare min

mors böner och föredöme – förändrades mina önskningar. Efter mitt andra år vid Utah State kallades jag att verka som missionär i Västra Canadamissionen.

Tre månader in på min missionstid utsågs en ny missionär från Idaho till att bli min kamrat. Vi hade bara varit tillsammans några dagar när jag insåg något mycket betydelsefullt: min nye kollega kunde evangeliet, medan jag bara kunde diskussionerna. Vad jag önskade då att jag förberett mig som missionär lika ihärdigt som jag förberett mig som basketspelare. Min kamrat hade förberett sig för sin missionstid under hela sitt liv och var genast en viktig del av laget. Hur viktigt är det inte för fäder och söner att arbeta tillsammans på grunden till sonens förberedelser för missionen.

Jag tror det är lämpligt att jämföra basketboll med missionsarbete. Basketboll innefattar inte bara den tid när man tävlar mot ett rädda lag på begränsat, utan även timmarna av rätt sorts träning och övning. Det stora arbetet med att rädda själar är inte begränsat till de två år när man är ute som missionär utan kräver snarare årtal av rättfärdigt leverne och förberedelse för att kvalificera sig som hel- tidsmissionär.

Den 11 januari 2003, som en del av en världsomspännande utsändning av ledarutbildning, undervisade president Gordon B Hinckley prästadömsledarna om missionsarbete. Hans ord har fått oss alla att fundera över vårt eget ansvar att sprida evangeliet. President Hinckley sade: "Tiden har kommit, bröder, då vi måste höja kraven på dem som kallas att verka som Herrens Jesu Kristi ambassadörer i världen" ("Missionary Service", *First Worldwide Leadership Training Meeting*, jan 2003, s 17).

Det finns två aspekter av att höja kraven på missionärerna som vi bör begrunda. Den första är tidig

förberedelse av unga män och kvinnor. I sitt brev som presenterade vissa förändringar i Unga mäns och Unga kvinnors program sade första presidentskapet: "Då ungdomar arbetar på dessa mål, utvecklar de förmågor och egenskaper som leder dem till templet och bereder dem för livstids tjänande av sina familjer och Herren" (första presidentskapets brev, 28 september 2001). Lyssna uppmärksamt på orden "utveckla förmågor och egenskaper". Som föräldrar och ledare till ungdomar behöver vi hjälpa dem att ta reda på dessa förmågor och egenskaper.

Den andra aspekten gäller personlig värdighet, som kommer av att hålla Guds bud. En del unga män har fått för sig att de kan bryta buden, bekänna för biskopen ett år innan de planerar att gå ut som missionärer och sedan vara värdiga att verka. Omvändelseprocessen innebär mer än en planerad bekännelse och en vänteperiod. Vi hör ofta följande fråga från dem som överträtt buden: "Hur länge måste jag vänta innan jag kan gå ut som missionär?" Kom ihåg att omvändelse inte bara är en fråga om att vänta. Frälsaren sade: "I skolen offra ett förkrossat hjärta och en bedrövad ande till offer åt mig. Den som kommer till mig med ett förkrossat hjärta och en bedrövad ande, skall jag döpa med eld och den Helige Anden" (3 Nephi 9:20).

Det är nu vi bör tända den elden. President Hinckley har sagt: "Vi kan helt enkelt inte tillåta att sådana som inte är kvalificerade vad gäller värdighet går ut i världen för att sprida evangeliets glada budskap" (*First Worldwide Leadership Training Meeting*, jan 2003, s 17). Vi förstår nu av första presidentskapets uttalande om missionsarbete att det finns överträdelser som gör att unga män och kvinnor inte kan kallas som missionärer. ("Uttalande om missionsarbete" från första presidentskapet

och de tolv apostlarnas kvorum, 11 december 2002.)

President James E Faust har sagt: "Vissa saker i livet måste vara absoluta. Det finns sådant som man aldrig bör göra, gränser som aldrig bör över-skridas, löften som aldrig bör brytas,

ord som aldrig bör talas och tankar som aldrig bör ges näring" ("Redbarhet, många dygders moder", *Nordstjärnan*, okt 1982, s 100).

Ribban för missionsarbete har höjts. "De personer som inte uppfyller de fysiska, psykiska och känslomässiga

krav som ställs på en heltidsmissionär befrias därigenom från detta ansvar. . . . De kan kallas att verka i andra givande ämbeten" ("Uttalande om missionsarbete" från första presidentskapet och de tolv apostlarnas kvorum, 11 dec 2002). Vi tror att med de riktlinjer som första presidentskapet har framlagt, blir det en ökning av antalet heltidsmissionärer, som är värdiga och beredda att tjäna.

Inom idrotten ser vi ofta stora idrottsmän som vi beundrar, och vi försöker öka vår förmåga så att vi liknar dem. I vårt andliga liv har vi också stora föredömen att efterlikna. Störst är vår Herre och Frälsare Jesus Kristus, som svarade på Thomas fråga: "Hur kan vi då känna vägen?" (Joh 14:5).

I skriften läser vi: "Jesus sade till honom: Jag är vägen" (Joh 14:6). I Andra Nephi läser vi: "Följ mig. Men, mina älskade bröder, kunna vi väl följa Jesus, med mindre vi äro villiga att hålla Faderns befallningar?" (2 Nephi 31:10).

Mina unga vänner, det finns många som följer Frälsarens väg som ni kan välja som föredömen när ni förbereder er för att verka som missionärer. Ni finner dem i er familj, bland era vänner och era ledare i kyrkan. Än i dag räknar jag bland mina största välsignelser de kära vänner som var ett gott föredöme för mig genom att de följde Frälsaren.

Det är min bön att ni unga män ska vara hängivna era rättfärdiga önskingar så att ni får framgång i allt ni gör och att ni ska bli, som äldste M Russell Ballard har sagt: "Den bästa generationen missionärer i kyrkans historia" ("Den bästa generationen missionärer", *Liabona*, nov 2002, s 47).

Jag vittnar, som president Hinckley nyligen sade om missionsarbete, att "det finns inget större värv" (*First Worldwide Leadership Training Meeting*, jan 2003, s 21). I Jesu Kristi namn, amen. ■

Och så är det

BISKOP H DAVID BURTON

Presiderande biskop

Vi behöver prestera och bibehålla en viss nivå för att få delta i livets viktiga andliga händelser.

God afton! Jag älskar att komma samman med Guds prästämöte och njuta av det globala brödraskap vi har och omhuldar. En särskild anda kommer av vår förväntan om att bli undervisade om de tydliga och dyrbara delarna av Jesu Kristi evangelium.

I kväll vänder jag mig till de unga männen i kyrkan. Ni som tillhör andra åldersgrupper får gärna lyssna.

I julas deltog journalisten Walter Cronkite med Tabernakelkören och Orchestra at Temple Square i deras julkonsert. "[Walter Cronkite] ... var nyhetsankare i 19 år på *CBS Evening News*. Han fick namn om sig att vara 'Amerikas mest betrodde man.'"¹ När han tillfrågades om hur han ville bli ihågkommen, svarade han: "Som en som gjorde sitt bästa."² Under sin

lysande karriär avslutade han varje nyhetssändning med orden: "Och så är det." Låt oss i kväll tala om hur det är.

Vid en stavskonferens nyligen berättade stavspresidenten något för mig. Han frågade sin son vad de hade diskuterat på en söndagsbrasafton. Den unge mannen svarade: "Att höja ribban." Han talade sedan om för sin far att han var less på ämnet därför att den senaste tiden hade alla lektioner och möten handlat om det. Min första tanke var: "Utmärkt! Man diskuterar, lyssnar till och handlar efter profetens budskap." Min andra tanke hade att göra med vad den unge mannen tyckte om upprepade påminnelser. Upprepade påminnelser kan vara irriterande när vi verkligen försöker göra vårt bästa.

Som ung man brukade jag slå dövörat till varje gång min mor sade: "David, kom ihåg vem du är." Den påminnelsen förde alltid med sig intressanta kommentarer från mina vänner. Jag blev irriterad när min far upprepade gånger pekade ut president George Albert Smiths hus när vi åkte på 13:e East Street i Salt Lake City, och påminde mig att där bodde en levande profet som älskade mig. I dag är jag djupt tacksam för dessa upprepade påminnelser.

Uttrycket "höja ribban" används ofta i idrottsvärlden för att beskriva hur man uppnår högre prestationsnivåer.

En idrottsmetafor kan hjälpa till att beskriva varför det är så livsviktigt att lyda det president Hinckley bad oss göra vid den senaste generalkonferensen, när han sade: "Jag hoppas våra unga män och våra unga kvinnor ska anta den utmaning [äldste Ballard] framlagt. Vi måste höja ribban när det gäller värdighet och kvalifikationer för dem som går ut i världen som ambasadörer för Herren Jesus Kristus."³

För ett år sedan upplevde vi en underbar vinterolympiad i Salt Lake City. I de flesta olympiska grenar gäller för idrottsmännen att de måste uppnå en viss prestationsnivå för att kunna kvalificera sig för tävlingarna.

Vårt liv påminner om den olympiska kvalificeringen, i det att vi behöver prestera och bibehålla en viss nivå för att få delta i livets viktiga *andliga* händelser. Idrottsmän i världsklass har ett dagsschema präglad av disciplin. De lär sig bemästra de färdigheter som deras idrottsgrenar kräver. Bara däri-genom kan de kvalificera sig för att delta i tävlingen. Och så är det.

Unga män, om ni vill vara i världsklass och kvalificerade att delta i de verkligt viktiga händelserna i livet, som prästadömsordinationer, templets välsignelser och missionärstjänst, måste också ni utveckla ett disciplinerat dagsschema med

ärlighet, dygd, studier och bön. Och så är det.

Olympier kan och är insatta i *reglerna* som styr deras idrottsgren. Regelbrott kan leda till stränga straff, ja, till och med diskvalificering. Vid de senaste olympiska spelen ledde brott mot reglerna om prestationshöjande droger till förlust av medaljer. Ett av de strängaste straff som kan åläggas en idrottsman förekommer i golf. Att bara underteckna ett scorekort med felaktig score för något av de 18 hålen leder till *diskvalificering*. Där gäller *nolltolerans*. Det spelar ingen roll om felet gagnar eller skadar personen, straffet är detsamma – *diskvalificering*.

Mer än 50 år senare kan jag fortfarande höra funktionärens ord när han sade: "Beklagar, men vi måste diskvalificera dig för att du signerat ett felaktigt scorekort." Jag blev diskvalificerad som en följd av att jag nämnde för funktionären att mitt scorekort behövde rättas. I veckor sade jag till mig själv: "Varför höll jag inte tyst? Det var ju ett oskyldigt skrivfel. Min total-score var riktig." Trots att min prestation var så bra att jag skulle hamnat bland segrarna, lämnade jag prisceremonin tomhänt. Och så är det.

Min unga vänner, regler är viktiga, ja, livsviktiga. I livet finns det också straff, kanske rentav diskvalificering, om man bryter mot reglerna. Vårt deltagande i livets viktiga händelser kan äventyras om vi inte följer de regler som finns i vår himmelske Faders befallningar. Om vi begår sexuella synder, intar droger, bryter mot lagen

eller begår övergrepp, så kan det betyda att vi måste sitta på åskådarplats när det verkligen gäller. Ni gör väl i att betrakta regler som *säkerhetsbälten* och inte som *fjättrande bojor*. Lydnad bygger styrka. Och så är det.

År 1834 skrev profeten Joseph Smith: "I ingen annan månad har jag haft så mycket att göra som i november, men eftersom mitt liv bestod av verksamhet och orubblig strävan gjorde jag följande till min regel: *När Herren befäller, så gör det.*"⁴

För somliga är idrott affärer. Skillnaden mellan vinst och förlust kan innebära stora pengar. Idrottsmän anställer agenter för att sköta deras ekonomi. Agenter, personliga tränare och lagledare hjälper idrottsmännen att öka sin prestation.

Vår himmelske Fader har gett sina högt älskade unga söner ett enastående stödteam som mer än väl kan mäta sig med idrottsmannens. Våra föräldrar är *enastående agenter*. De bevakar våra intressen. De inte bara intresserar sig för oss, utan tack vare att de älskar oss är de också fantastiska konsulter.

Aposteln Paulus lärde kolosserna: "Ni barn, lyd era föräldrar i allt, det är Herrens goda vilja" (Kol 3:20). Förutom våra föräldrar, tänk på vilket stort stödnätverk vi har fått för att öka vår *andliga* prestation. Våra biskopar är *personliga tränare* och använder sina heliga prästadömsnycklar till att välsigna oss. Seminarielärare, kvorumrådgivande och hemlärare kompletterar stödteamet som Herren har satt samman för att hjälpa oss att förbereda oss inför livets stora tävlingar. När ni följer och lyder förbättras er prestation stadigt. När Herren befäller, så gör det. Och så är det.

En av de avgörande skillnaderna mellan de bra och de bästa är det som idrottspsykologer kallar "fokusering". Tävlade som har förmågan att bortse från det oviktiga och helt och hållet

rikta uppmärksamheten på det som är avgörande för framgång, kan öka sin prestation. Fokusering är en avgörande framgångsfaktor.

Jag råkade höra ett samtal mellan den store golfspelaren Arnold Palmer och en ung caddie som han använde för första gången. Den unge caddien räckte Palmer hans klubba och talade om att avståndet till flaggan var 150 meter, och att det fanns ett dolt vattendrag till vänster och en lång och lömsk ruff till höger. Vänligt men bestämt påminde Arnold Palmer den unge mannen om att den enda information han behövde var avståndet till hålet. Han lät förstå att han inte ville tappa fokus genom att oroa sig över vad som fanns till höger eller vänster.

Det är lätt att förlora livets verkligt viktiga mål ur sikte. Det finns mycket som kan distrahera. Somliga plumsar fram i vattenhindret till vänster, andra finner den långa, lömska ruffen till höger oöverkomlig. Säkerhet och framgång är ett resultat av att fokus bibehålls på de viktiga möjligheter vi finner när vi slår bollen rakt fram i mitten – att avancera inom prästadömet, att vara värdig att besöka templet och missionärstjänst. Och så är det.

Må vår himmelske Fader välsigna er var och en. Jag betygar för er alla att Jesus är Kristus. Han lever, och hans kärlek till oss är fullkomlig. Jag är tacksam för en stor profet som hjälper oss förstå att när Herren befäller, så gör vi det därför att så är det. I vår Frälsares och Återlösares Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. "Walter Cronkite: A Lifetime Reporting the News," *Voices from The Smithsonian Associates*, Internet, <http://www.smithsonianassociates.org/programs/cronkite/cronkite.htm>.
2. Kira Albin, "That's the Way It Is ... with Walter Cronkite," *Grand Times*, Internet, <http://www.grandtimes.com/cronkite.html>.
3. "Till prästadöms män", *Liabona*, nov 2002, s 57.
4. *History of the Church*, 2:170.

Djävulsgapet

PRESIDENT JAMES E FAUST

andre rådgivare i första presidentskapet

Hjälp oss att driva tillbaka världen. Vi måste stå emot vinden. Ibland måste vi göra oss impopulära och helt enkelt säga: "Det här är inte rätt."

Mina kära bröder i prästadömet, i kväll vänder jag mig till er alla, men särskilt till de unga männen. Min avsikt är att undervisa er och varna er för de faror som väntar, men jag vill också uttrycka min kärlek till er och det stora förtroende jag har för er som är det uppväxande släktet.

Som ung man verkade jag som missionär i Brasilien. Det var en underbar upplevelse. Ett av världens underverk som finns i det vackra landet är Iguaçu-fallen. Vid högvatten är mängden vatten som forsar ner över stupet den största i världen. Varje minut störtar miljontals liter vatten ner i avgrunden nedanför. En del av fallet, där vattenströmmen är som starkast, kallas Djävulsgapet.

Det finns några stora klippblock som höjer sig över vattenytan strax innan vattnet forsar ner i Djävulsgapet. För många år sedan brukade obetänksamma båtägare ta med sig passage-rare i kanoter och låta dem stå på klipporna och titta ner i Djävulsgapet. Vattnet ovanför fallet är vanligtvis lugnt och rör sig stilla, och atmosfären är rofylld. Endast vattnets dån nedanför varnar för faran som lurar bara några meter bort. En plötslig, oväntad virvel kan dra ut en kanot i strömmen, över klippan och ner i Djävulsgapet. De som är dåraktiga nog att lämna sina kanoter och ställa sig på dessa förrädiska, våta klippor, kan så lätt tappa fotfästet och svepas ner i de virvlande strömmarna nedanför.

Jag vet att några av er ser er själva som orädda – redo att anta nästan vilken utmaning som helst. Men i denna jakt på spänning kommer en del av er oundvikligen att dras ner i Djävulsgapet. Den enda säkra kursen är att hålla sig långt från farorna i Djävulsgapet. President George Albert Smith gav följande starka varning: "Om du går över till djävulens sida av gränsen en enda tum, är du i frestarens våld, och om han lyckas, kommer du inte att kunna vare sig tänka eller resonera rätt, därför att du har förlorat Herrens Ande."¹

Några av er unga män kanske låter andra bestämma era normer. Ni

försvarar er med att säga: "Vem har sagt att vi inte får göra det här eller inte göra det där?" Det finns så många nyanser av rätt och fel att var och en av er måste bestämma var ni ska dra gränsen. Jag vill allvarligt uppmana er att om det råder någon som helst tvekan i ert sinne eller hjärta om ert uppträdande är rätt eller fel, så gör det inte. Var och en av oss har moralisk handlingsfrihet, och den Helige Andens gåva skärper vår känsla för vad som är rätt och fel, sant och falskt. Profeterna har ansvaret att undervisa om Guds ord, inte att förklara hur vi ska handla i varje liten situation. Om vi samvetsgrant inte bara försöker undvika det onda, utan blotta åsynen av det onda, så handlar vi av oss själva i stället för att låta oss påverkas.²

Mycket av det som kommer från djävulen är lockande och frestande. Det glittrar och tilltalar de sensuella delarna av vår natur. Hans budskap verkar vara så förnuftigt och lätt att rättfärdiga. Hans röst är vanligtvis silkeslen och fångslande. Om den var gäll och disharmonisk, så skulle ingen lyssna, ingen skulle lockas av den. Några av Satans mest lockande budskap är: alla gör det, om det inte skadar någon annan så är det okej, om du inte anser att det kan skada så är det okej, det är "inne" att göra det. Satan är den främste imitatören, den mest fulländade bedragaren, den främste förfalskaren och den skickligaste ränksmidaren i världens historia. Han kommer in i vårt liv som en tjuv om natten. Hans förklädnad är så fulländad att det är svårt att känna igen honom och hans metoder. Han är en varg i fårakläder.

Det har alltid funnits två stora motstridande krafter i världen. De kom till innan världen skapades. Dessa motstridande krafter är den onda och den goda makten. Vi dras alla in i kraftmätningen mellan dessa två mäktiga krafter. Enkelt uttryckt, det som är gott

kommer från Gud och det som är ont kommer från djävulen.³ Man kan inte välja båda delarna och finna sann lycka. Några har försökt, men i det långa lopet har alla misslyckats. Om någon av er, unga män, tror att ni kan göra både och, så lurar ni bara er själva. Det fungerar inte så. Det har det aldrig gjort. Det kommer det aldrig att göra.

Mina kära unga vänner, det finns en annan stor sanning som ni unga män måste lära er. Det är att allting har sitt pris. Vi måste betala ett pris för framgång, förverkligande, prestationer och lycka. Ingenting är gratis. Om ni inte betalar priset som krävs för att lyckas, får ni betala priset att misslyckas. Förberedelse, arbete, studier och tjänande krävs för att uppnå och finna lycka. Olydnad och brist på förberedelse har en ohygglig prislapp. Som prästadömsbärare i denna kyrka är en del av priset vi behöver betala att vi lever på ett annat sätt än världen. Vi besitter och vårdar dessa befallande krafter som kan driva tillbaka och driver tillbaka Satans inflytande på jorden. Av hela mitt hjärta uppmanar jag er att hjälpa oss att driva tillbaka världen. Vi måste stå emot vinden. Ibland måste vi göra oss impopulära och helt enkelt säga: "Det här är inte rätt."

Vi vill alla få reda på vilka vi verkligen är och vad vi har för uppgift i världen. En del av er ungdomar försöker hitta er identitet genom att avvika från det som era föräldrar och er familj står för. Gud gjorde var och en av oss olik alla andra i världen, som vår DNA och våra fingeravtryck visar. Ni behöver inte arbeta på att få en annorlunda identitet, ni har redan en.

En del ungdomar vill göra uppror mot regler. Några av er tycker att det inte är "coolt" att lyda era föräldrar eller att följa råden från er biskop eller kvorumpresident. Biskop Richard C Edgley berättade om en upplevelse han hade som pojke när det gäller följderna av att vara obetänksam och olydig:

"När jag var en liten pojke var det omkring en och en halv meter mellan vårt garage och grannens garage. Grannens garage var mycket gammalt och förfallet och några av takbrädorna höll på att gå sönder. Ibland brukade jag klättra upp på vårt garage och hoppa fram och tillbaka mellan garagen och leka på taken. Min far hade sagt åt mig: 'Håll dig borta från garagen', men det gjorde jag inte. En gång när jag lekte på dem, hoppade jag från vårt garage och föll genom taket på grannens garage. Jag skrapade mig illa på ryggen och benen. Eftersom jag hade varit olydig, bestämde jag mig dumt nog för att inte berätta för någon att jag hade gjort mig illa. Jag gick in till mig och tvättade skrubbsåren så gott jag kunde, men jag kunde inte nå såren på ryggen för att badda dem med antiseptiskt medel eller ens tvätta dem rena. I flera dagar bar jag på smärtan, oron över att såren skulle bli infekterade och skulden, medan läkningsprocessen pågick."⁴

Som någon sade en gång: "Något av det bästa som finns är att vara pojke. Det krävs inga förkunskaper, men man måste öva en del för att bli en bra pojke."⁵

Några av er har förletts att tro att ni kan få spänning genom att experimentera med droger, alkohol, pornografi och sex utanför äktenskapet. Jag varnar er: Sådana lockelser är lika hala och farliga som klipporna vid Djävulsgapet, och de för er bara in på Satans område. Vägen bort från sådana faror är svårframkomlig och den orsakar mycket större skador än några små skrubbsår.

Ni unga män får arbeta på er eviga bestämmelse under en intressant tid. I framtiden kommer det fler vetenskapliga upptäckter och uppfinningar som kommer att göra livet behagligare och lättare för många. Säkerligen kommer man inom medicinsk vetenskap att hitta nya behandlingar och botemedel som inte finns nu. Däremot kommer

det onda och världsliga inflytandet sannolikt att öka och fler människor kommer att frestas av Satans bedrägerier och lockelser. Ni unga män kommer att behöva större andlig och moralisk styrka för att kunna stå emot världens frestelser och snaror. Det är kanske därför som sådana speciella andar har sparats för den här tiden.

Jag tror också att Satans motstånd i framtiden kommer att bli både mer utstuderat och öppnare. Samtidigt som det på vissa sätt kan bli mer påfallande, kommer det att kamoufleras med större förfining och slughet. Vi kommer att behöva mer andlighet för att kunna urskilja alla olika former av ondska, och större styrka för att kunna motstå den.

Många länder utsätts nu för terrorismens faror. Krig orsakar kroppsskador hos människor, men orsakar också moralisk skada. De av oss som gjort militärtjänst i krigstid har upplevt de svårigheter som följer av att ryckas bort från hem och familj, från sunda bekantskapskretsar och från inflytandet av den organiserade kyrkan. Jag varnar dem som nu är i militärtjänst, eller som kanske blir det, för de fallgropar som dessa svårigheter utgör. De kan föra oss ner i Djävulsgapet.

Många av de aktiviteter som ni kommer att vara med på sker i grupp-situationer, där ni inte alltid kan välja vilka ni ska umgås med. Men ni kan välja era normer. Som militärer tillhör ni en grupp som till viss del får sin styrka från enigheten hos dess medlemmar. Ni måste vara lojala mot medlemmarna i er grupp, för killen närmast er kanske räddar ert liv i morgon! Men det innebär inte att ni behöver sänka era moralnormer. I varje grupp behöver det finnas en eller flera som ställer sig upp och säger: "Det som vi gör är inte rätt." Det krävs moralisk styrka för att säga det!

Kyrkan publicerade nyligen en militärutgåva av *Principles of the*

Templet i Salt Lake City och centrala stadsbyggnader syns i bakgrunden då besökare går över konferenscentrets västra öppna plats.

Gospel (Principer i evangeliet) för kyrkans medlemmar i militärtjänst runtom i världen. Den finns bara på engelska nu, men kommer att översättas till andra språk. Detta utmärkta material innehåller instruktioner för kyrkoaktiviteter och hur tempelkläd-naden ska bäras i militärtjänsten, präst-adömets förordningar och välsignelser, ämnen i evangeliet och några utvalda psalmer. Det fanns en liknande utgåva för dem av oss som tjänstgjorde som militärer under andra världskriget. Jag fann den ovärderlig.

Det pågår en ständig sållningsprocess. Vi påminns om liknelsen om vetet och ogräset. I liknelsen sade Herren: "Himmelriket är likt en man som sådde god säd i sin åker", men medan han sov kom hans ovän och sådde ogräs bland vetet, så när vetet växte upp, gjorde också ogräset det. Mannens tjänare förstod inte hur det hade kommit in ogräs i fältet och frågade om de skulle gå och dra upp

det. Ägaren till fältet sade nej, för när man drar upp ogräset drar man också upp vetet. Så han sade att vetet och ogräset skulle få växa tillsammans tills det var skördetid och vetet kunde buntas ihop, åtskilt från ogräset.⁶

Jesu lärjungar bad Frälsaren tyda liknelsen och han sade: "Den som sår den goda säden är Människosonen.

Åkern är världen. Den goda säden är rikets barn, ogräset är den ondes barn.

Ovännen som sådde det är djävulen. ... och skördemännen är änglar.

Som när ogräset samlas ihop och bränns upp i eld, skall det vara vid tids-ålderns slut."⁷

Denna liknelse bekräftar Almas uttalande som jag vill upprepa: "Allt som är gott kommer från Gud och allt som är ont från djävulen."⁸

Bröder, vi lever i en tid av prövningar och det är en tid då vi ska vara fasta och ståndaktiga i att uppfylla vårt ansvar inom familjen och prästadömet.

Vi bör inte vara som "havets våg, som drivs och piskas av vinden".⁹ Vi bör gå framåt i en anda av tro och inte vara rädda för något, utom för att komma för nära Djävulens svalg. Vi kommer att stärkas och beskyddas om vi följer de råd och den vägledning vi får från president Gordon B Hinckley, som står vid rodret. Jag har ett särskilt vittnesbörd om att han är vår profet, siare och uppenbarare. Han är Guds språkrör på jorden idag. Jag ber att Herrens välsignelser må vara med oss alla, i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. *Sharing the Gospel with Others*, utv av Preston Nibley (1948), s 43.
2. Se 2 Nephi 2:13, 26.
3. Se Alma 5:40.
4. Richard C Edgley, "Friend to Friend", *The Friend*, feb 1995, s 6.
5. Charles Dudley Warner, *Thesaurus of Quotations*, sammanst av Edmund Fuller (1941), s 115.
6. Se Matt 13:24–30.
7. Matt 13:37–40.
8. Alma 5:40.
9. Jak 1:6.

Stå på din tilldelade plats

PRESIDENT THOMAS S MONSON

förste rådgivare i första presidentskapet

Må vi sträcka oss efter och rädda dem som har hamnat vid sidan av, så att inte en enda dyrbar själ går förlorad.

Vi har samlats denna afton som en mäktig grupp prästadömsbärare, både här i konferenscentret och på andra platser runtom i världen. Somliga bär det aronska prästadömet, andra det melkisedekska prästadömet.

President Stephen L Richards som verkade som rådgivare till president David O McKay sade: "Prästadömet definieras vanligen som 'Guds kraft delegerad till människor'." Han fortsätter: "Jag anser att denna definition är riktig. Men i praktiken definierar jag gärna prästadömet som tjänande och kallar det ofta 'den fullkomliga planen för tjänande'. Det är ett redskap för tjänande, och den man som

låter bli att använda det kan komma att förlora det, för genom uppenbarelse har vi tydligt och klart fått veta att den som försummar prästadömet 'skall icke anses värdig att behållas'."¹

I Pioneers stav i Salt Lake City, där jag fick både aronska och melkisedekska prästadömet, lärde man oss att bli förtrogna med skrifterna, bland annat kapitlen 20, 84 och 107 i Läran och förbunden. I dessa kapitel lär vi oss om prästadömet och kyrkans styrelseform.

I kväll vill jag betona en vers i kapitel 107: "Var och en skall nu lära sin plikt och med all flit sköta det ämbete, vari han är insatt."²

President Harold B Lee sade ofta: "När man blir prästadömsbärare, blir man Herrens ombud. Vi bör betrakta vår kallelse som att vi går Herrens ärenden."³

I dessa kapitel lär vi oss också vilka plikter kvorumpresidentskap har och det faktum att vi ansvarar för andra förutom oss själva.

Jag tror fullt och fast att kyrkan i dag är starkare än den någonsin varit. Våra ungdomars aktivitetsnivå vittnar om att detta är en generation som tror och är hängiven sanningen. Ändå finns det några som hamnar vid sidan av, som finner andra intressen som får dem att försumma sina plikter i

kyrkan. Vi får inte förlora sådana dyrbara själar.

Det finns ett växande antal blivande äldster som inte kommer till kyrkans möten och inte har uppgifter i kyrkan. Denna situation kan och måste vi råda bot på. Det är vår uppgift. Vi måste ofördröjligen dela ut uppgifter och göra en kraftansträngning.

Presidentskapen i aronska prästadörets kvorum kan under biskopsrådets och de kvorumrådgivandes ledning bemyndigas att kontakta och rädda dem.

Herren sade: "Kommen ihåg att själarna äro dyrt aktade i Guds ögon ... och huru glädjer han sig icke över den själ som omvänder sig!"⁴

Ibland tycks uppgiften överväldigande. Vi kan fatta mod genom det som Gideon i forna dagar upplevde, som med sin lilla styrka skulle kämpa mot midjaniterna och amalekiterna. Ni kommer ihåg hur Gideon och hans här stod inför överväldigande styrkor som var vida överlägsna både i fråga om utrustning och antal.

Domarboken i Gamla testamentet säger att denna förenade fiende, midjaniterna och amalekiterna "låg där i dalen, talrika som gräshoppor. Deras kameler var oräkneliga, talrika som sanden på havets strand".⁵ Gideon vände sig till den Allsmäktige Guden för att få kraft.

Till sin förvåning fick Gideon höra av Herren att hans styrkor var för talrika för att Herren skulle överlämna fienden i deras hand, för de kunde ju då säga: "Min egen hand har räddat mig."⁶ Gideon blev instruerad att meddela folket: "Den som är förskräckt och rädd, må vända om och skynda sig från Gileads berg. Då vände 22 000 man av folket tillbaka, och bara 10 000 stannade kvar."⁷

Då sade Herren: "Folket är fortfarande för talrikt."⁸ Han instruerade Gideon att föra ner folket till vatten för att iaktta hur de drack av vattnet.

De som läppjade på vattnet placeras i en egen grupp och de som föll ner på knä för att dricka i en annan. Herren sade till Gideon: ”Med de trehundra män som har läppjat av vattnet skall jag rädda er och ge midjaniterna i din hand. Alla de övriga kan bege sig hem, var och en till sitt.”⁹

Gideon återvände till sina styrkor och sade till dem: ”Stå upp, Herren har gett midjaniternas läger i er hand.”¹⁰ Och han delade de trehundra männen i tre grupper och gav dem alla horn i händerna och tomma krukor med facklor inne i krukorna. Han sade till dem:

”Se på mig och gör som jag! Så snart jag har kommit till utkanten av lägret, skall ni göra som jag.

När jag och alla som jag har med mig blåser i hornen, skall ni också blåsa i hornen runt omkring hela lägret och ropa: För Herren och för Gideon!” Sedan sade han att de skulle följa honom. Hans exakta ord löd: ”Ni ska göra som jag.”¹¹

På signal av ledaren blåste Gideons män i hornen och krossade krukorna och ropade: ”Herrens och Gideons svärd!” Skrifterna redogör för utgången av denna avgörande drabbning: ”Men de stod stilla, var och en på sin plats”, och de vann seger.¹²

Hemundervisning är en del av vår tids räddningsplan. När president David O McKay presenterade den för generalauktoriteterna sade han: ”Hemundervisning är ett av våra mest angelägna och mest givande tillfällen att visa omsorg om och inspirera, råda och vägleda vår Faders barn ... Det är ett gudomligt tjänande, en gudomlig kallelse.”¹³

I områden där melkisedekska prästadömet inte är tillräckligt starkt kan stavspresidenter och biskopar i samråd med missionspresidenten använda heltidsmissionärer till att besöka mindre aktiva medlemmar och familjer där inte alla tillhör

kyrkan. Detta väcker inte bara missionsandans till liv på nytt i hemmet, utan är också en idealisk möjlighet att få bra hänvisningar.

Under årens lopp har jag besökt många stavar runtom i världen. Det fanns stavar där församlings- och stavsledare, av nödtvång eller av plikt-känsla, slutade vrida händerna, kavlade upp skjortärmarna och gick till verket – med Herrens hjälp – och fick dyrbara män att bli behöriga till att få melkisedekska prästadömet och med hustru och barn komma till templet för att få sin begåvning och beseglas.

Jag vill kortfattat nämna flera sådana exempel:

Vid ett besök i Millcreeks stav i Salt Lake City för några år sedan fick jag

veta att över etthundra bröder som hade varit blivande äldster hade ordinerats under året som gått. Jag frågade president James Clegg om hemligheten bakom hans framgång. Han var försynt och ville inte ta åt sig äran, men en av hans rådgivare avslöjade att president Clegg, när han insåg den utmaning han stod inför, hade åtagit sig att själv ringa till varje blivande äldste och bestämma en tid när de kunde träffas privat för ett samtal. Under samtalet nämnde president Clegg Herrens tempel och de fräl-sande förordningar och förbund som betonas där. Han avslutade med den här frågan: ”Skulle inte du vilja ta med dig din kära hustru och dina dyrbara barn till Herrens hus, så att ni kan få

vara tillsammans som familj i all evighet?" Det bekräftades, aktiveringen inleddes och målet uppnåddes.

År 1952 var majoriteten av familjerna i Rose Parks 3:e församling medlemmar vars fäder eller makar bar det aronska prästadömet snarare än det melkisedekska prästadömet. Brent Goates kallades till biskop. Han bad en mindre aktiv broder i församlingen, Ernest Skinner, att hjälpa till att aktivera de 29 vuxna bröderna i församlingen som hade lärarens ämbete i aronska prästadömet och att hjälpa dessa män och deras familjer att komma till templet. Eftersom han

själv var mindre aktiv var broder Skinner till en början ovillig, men sade till sist att han skulle göra vad han kunde. Han började besöka de mindre aktiva vuxna lärarna och försökte hjälpa dem inse sin funktion som prästadömsbärare i hemmet och som makar och fäder i familjen. Han lyckades snart vinna några av de mindre aktiva bröderna för sin sak och få dem att hjälpa honom i sin uppgift. En efter en blev de helt aktiva igen och tog med sig familjen till templet.

En dag lämnade församlingskamrern sin plats i kön framför

snabbköpskassan för att gå och hälsa på den siste i gruppen som gick till templet. Mannen sade på tal om att han var den siste: "Jag stod och såg på hur alla i gruppen blev aktiva i församlingen och gick till templet. Om jag bara hade kunnat föreställa mig hur vackert det var i templet och hur det skulle förändra mitt liv för evigt, skulle jag aldrig ha varit sist av de 29 att beseglas i templet."

I var och en av dessa skildringar finns fyra faktorer som ledde till framgång:

1. Aktiveringsmöjligheten togs på församlingsnivå.

2. Församlingens biskop var involverad.

3. Kvalificerade och inspirerade lärare tillhandahölls.

4. Var och en fick uppmärksamhet.

Bröder, låt oss minnas kung Benjamins råd: "När I stå i edra medmänniskors tjänst, [ären] I blott i eder Guds tjänst."¹⁴

Låt oss nå ut till och rädda dem som så mycket behöver vår hjälp och lyfta dem till den högre och bättre vägen. Låt oss koncentrera våra tankar på de behov som prästadömsbärare och deras hustrur och barn har som avvikit från aktivitetens väg. Må vi lyssna till det outtalade budskapet ur deras hjärtan:

*Led mig, stöd mig, gå bredvid mig,
så att jag en dag
återvända kan till Gud,
om jag har lytt hans lag.*¹⁵

Aktivering är ingen uppgift för lättingar eller drömmare. Barn växer, föräldrar åldras och tiden väntar inte på någon. Skjut aldrig upp en ingivelse, utan handla, så kommer Herren att öppna vägen.

Ofta krävs den himmelska dygden tålmod. När jag var biskop fick jag en ingivelse att hälsa på en man vars hustru och barn i viss mån var aktiva.

Men mannen hade aldrig låtit sig påverkas. En het sommardag knackade jag på Harold G Gallachers ytterdörr. Jag såg genom myggnätet hur han satt i sin stol och läste dagstidningen. "Vem är det?" frågade han utan att titta upp.

"Din biskop", svarade jag. "Jag har kommit för att lära känna dig och för att be dig att följa med din familj till mötena."

"Nej, jag är upptagen", var det hånfulla svaret. Han tittade aldrig upp. Jag tackade honom för att ha lyssnat och gick därifrån.

Familjen Gallacher flyttade till Kalifornien en kort tid senare. Åren gick. En dag, nu som medlem i de tolv apostlarnas kворum, satt jag och arbetade på mitt kontor när min sekreterare ringde och sade: "Broder Gallacher som en gång tillhörde din församling skulle vilja prata med dig. Han står här hos mig."

Jag svarade: "Fråga honom om han heter Harold G Gallacher och bodde med sin familj på Vissing Place på West Temple och Fifth South."

Hon sade: "Det är han."

Jag bad henne att skicka in honom till mig. Vi hade en trevlig pratstund tillsammans om hans familj. Han sade: "Jag har kommit för att be om ursäkt för att jag inte reste mig ur stolen och släppte in dig den där sommardagen för många år sedan." Jag frågade om han var aktiv i kyrkan. Han svarade med ett leende: "Jag är andre rådgivare i församlingens biskopsråd. Din inbjudan att komma till kyrkan och mitt negativa svar förföljde mig så till den milda grad att jag bestämde mig för att göra något åt saken."

Harold och jag träffades många gånger innan han gick bort. Broder och syster Gallacher och deras barn har haft många kallelser i kyrkan. Ett av de yngsta barnbarnen verkar nu som heltidsmissionär.

Till de många missionärer som

kanske lyssnar i kväll ger jag iakttagelsen att vittnesbördets frön ofta inte genast slår rot och blommar. Bröd som sänds över vattnet kommer ibland tillbaka först efter lång tid. Men det kommer tillbaka.

Jag svarade i telefon en kväll och hörde en röst fråga: "Är du släkt med äldste Monson som för många år sedan verkade i New England-missionen?"

Jag svarade att så var inte fallet. Den som ringde sade att han hette broder Leonardo Gambardella och talade om att en äldste Monson och en äldste Bonner hade besökt honom för länge sedan och burit vittnesbörd för honom och hans hustru. De hade lyssnat men inte gjort någonting ytterligare för att tillämpa deras lära. Därefter flyttade de till Kalifornien där de tretton år senare fann sanningen på nytt och omvändes och döptes. Broder Gambardella frågade mig om det fanns något sätt han kunde få tag på äldsterna som först hade besökt dem, så att han kunde uttrycka sin djupa tacksamhet för deras vittnesbörd som hade levt kvar hos honom och hans hustru.

Jag gick igenom uppteckningarna. Jag spårade äldsterna. Kan ni föreställa er deras förvåning när jag ringde dem – de var nu gifta och hade egna familjer – och berättade den goda nyheten om hur deras tidiga bemödanden nått sin kulmen. De kom genast ihåg familjen Gambardella. Jag ordnade med en telefonkonferens så att de själva kunde gratulera och välkomna dem in i kyrkan. De gjorde det. Tårar fälldes, men det var glädjetårar.

Edwin Markham skrev dessa rader:

*Ett öde delar vi med varandra:
den som är ensam är svag.
Allt vi som bröder skänker till
andra
får vi tillbaka en dag.*¹⁶

I kväll ber jag att alla vi som bär prästadömet ska känna vårt ansvar, att vi var och en, som Gideon fordom gjorde, ska stå på vår tilldelade plats, och som en man följa vår ledare, Herren Jesus Kristus, och hans profet, president Gordon B Hinckley. Må vi sträcka oss efter och rädda dem som har hamnat vid sidan av, så att inte en enda dyrbar själ går förlorad.

I Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. I Conference Report, apr 1956, s 46.
2. L&F 107:99.
3. *Stand Ye in Holy Places* (1974), s 255.
4. L&F 18:10, 13.
5. Dom 7:12.
6. Dom 7:2.
7. Dom 7:3.
8. Dom 7:4.
9. Dom 7:7.
10. Dom 7:15.
11. Dom 7:17–18.
12. Dom 7:18, 21. Se även Dom 6 och 7.
13. *Priesthood Home Teaching Handbook*, rev. ed. (1967), ii–iii.
14. Mosiah 2:17.
15. Naomi W. Randall, "Jag är Guds lilla barn", Psalmer, nr 194.
16. "A Creed", i *Masterpieces of Religious Verse* (1948), sammanst av James Dalton, s 464.

Lojalitet

PRESIDENT GORDON B HINCKLEY

Var lojala mot det allra bästa inom er. Var trofasta och trogna de förbund som hör samman med Guds prästadöme.

Det finns inget annat möte i hela världen som kan jämföras med det här mötet. Var vi än är, vilket språk vi än talar, så är vi de män som fått händer påläggning för att ta emot Guds prästadöme. Vare sig vi är pojkar som fått det lägre eller aronska prästadömet eller män som bär det högre eller melkisedekska prästadömet, så har vi alla förlänats något underbart och storslaget, något av själva gudaskapets kärna.

Jag upprepar att det inte finns någon sammankomst i hela världen som den här. Vi möts inom brödraskapets krets i en väldig samling av män som begåvats med särskild makt eller myndighet, hedrats med förmånen att få tala och handla i den Allsmäktiges namn. Himlens Herres Gud har funnit för gott att förlåna oss något av det som är bara hans. Jag undrar ibland

om vi är värdiga det. Jag undrar om vi verkligen uppskattar det. Jag funderar över denna makts och myndighets obegränsade natur. Den berör livet och döden, familjen och kyrkan, Guds egen och hans eviga verks storhet och upphöjda natur.

Bröder, jag hälsar er som medlemmar av det heliga prästadömet. Jag hälsar er som tjänare åt den levande Guden, som på var och en av oss lagt ett ansvar som vi inte får och inte kan undandra oss.

I harmoni med denna hälsning har jag valt att tala om olika aspekter av ett ord. Ordet är *lojalitet*.

Jag tänker på det i betydelsen att vara trogen sig själv. Jag tänker på det i betydelsen att vara den livskamrat vi valt absolut trogen. Jag tänker på det i betydelsen att vara absolut lojal mot kyrkan och dess skiftande verksamhet. Jag tänker på det i betydelsen att vara osvikligt trogen Gud i himlen, vår evige Fader, och hans älskade Son, vår Återlösare Jesus Kristus.

Vi måste vara trogna det allra bästa inom oss. Vi är söner till Gud och hedrade med att bära hans gudomliga myndighet. Men vi lever i en värld av ondska. Det finns en ständig kraft som drar oss neråt och inbjuder oss att ta del av sådant som är helt oförenligt med det gudomliga prästadömet vi bär. Det är intressant att se hur lögnens fader, den listige morgonrodnadens son som drevs bort från himlen, alltid har medel och förmåga att

locka, att inbjuda, att till sina vägar samla dem som inte är starka och på sin vakt. Helt nyligen hyllades en viss film som årets bästa. Jag har inte sett den, och väntar mig inte heller att göra det. Men man har sagt mig att den är full med sex, att svordomar förekommer överallt i den.

Pornografin är ett av vår tids kännetecken. De som producerar den blir rika på publikens lättrogenhet. I inledningsraderna till den uppenbarelse vi kallar visdomsordet, förkunnar Herren: "På grund av de onda planer, som ränkfulla människor hava och skola hava i sina hjärtan i de sista dagarna, har jag varnat eder och varnar eder åter genom att giva eder detta visdomsord genom uppenbarelse" (L&F 89:4).

Därefter talar han om den mat vi intar genom munnen. Detsamma kunde sägas om det vi intar i våra sinnen när vi ägnar oss åt pornografi.

Bröder, varje man och pojke som kan höra min röst vet vad som är fördärligt. Ni behöver ingen vägkarta för att förstå vart sådan eftergivenhet leder. Ställ mot detta den skönhet, den frid, den underbara känsla som kommer av att leva nära Herren och höja sig över de försåtligt sövande vanor som omger oss.

Detta gäller er, kära pojkar som är på detta möte. Ni är motståndarens särskilda måltavlor. Om han kan fånga er nu, så vet han att ni kan bli hans hela livet. Inom er har planterats förunderliga krafter och instinkter, i en gudomlig avsikt. Men när dessa används fel, blir de nedbrytande i stället för uppbyggande.

Jag är ytterst tacksam för våra ungdomars styrka. Men jag vet också att några glider bort från oss. Varje sådan förlust är en tragedi. Vår Herres rike behöver er. Var värdiga detta. Var lojala mot det bästa inom er. Nedlåt er aldrig till något som kan minska er motståndskraft.

Er män vill jag ge en uppfordran. Fly undan den flodvåg av slipprighet som hotar att överväldiga er. Undfly världens ondska. Var lojala mot ert bättre jag. Var lojala mot det allra bästa inom er. Var trofasta och trogna de förbund som hör samman med Guds prästadöme. Ni kan inte vältra er i vållust, ni kan inte ljuga, ni kan inte fuska, ni kan inte dra orättmätig fördel av andra utan att förneka den gnista av gudomlighet som var och en av oss fötts till detta liv med. Jag ber av all min förmåga, bröder, att vi ska höja oss över detta och vara lojala mot det bästa inom oss.

Var lojala i era familjerelationer. Jag har bevittnat mycket av det bästa och mycket av det sämsta inom äktenskapet. Varje vecka har jag ansvaret att behandla ansökningar om annullering av tempelbeseglingar. Skilsmässor har blivit ett mycket vanligt fenomen i hela världen. Till och med där det är emot lagen har män och kvinnor trampat över gränsen och levt tillsammans. Jag är tacksam att kunna säga att skilsmässor är mycket mindre vanliga bland dem som vigts i templet. Men också bland dessa förekommer långt fler skilsmässor än det borde.

Brud och brudgum kommer till Herrens hus och uttrycker sin kärlek till varandra. De ingår högtidliga och eviga förbund med varandra och med Herren. Deras förhållande beseglas i en evig pakt. Ingen väntar sig att varje äktenskap ska fungera perfekt. Men man kan förvänta sig att varje vigsel i Herrens hus medför ett förbund av lojalitet gentemot varandra.

Jag har länge ansett att den viktigaste faktorn i ett lyckligt äktenskap är en ivrig omsorg om ens livskamrats bekvämlighet och välbefinnande. I de flesta fall är själviskhet den främsta faktor som skapar gräl, separation, skilsmässa och krossade hjärtan.

Bröder och systrar, Herren förväntar sig något bättre av oss. Han

Två besökare tittar på vattenfallet utanför ett av konferenscentrets fönster.

förväntar sig något bättre än det vi finner i världen. Glöm aldrig bort att det var du som valde din livskamrat. Det var du som tyckte att det inte fanns någon i världen som hon. Det var du som ville ha henne för evigt. Men i alltför många fall förbleknar bilden av upplevelsen i templet. Lystnad och åtrå kan vara orsaken. Man finner fel i stället för att berömma. Om man söker det sämsta hos någon, finner man det. Men om vi koncentrerar oss på det bästa, så växer den delen tills den skiner.

Jag saknar inte personlig erfarenhet. Syster Hinckley och jag har varit gifta i snart 66 år. Jag vet inte hur hon lyckats stå ut med mig så här länge. Nu har vi blivit gamla. Men hur tacksam är jag inte för henne. Hur ivrig är jag inte att hon ska ha det bra. Hur

gärna önskar jag inte det allra bästa för hennes del. Vilken underbar livskamrat hon varit. Vilken underbar hustru och fantastisk mor, mormor, farmor, mormorsmor och farfarsmor.

Ni har förstås hört den där om mannen som levt till mycket hög ålder och av reportrar tillfrågades om vad som gjort honom så seglivad. Han svarade att när han och hans hustru gifte sig, så bestämde de att om de grälade, skulle den ena lämna hemmet och gå utomhus. Han sade: "Mina herrar, jag tillskriver min höga ålder det faktum att jag fått så mycket frisk luft under alla dessa år."

Bröder, var lojala mot er livskamrat. Må ert äktenskap välsignas med kompromisslös lojalitet mot varandra. Finn lyckan hos varandra. Ge din livskamrat tillfälle att utveckla sina

egna intressen, tillväxa i sina egna talanger, flyga på sitt sätt och få en egen upplevelse av självförverkligande.

Får jag nu säga ett ord om lojalitet mot kyrkan.

Vi ser mycket likgiltighet. Det finns de som säger: "Kyrkan dikterar inte vad jag ska tänka om ditt eller datt eller annat eller hur jag ska leva mitt liv."

Nej, svarar jag, kyrkan dikterar inte för någon människa hur hon ska tänka eller vad hon ska göra. Kyrkan pekar ut vägen och inbjuder varje medlem att efterleva evangeliet och åtnjuta de välsignelser som kommer av att leva så. Kyrkan dikterar inte för någon människa utan råder, övertalar, uppmanar och förväntar lojalitet hos dem som bekänner sig som medlemmar i den.

När jag studerade vid universitetet, sade jag till min far vid ett tillfälle att jag tyckte att generalauktoriteterna överträtt sina befogenheter när de förespråkade en viss ståndpunkt. Han var en mycket vis och god man. Han sade: "Kyrkans president har undervisat oss och jag stöder honom som profet, siare och uppenbarare och tänker följa hans råd."

Jag har nu verkat inom denna kyrkas ledande råd i 45 år. Jag har verkat som assistent till de tolv, som medlem av de tolv, som rådgivare i första presidentskapet och nu i åtta år som president. Jag vill bära mitt vittnesbörd om att fastän jag suttit i bokstavligen tusentals möten där kyrkans riktlinjer och program diskuterats, har jag aldrig varit på något där Herrens ledning inte söktes eller där någon närvarande haft någon önskan att förespråka eller göra någonting som kunde skada eller tvinga någon.

I Uppenbarelseboken förkunnas det: "Jag känner dina gärningar. Du är varken kall eller varm.

Men eftersom du är ljum och varken varm eller kall, skall jag spy ut dig

ur min mun" (Upp 3:15–16).

Jag ger er ett löfte, mina kära bröder, att så länge jag verkar inom min nuvarande kallelse kommer jag aldrig att samtycka till eller förespråka någon anvisning, något program, någon lärosats som kan vara annat än nyttig för medlemmarna i Herrens kyrka.

Detta är hans verk. Han har grundat det. Han har uppenbarat dess lära. Han har gett oss våra riktlinjer. Han har skapat dess styrelseskick. Det är hans verk och hans rike, och han har sagt: "De som icke äro för mig äro emot mig" (2 Ne 10:16).

År 1933 fanns det en rörelse i Förenta staterna för att ändra den lag enligt vilken alkoholförsäljning var förbjuden. När det kom till omröstning hade Utah utslagsrösten.

Jag var ute som missionär i London när jag läste tidningsrubrikerna som utropade: "Utah gör slut på förbudstiden."

President Heber J Grant, dåvarande president för kyrkan, hade vädjat till vårt folk att rösta mot att upphäva förbudet. Det tog honom hårt att så många medlemmar av kyrkan i denna stat nonchalerade hans råd.

Just nu ska jag inte tala om alkoholförbudets goda och dåliga sidor utan om kompromisslös lojalitet mot kyrkan och dess ämbetsmän.

Jag är tacksam, mina bröder, så djupt tacksam för många sista dagars heligas oerhörda tro, vilka, när de ställs inför ett beslut där kyrkan tagit ställning, rättar sig efter det beslutet. Och jag är särskilt tacksam att kunna säga att det bland dem som är lojala finns män och kvinnor med förmåga, med bildning, med inflytande, med styrka – intelligenta och dugliga personer.

Var och en av oss måste bestämma sig – antingen är kyrkan sann eller falsk. Det finns ingen medelväg. Den

är Guds kyrka och rike eller ingenting.

Tack, mina kära bröder, ni män med stor styrka, stor trohet, stor tro och stor lojalitet.

Slutligen, lojalitet mot Gud vår evige Fader och hans älskade Son, Herren Jesus Kristus.

Var och en i denna kyrka har rätt till vetskapen att Gud är vår evige Fader och att hans älskade Son är vår Återlösare. Frälsaren gav nyckeln genom vilken vi kan få denna kunskap. Han förkunnade: "Om någon vill göra hans vilja, skall han förstå om min lära är från Gud eller om jag talar av mig själv" (Joh 7:17).

Judas Iskariot har gått till historien som den store förrädaren som sålde sin lojalitet för 30 silvermynt (se Matt 26:15).

Hur många är det inte i vår tid som, med Paulus ord, "på nytt korsfäster Guds Son och öppet hånar honom" genom ett vulgärt och hädiskt språk? (se Heb 6:6).

Ni känner till svärandet på skolgårdar och gator. Håll er ifrån det. Låt det aldrig komma över era läppar. Visa er lojalitet mot himlens Gud och världens Återlösare genom att helga deras namn.

Be till er himmelske Fader i Herrens Jesu Kristi namn och visa alltid, under alla omständigheter genom ert sätt att leva, er lojalitet och er kärlek.

*Vem kämpar Herrens kamp?
Nu visa det med mod.
Ej rädsla fyll vår själ.
Vem kämpar Herrens kamp?
(Sånger, nr 136)*

Må himlens välsignelser vila över er och era familjer, mina kära bröder. Må var och en av oss alltid befinnas sann och trofast, som män och pojkar med redbarhet och absolut lojalitet, ber jag i Jesu Kristi namn, amen. ■

Herren om fåren sig vårdar

PRESIDENT JAMES E FAUST

andre rådgivare i första presidentskapet

Till de förkrossade föräldrar som har varit rättfärdiga, flitiga och alltid bitt i sin undervisning av sina olydiga barn, säger vi att den gode Herden vakar över dem.

Mina kära syskon och vänner! Mitt budskap denna morgon handlar om hopp och tröst för alla förtvivlade föräldrar som gjort sitt bästa för att fostra sina barn i rättfärdighet med kärlek och hängivenhet, men som nu förlorat hoppet för att deras barn har gjort uppror eller gått på avvägar som leder till ondska och undergång. När jag tänker på er djupa vända, påminns jag om Jeremias ord: "Ett rop hörs i Rama ... Det är Rakel som gråter över sina barn, hon vill inte låta trösta sig." På detta svarade Herren med följande trösterika ord: "Sluta med din högljudda gråt ... Ty ditt verk skall få sin

lön ... de skall vända tillbaka från sina fienders land."¹

Jag måste börja med att vittna om Herrens råd till föräldrarna i denna kyrka, som återfinns i 68:e kapitlet i Läran och förbunden, med följande kraftfulla ord: "Åter, om det i Sion eller någon av dess organiserade stavar finnas föräldrar, som hava barn och icke lära dessa att vid åtta års ålder förstå läran om omvändelse, tro på Kristus, den levande Gudens Son, dopet och den Helige Andens gåva genom händer påläggning, så skall synden vila på föräldrarnas huvuden."² Föräldrarna uppmanas att "lära sina barn att bedja och att vandra uppriktigt för Herren."³ Som far, farfar och farfars far, accepterar jag detta som Herrens ord, och som Jesu Kristi tjänare uppmanar jag alla föräldrar att följa detta råd så samvetsgrant de kan.

Vilka är goda föräldrar? De som kärleksfullt, uppriktigt och under bön försökt lära sina barn genom exempel och undervisning att "bedja och att vandra uppriktigt inför Herren".⁴ Detta är sant även om några av våra barn är olydiga eller världsliga. Barnen kommer till världen med sin egen särpräglade ande och sina personlighetsdrag. Det finns barn som "skulle sätta varje föräldrapar på prov under alla

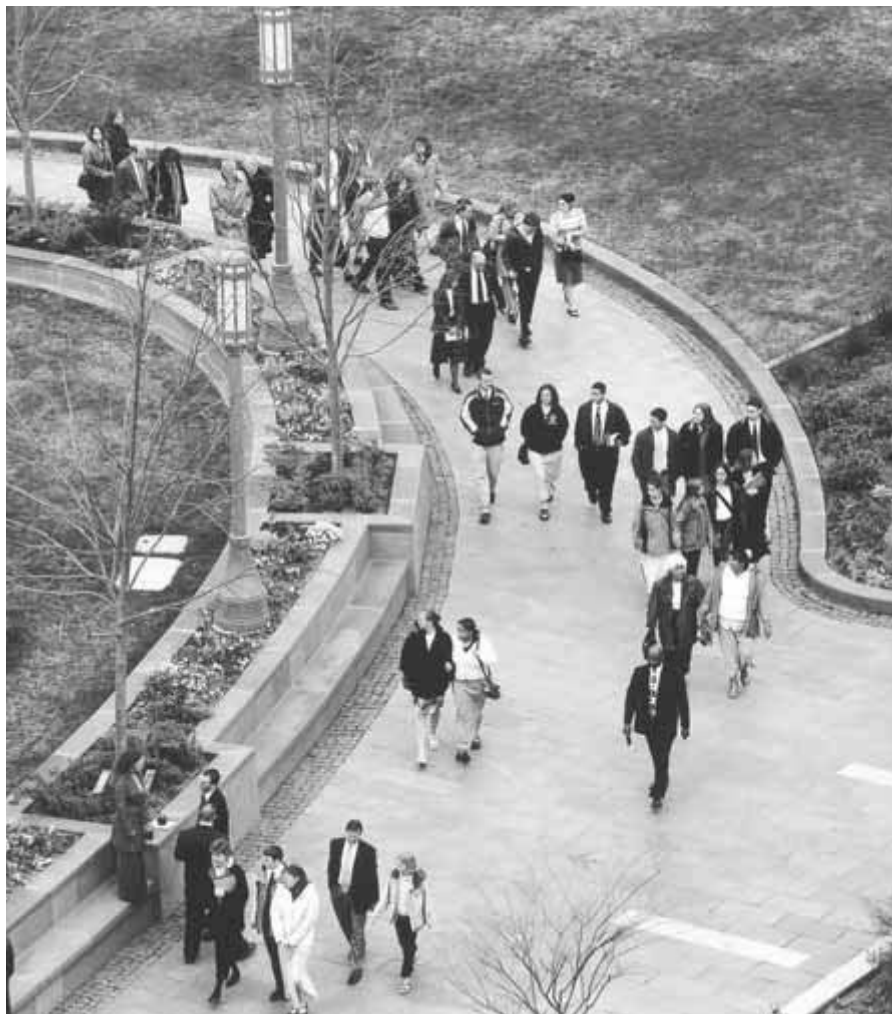
tänkbara omständigheter ... och kanske finns det andra som skulle vara till välsignelse och glädje för nästan varje far och mor".⁵ De föräldrar är framgångsrika som har gjort uppoffringar och kämpat för att göra det bästa de kan under sin egen familjs omständigheter.

Djupet av föräldrars kärlek till sina barn kan inte mätas. Ingen annan relation går upp mot denna. Den är viktigare än livet självt. En förälders kärlek till ett barn upphör aldrig och lever vidare trots sorger och besvikelser. Alla föräldrar hoppas och ber att barnen ska fatta kloka beslut. Barn som är lydiga och ansvarsfulla är för sina föräldrar en aldrig sinande källa till stolthet och tillfredsställelse.

Men vad händer om barnen, som undervisats av trofasta, kärleksfulla föräldrar, har gjort uppror eller kommit in på avvägar? Finns det något hopp? En förälders sorg över ett upproriskt barn är nästan otröstlig. Kung Davids tredje son, Absalom, dödade en av sina bröder och ledde också ett uppror mot sin egen far. Absalom dödades av Joab. Efter att ha blivit underrättad om Absaloms död, grät kung David och utropade sin sorg: "Min son Absalom, min son, min son Absalom! Om jag ändå hade fått dö i ditt ställe! Absalom, min son, min son!"⁶

Denna föräldrakärlek uttrycks också i liknelsen om den förlorade sonen. När den upproriske sonen återvände hem efter att ha slösat bort sitt arv genom ett utsävande liv, slaktade fadern den gödda kalven och firade den förlorade sonens återkomst och sade till sin lydige, men harmsne son: "Men nu måste vi ha fest och glädja oss. Ty denne din bror var död men har fått liv igen, han var förlorad men är återfunnen."⁷

Jag tror och accepterar de tröstande ord som äldste Orson F Whitney yttrade:

Profeten Joseph Smith förklarade – och aldrig har han lärt en mer tröstefull lärosats – att trofasta föräldrars eviga beseglingar och de gudomliga löften som givits dem för modigt arbete för sanningens sak, skulle inte bara frälsa dem själva, utan likaledes deras avkomma. Även om några av fåren kanske irrar bort sig, har Herden ögonen på dem, och förr eller senare kommer de att känna den gudomliga Försynens långa arm sträcka sig efter dem och föra dem tillbaka till färahuset. Antingen i detta liv eller i nästa kommer de att återvända. De måste betala det de är skyldiga rättvisan, de kommer att få lida för sina synder, och kanske vandra på en törnbeströdd stig. Men om denna till sist leder dem, precis som den ledde den ångerfulla förlorade sonen, till en kärleksfull och förlåtande faders

hjärta och hem, kommer den smärtsamma upplevelsen inte att ha varit förgäves. Be för era obetänksamma och olydiga barn; håll fast vid dem med er tro. Fortsätt hoppas, fortsätt förtrösta, tills ni ser Guds frälsning”.⁸

Det finns en princip i detta uttalande som vi ofta inte lägger märke till och det är att de fullständigt måste omvända sig och ”lida för sina synder” och ”betala det de är skyldiga rättvisan”. Jag inser att nu är tiden då vi måste bereda oss att möta Gud.⁹ Om egensinniga barn inte omvänder sig i det här livet, är det då fortfarande möjligt att beseglingsbanden är starka nog för dem att kunna omvända sig? I Lärnan och förbunden läser vi: ”De döda som omvänder sig komma att bli återlösta genom lydnad till förordningarna i Guds hus.

Och efter det att de hava betalt

straffet för sina överträdelser och äro tvagna rena, skola de erhålla belöning i enlighet med sina gärningar, ty de äro frälsningens arvingar”.¹⁰

Vi kommer ihåg att den förlorade sonen slösade bort sitt arv, och när det var borta återvände han till sin fars hus. Där hälsades han välkommen tillbaka till familjen, men hans arv var borta.¹¹ Barmhärtigheten kan inte övervinna rättvisans krav och trofasta föräldrars beseglingskraft kan endast göra anspråk på egensinniga barn under förutsättning att de omvänt sig och genom Kristi försoning. Egensinniga barn som omvänt sig kommer att åtnjuta frälsningen och alla dess välsignelser, men upphöjelse är något mycket större. Den måste man helt och hållet göra sig förtjänt av. Frågan om vem som kommer att upphöjas är något som endast Herren med barmhärtighet kan avgöra.

Det rör sig om bara några få som genom upproriskhet och onda gärningar ”syndat så stort att de inte längre äger förmågan att omvända sig”.¹² Den domen måste också överlämnas till Herren. Han säger oss: ”Jag, Herren, förlåter vem jag vill, men av eder fordras det, att I skolen förlåta alla människor”.¹³

Kanske vi i det här livet inte fullt förstår vilket bestående inflytande rättfärdiga föräldrars beseglingsband har för deras barn. Det kan mycket väl vara så att vi har större tillgång till hjälp än vi anar.¹⁴ Jag tror att det finns en stark dragningskraft i form av inflytande från älskade anförvanter som ständigt är med oss på andra sidan slöjan.

President Howard W Hunter sade att ”Omvändelse är helt enkelt själens hemlängtan, och föräldrarnas oavbrutna och vaksamma vård är det tydligaste jordiska beviset på Guds ständiga förlåtelse”. Är inte familjen den närmaste motsvarigheten till vad Frälsarens mission handlade om?¹⁵

Medlemmar i första presidentskapet och de tolv apostlarnas kворum (mitten) och andra generalauktoriteter (överst till höger) står upp för att sjunga under en konferenssession.

GENERALAUKTORITETER I JESU KRISTI KYRKA AV SISTA DAGARS HELIGA

FÖRSTA PRESIDENTSKAPET

Maj 2003

Thomas S. Monson
Förste rådgivare

President Gordon B. Hinckley

James E. Faust
Andre rådgivare

DE TOLV APOSTLARNAS KVORUM

Boyd K. Packer

L. Tom Perry

David B. Haight

Neal A. Maxwell

Russell M. Nelson

Dallin H. Oaks

M. Russell Ballard

Joseph B. Wirthlin

Richard G. Scott

Robert D. Hales

Jeffrey R. Holland

Henry B. Eyring

PRESIDENTSKAPET FÖR DE SJUTTIO

Earl C. Tingey

D. Todd Christofferson

David E. Sorensen

Dennis B.
Neuenschwander

Charles Didier

Dieter F. Uchtdorf

Merrill J. Bateman

DE SJUTTIOS FÖRSTA KVORUM

Angel Abrea Carlos H. Amado Neil L. Andersen William R. Bradford Monte J. Brough Sheldon F. Child L. Whitney Clayton

Gary J. Coleman Spencer J. Condie Gene R. Cook Quentin L. Cook Claudio R. M. Costa Robert K. Dellenbach John B. Dickson

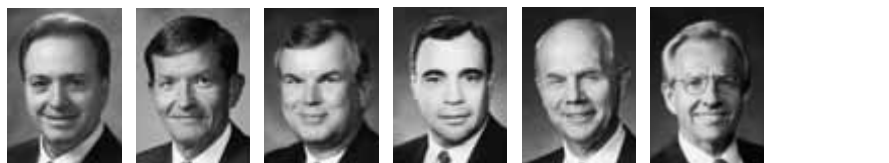
Christoffel Golden Jr. Walter F. González John H. Groberg Bruce C. Hafen Donald L. Hallstrom F. Melvin Hammond Harold G. Hillam

F. Burton Howard Jay E. Jensen Marlin K. Jensen Kenneth Johnson W. Rolfe Kerr Yoshihiko Kikuchi Cree-L Kofford

John M. Madsen Richard J. Maynes Lynn A. Mickelsen Glenn L. Pace Bruce D. Porter Carl B. Pratt Ronald A. Rasband

Lynn G. Robbins Cecil O. Samuelson Jr. Steven E. Snow Francisco J. Viñas Lance B. Wickman W. Craig Zwick

DE SJUTTIOS ANDRA KVORUM

Mervyn B. Arnold E. Ray Bateman Douglas L. Callister Craig C. Christensen Shirley D. Christensen Val R. Christensen Darwin B. Christenson

Keith Crockett Adhemar Damiani James M. Dunn Daryl H. Garn Duane B. Gerrard D. Rex Gerratt H. Aldridge Gillespie

Ronald T. Halverson Keith K. Hilbig J. Kent Jolley Spencer V. Jones Gerald N. Lund Clate W. Mask Jr. Dale E. Miller

Merrill C. Oaks Robert C. Oaks Robert F. Orton Stephen B. Oveson William W. Parmley Wayne S. Peterson H. Bryan Richards

Ned B. Rouéché R. Conrad Schultz W. Douglas Shumway Dennis E. Simmons Donald L. Staheli Robert R. Steuer David R. Stone

H. Bruce Stucki D. Lee Tobler William R. Walker Gordon T. Watts Stephen A. West Robert J. Whetten Richard H. Winkel

PRESIDERANDE BISKOPSRÅDET

Richard C Edgley
Förste rådgivare

H David Burton
Presiderande biskop

Keith B McMullin
Andre rådgivare

Robert S. Wood

H. Ross Workman

Utsikt över Salt Lake-templets framsida västerut nära Relief Society Building.

Vi lär oss mycket om föräldraskapet av våra egna föräldrar. Min kärlek till min far växte storligen när han var tålmodig, vänlig och förstående. När jag bucklade till familjens bil var han mild och förlåtande. Men hans söner kunde förvänta sig stark tillrättavisning om vi kom med den minsta osanning, fortsatte bryta reglerna, och speciellt om vi visade brist på aktning mot vår mor. Min far har nu varit död i nästan femtio år, men fortfarande saknar jag djupt att jag inte kan gå till honom för att få hans kloka och kärleksfulla råd. Jag erkänner att jag ibland ifrågasatte hans råd, men jag kunde aldrig tvivla på hans kärlek till mig. Jag ville aldrig göra honom besviken.

En viktig del av att göra det bästa vi kan som föräldrar är att tillrättavisa våra barn på ett kärleksfullt men bestämt sätt. Om vi inte tillrättavisar våra barn, kanske samhället måste göra det på ett sätt som vi, eller våra barn, inte tycker om. En del av disciplinen består av att lära dem att arbeta. President Gordon B Hinckley har sagt: "En av de största värderingarna ... är ärligt arbete. Kunskap utan arbete ger ingen vinning. Kunskap tillsammans med arbete är genialitet."¹⁶

Satans lockande snaror ökar och följaktligen blir det allt svårare att fostra barn. Fördens skull måste föräldrar göra sitt allra bästa, och de bör använda sig av den hjälp som tjänande och aktivitet i kyrkan ger dem. Om föräldrar uppför sig illa och går på avvägar, om så bara tillfälligt, kan några av deras barn ursäkta sig med deras exempel.

Det finns en annan sida av det här som behöver nämnas. Jag vädjar till de barn som tagit avstånd från sina föräldrar att ta kontakt med dem, även om de inte varit sådana som de borde. Barn som kritiserar sina föräldrar borde minnas det kloka rådet som Moroni gav när han sade: "Dömen mig icke för min ofullkomlighets

skull, ej heller min fader för hans ofullkomlighets skull, ej heller dem som hava skrivit före honom, utan tacken hellre Gud, som tillkännagivit våra ofullkomligheter för eder, så att I kunnen lära eder att vara visare än vi hava varit."¹⁷

När Moroni besökte den unge profeten Joseph Smith år 1823, citerade han följande vers om Elias mission: "Och han skall inplanta i barnens hjärtan de löften, som givits till fäderna, och barnens hjärtan skola vända sig till sina fäder."¹⁸ Jag hoppas att alla barn så småningom vänder sina hjärtan till sina fäder och också till sina mödrar.

Ett underbart par som jag kände i min ungdom hade en son som var upprorisk och drog sig undan familjen. Men när de blev äldre, försonade han sig med dem och av alla deras barn var han den mest omtänksamma och hjälpsamma. När vi blir äldre känns dragningen till våra föräldrar och mor- och farföräldrar på den andra sidan mycket starkare. Det är en ljuv upplevelse när de besöker oss i våra drömmar.

Det är mycket orättvist och ovänligt att döma samvetsgranna och trofasta föräldrar därför att några av deras barn gjort uppror eller kommit bort från föräldrarnas undervisning och kärlek. Lyckliga är de föräldrar

som har barn och barnbarn som är till tröst och belåtenhet. Vi borde visa omtänksamhet mot dessa värdiga, rättfärdiga föräldrar som kämpar och lider på grund av olydiga barn. En av mina vänner brukade säga: "Om du aldrig har haft några problem med dina barn, så vänta bara." Ingen kan säga med någon som helst säkerhet vad deras barn kommer att göra under vissa omständigheter. När min kloka svärmor såg andra barn uppföra sig illa, brukade hon säga: "Jag säger aldrig att mina barn aldrig skulle uppföra sig på det viset, för att i samma ögonblick som jag säger det, håller de kanske på att göra det!" När föräldrar sörjer över olydiga och egensinniga barn, måste vi, med medkänsla, låta bli att "kasta första stenen".¹⁹

En anonym medlem i kyrkan skrev om den ständiga sorg som hennes bror orsakade hennes föräldrar. Han började missbruka droger. Han vägrade låta sig styras eller tillrättavisas. Han var lögnaktig och trotsig. I motsats till den förlorade sonen kom denne egensinnige son inte hem frivilligt. Istället arresterades han av polisen och tvangs utstå följderna av sina handlingar. I två år stödde föräldrarna Bill i ett rehabiliteringsprogram som hjälpte honom att så småningom komma ur drogmissbruket. I slutet av brevet skrev Bills syster: "Jag tycker

att mina föräldrar är fantastiska. Aldrig någonsin vacklade de i kärleken till Bill, även om de tyckte illa om och hatade det inflytande hans handlingar hade på honom själv och deras familjeliv. Men de var fast beslutna att stödja Bill i allt som behövdes för att hjälpa honom igenom det svåra och få honom in på en bättre väg. De levde efter Kristi evangelium som var djupare, känsligare och större genom att älska en som hade kommit på avvägar.”²⁰

Låt oss inte vara arroganta utan istället ödmjukt tacksamma om våra barn är lydiga och respekterar vår undervisning om Herrens vägar. Till de förkrossade föräldrar som har varit rättfärdiga, flitiga och alltid bitt i sin undervisning av sina olydiga barn, säger vi att den gode Herden vakar över dem. Gud känner till och förstår er djupa sorg. Det finns hopp. Hämta tröst från Jeremias ord: ”Ditt verk skall få sin lön” och era barn kan ”vända tillbaka från sina fienders land”.²¹ Detta vittnar jag och ber om i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Jeremia 31:15-16
2. L&F 68:25.
3. L&F 68:28.
4. L&F 68:28.
5. Howard W Hunter, ”Föräldrars oro för barnen,” *Nordstjärnan*, april 1984, s 115.
6. 2 Samuel 18:33.
7. Lukas 15:32.
8. I Conference Report, apr 1929, s 110.
9. Alma 34:32.
10. L&F 138:58-59.
11. Se Luk 15:11-32.
12. Alonzo Hinckley, Conference Report, okt 1919, s 161. |v13
13. L&F 64:10.
14. Se äldste John K Carmack, ”När våra barn går vilse”, *Liabona*, mars 1999, s 28 - 37.
15. *The Teachings of Howard W. Hunter*, sammanst av Clyde J Williams (1997), s 32..
16. *Teachings of Gordon B. Hinckley* (1997), s 704.
17. Mormon 9:31.
18. Joseph Smiths skrifter 2:39.
19. Harold B Lee, *Decisions for Successful Living* (1973), s 58.
20. ”With Love from the Prodigal’s Sister”, *Ensign*, juni 1991, s 19.
21. Jeremia 31:16

Sörj för själens liv

ÄLDSTE NEAL A MAXWELL

i de tolv apostlarnas kvorum

Verkligt omvända lärjungar, fastän ofullkomliga, strävar efter ”själens liv” alla dagar; i alla årtionden, mitt i allt förfall och all förödelse.

I nom globala händelsers tumult – händelser som vi inte helt kan undgå att påverkas av – ligger människans sanna och ständiga kamp: huruvida vi, mitt i alla världsliga bekymmer, verkligen ska välja – som Herren säger – att ”sörja för ... själens liv” (se L&F 101:37). Hur engagerade vi än är i händelserna omkring oss, så pågår denna inre kamp i såväl lugna som oroliga tider. Vare sig vi förstår det eller inte, så är detta den oföränderliga jordiska frågeställningen – från släktled till släktled.

När vi strävar efter att hålla Guds bud, ”förnyas vår inre människa dag för dag” (2 Kor 4:16). Då kommer vi att även under dåliga dagar kunna ”bevara [vår själ]” oberoende av yttre omständigheter (se Ord 19:16). Vi

fattar visserligen somliga inre beslut att ”sörja för” och ”bevara” vår själ under eljest händelselösa tider, vilket var fallet med den förlorade sonen. Han hade matat svinen dag för dag men så kom den där dagen när han slutligen ”kom ... till besinning” (Luk 15:17). Vad som än annars hände just den dagen i detta ”främmande land” (Luk 15:13), så hade den återfunne sonen börjat besinna sig och drog den bestämda slutsatsen: ”Jag vill stå upp och gå till min far” (Luk 15:18). Förändring följde på begrundan. Likafullt skulle en förbipasserande knappast ha lagt märke till en hemåtvändande svinaherde, även om ting av evig betydelse hade hänt denne.

Vid andra tillfällen är samspelet mellan det yttre och det inre mer märkbart. Pilatus tog itu med vad som verkade vara en lokal osämja kring en viss Jesus från Nasaret. Hans förlikning med Herodes – som varit Pilatus fiende (se Luk 23:12) – var utan tvekan en politisk nyhet bland de initierade. Han var tveksam, men gav efter för en uppviglad folkhop och frigav Barabbas i stället för Jesus. Med nytvättade men smutsiga händer tycks Pilatus ha återvänt till Caesarea. Men Kristus fortsatte till Getsemane och Golgata, till den plågsamma men frigörande universella försoningen varigenom miljarder och åter miljarder människor skulle uppstå.

I dag uppstår krigsmoln här och där, och de regnar över rättfärdiga och orättfärdiga, men den stora gåva Kristus gav, uppståndelsens härliga gåva, strömmar ner över oss alla! Det är med försoningen som med de vita gässen på vågtopparna som inte avslöjar vad som händer djupt under ytan: globala och evigt betydelsefulla ting ägde rum i en liten örtagård och på en oansenlig kulle.

Det som sker i Guds verk sker ofta i tysthet. Till exempel: Vad det än var för ekonomiska skäl som fick Joseph Smiths familj att flytta från New England till norra delen av staten New York, så leddes de – utan att veta om det – till heliga plåtar som grävts ner i kullen Cumorah och som väntade på att bli ”ännu ett testamente om Kristus” ”så länge jorden står” (2 Nephi 25:22).

Så även om vår tid är fylld av konflikter, är det ändå vården av ”själens liv” som betyder mest. Fastän vissa händelser orsakar avgöranden som

kan få människor att handla rätt eller fel, kan yttre oroligheter inte ursäktas oss från inre förpliktelser, även om somliga verkar ta sådant lätt. Att strider bryter ut här och där innebär inte att vi kan bryta våra förbund! Så till exempel kan äktenskapsbrott inte bortförklaras med att det pågår ett krig och att en del hustrur och män är åtskilda. Det finns ingen fotnot till sjunde budet som lyder: ”Du skall inte begå äktenskapsbrott utom i krigstid” (se 2 Mos 20:14).

Under ett annat krig rådde president David O McKay kyrkans medlemmar i det militära att ”hålla sig moraliskt rena” mitt under ”krigets omänsklighet” (Conference Report, apr 1969, s 153).

Även om folk reser sig mot folk, ger inte detta kompanjoner rätten att under sådana stormiga tider resa sig mot sina partner eller mot sina aktieägare genom att stjäla eller bära falskt vittnesbörd och därigenom överträda åttonde och nionde buden – till vilka

det inte heller finns några ursäktande fotnoter (se 2 Mos 20:15–16).

Ett osäkert världsläge rättfärdigar inte omoral, och kaos i livet överskyller inte våra synder och fördunklar inte heller Guds allseende öga. Dessutom är militära segrar ingen ersättning för vår egen seger i kampen för självkontroll. Inte heller kan människors intensiva hat minska Guds fullkomliga och återlösande kärlek till alla sina barn. Inte heller kan stundens förblindande töcken förändra det faktum att Kristus är världens ljus!

Låt oss därför vara som den unge mannen som stod med Elisa på berget. Först förfärades han av fiendens hästar och vagnar omkring dem, men då hans ögon barmhärtigt öppnades såg han ”hästar och vagnar av eld”, vilket bestyrkte att ”de som är med oss är fler än de som är med dem” (2 Kung 6:16, 17). Bröder och systrar, den andliga aritmetiken har inte förändrats!

Våra egna intellektuella brister och bryderier ändrar inte Guds häpnadsväckande förhandskänedom som tar i beräkning våra val som vi är ansvariga för. Mitt i jordiska och fragmentariska kommunikéer och nyhetsrapporter om diverse mänskliga konflikter, lever Gud i ett evigt nu där det förflutna, närvarande och tillkommande ständigt är införlusat i honom (se L&F 130:7). Hans gudomliga beslut är garanterade, eftersom allt han sätter sig före att göra, det gör han också (se Abraham 3:17). Han känner till slutet från begynnelsen! (se Abraham 2:8). Gud kan till fullo "utföra [sitt] ...verk" och alla sina avsikter, vilket inte kan sägas ens om människans mest grundliga planer, eftersom vi så ofta använder vår handlingsfrihet på fel sätt! (se 2 Nephi 27:20).

Gud har försäkrat oss:

"Jag skall leda eder" (L&F 78:18).

"Jag skall vara mitt ibland eder" (L&F 49:27).

Han kommer att vara med oss, bröder och systrar, "i ... [våra] provostunder" (L&F 3:8), bland annat genom sin levande profet president Gordon B Hinckleys ledning.

Under tiden fortsätter de avgörande stunderna i "själens liv" att bero på om vi reagerar med sinnlig lystnad eller självförsakelse när vi i vårt dagliga liv väljer mellan mildhet och vrede, barmhärtighet och orättvisa, givmildhet och snålhet.

Krig upphäver inte det andra budet. Det känner inga gränser. De som lever efter det har varken nationella gradbeteckningar eller en viss hudfärg.

Det må vara att vi är hungriga, men vi kan trots det göra som änkan som använde sin sista måltid till att ge Elia något att äta (se 1 Kung 17:8–16). Det är alltid gripande när någon delar med sig trots försakelse och fattigdom. Tidigare i sitt liv hade

en underbar biskop i min ungdom, M Thirl Marsh, upprepade gånger under depressionen försökt få anställning vid gruvan. Han var underårig men stor till växten. Han envisades och fick jobbet, men flera av hans vänner anställdes inte. Det visade sig att den unge Thirl, mer än en gång, efter sitt hårda dagsarbete generöst delat sin lön med dessa vänner tills de också blivit anställda. Det är inte att undra på att han senare blev en sådan omtänksam herde för fåren.

När vi begrundar "själens liv" är det till hjälp om vi strävar efter att uppnå vår egen fulla omvändelse, eftersom evangeliets utsäde först faller "i god jord" – något som Jesus definierade som dem som har "ett uppriktigt och gott hjärta" (Luk 8:15). Och en sådan person "hör ordet" med "glädje", "förstår" det, "bär frukt" och "hårdar ut" och lär sig slutligen vad det innebär

att "hungra och törsta efter rättfärdighet" (Matt 13:20, 23; Joseph Smith Translation, Matthew 13:21; se också Matt 5:6). Det är "en mäktig förändring" (Mosiah 5:2). Omvändelse innebär främst att man avkläder sig "den naturliga människan" och blir en "Kristi efterföljare" (Mosiah 3:19; Helaman 3:29; se också 2 Kor 5:17). Det är ett arbete som inte sker på en eftermiddag.

Resultatet av denna pågående process innefattar att vi "icke mera hava någon benägenhet att göra ont, utan alltid gott" (Mosiah 5:2). Det är därför inte att undra på att denna process gör det möjligt för dem som sålunda blivit omvända att stärka sina bröder (se Luk 22:32) och att lyfta andra genom att "alltid [vara] beredda att svara var och en som begär att ni förklarar det hopp ni äger" (1 Petr 3:15). Sådana rättfärdiga individer utför en annan viktig men stilla tjänst åt mänskligheten: de ingår i den mängd som behövs för att nedkalla Guds välbehövliga välsignelser över hela människosläktet.

Verkligt omvända lärjungar, fastän ofullkomliga, strävar efter "själens liv" alla dagar, i alla årtionden, mitt i allt förfall och all förödelse. Denna process består av att åvägabrinda vår Faders verk (se Luk 2:49; se också Moses 1:39).

Eftersom denna fullständiga omvändelse borde äga rum i vilket fall som helst, kan bistra händelser och oro i själva verket hjälpa oss att fortsätta vår färd eller påskynda den.

Bröder och systrar, mitt i världens oro och bekymmer, låt oss, som vi blivit undervisade, sörja för "själens liv". Tack vare Jesu härliga försoning lever den odödliga själen längre än den äldsta stjärna och följaktligen är jordiska händelser flyktiga, även om de är ohyggliga!

Om detta vittnar jag i Jesu Kristi heliga namn, amen! ■

Heliga platser

ÄLDSTE DENNIS B NEUENSCHWANDER

i de sjuttios presidentenskap

Vår förmåga att söka, urskilja och vörda det heliga över det världsliga bestämmer gränserna för vår andlighet.

På Pilatus fråga "Är du judarnas konung?" svarade Frälsaren: "Mitt rike är inte av den här världen" (Joh 18:33, 36). Med dessa få ord förklarade Jesus sitt rike oavhängigt av den här världen och olikt den. Frälsarens undervisning, lära och föredöme lyfter alla som i sanning tror på honom till en gudomlig nivå där det krävs att både blick och sinne är fästa endast på Guds ära (Läran och förbunden 4:5; 88:68). Guds ära inbegriper allt som är heligt. Vår förmåga att söka, urskilja och vörda det heliga över det världsliga bestämmer gränserna för vår andlighet. Ja, utan det heliga har vi bara det världsliga.

Mitt i världens brådska och larm, med dess otrygghet, måste det finnas platser som i andligt hänseende skänker tillflykt, förnyelse, hopp och frid.

Det finns sådana platser. De är heliga. Det är platser där vi lär känna det gudomliga och finner Herrens ande.

Tre gånger i Läran och förbunden råder Herren sitt folk att "stå på heliga platser" (se Läran och förbunden 45:32; 87:8; 101:22). Detta råd blir så mycket mer meningsfullt när vi betraktar det tillstånd som vår värld nu befinner sig i. Förhärjande sjukdomar, förföljelser och krig visar upp sina alltför bekanta ansikten och har trängt sig på i vårt dagliga liv. "Se, det är min vilja, att alla de som åkalla mitt namn och tillbedja mig enligt mitt eviga evangelium skola samla sig tillsammans och stå på heliga rum" (L&F 101:22).

Heliga platser har alltid varit nödvändiga i riktig gudsdyrkan. För sista dagars heliga är sådana platser bland annat platser av historisk betydelse, vårt hem, sakramentsmötena och templen. Mycket av det vi vördar och lär våra barn att vörda som heligt återspeglas på dessa platser. Den tro och den vörndnad som är förknippade med dem och den respekt vi har för det som äger rum i eller har ägt rum i dem, gör dem heliga. Vikten av heliga platser i vår dyrkan kan knappast överskattas.

Stora personliga förberedelser krävs för att vi ska kunna dra andlig fördel av att stå på heliga platser. Heliga platser kännetecknas av de offer de kräver. Äldste M Russell

Ballard har sagt att "det engelska ordet *sacrifice* – offer – bokstavligen betyder 'att heliggöra'" (se "Offerlagen, *Liabona*, mar 2002, s 13). De engelska orden *sacred* – helig – och *sacrifice* – offer – har samma rot. Man kan inte få det heliga utan att först ha offrat någonting för det. Det finns ingen helighet utan personliga offer. Offer helgar det heliga.

För många är lunden nära familjen Smiths bondgård i norra New York enbart vacker och fridfull. För sista dagars heliga runtom i världen däremot är den helig på grund av den tro och vörndnad vi bringar den och på grund av vidden av de offer den står för.

För några månader sedan, en vacker dag om senhösten, satt min hustru och jag i den lunden. Lunden var i sanning vacker, och vi njöt av den avsides frid vi fann där. Men den var väsentligt mycket mer än så, för vi satt i närheten av den plats där Gud Fadern och hans Son Jesus Kristus hade visat sig för den unge profeten Joseph Smith. Vår tro på och vörndnad inför deras besök och de personliga offer som blev följden av besöket, såväl i profetens liv som i våra förfäders liv, förvandlade denna vackra plats till en helig plats, ja, till en ytterst helig plats.

Liknande djupa och vörndnadsfulla känslor väcks till liv av andra heliga platser runtom på jorden som är förknippade med denna kyrkas historia. Dessa heliga platser inspirerar vår tro och uppmuntrar oss att stå fast vid denna tro och att fortsätta oavsett vilka svårigheter som kan korsas vår väg.

På samma sätt är våra hem heliga platser. Även om de inte alltid är stilla, kan våra hem vara fyllda med Herrens ande. Det säger första presidentskapet och de tolv apostlarnas kvorum i "Familjen: Ett tillkännagivande för

världen": "Största förutsättningarna för lycka i familjelivet finns då det byggs på Herrens Jesu Kristi lärdomar. Framgångsrika äktenskap och familjer skapas och bevaras genom principerna tro, bön, omvändelse, förlåtelse, respekt, kärlek, medkänsla, arbete och sund rekreation" (*Liabona*, okt 1998, s 24).

Ett sådant hem kräver personliga offer. Till profeten Joseph Smith sade Herren: "Din familj måste omvända sig och övergiva några ting" (L&F 93:48). Alla familjer ställs inför en rik meny av aktiviteter och underhållning, inte allt är bra och sunt på den – och mycket på den är förvisso inte nödvändigt. Behöver också vår familj i likhet med profetens familj omvända sig och överge några ting så att vårt hem kan ha den heliga karaktär det bör ha? Upprättandet av våra

hem som heliga platser återspeglar hur stora offer vi är villiga att göra för dem.

Sakramentsmöten är i själva verket mer än bara möten. De är heliga ögonblick på en helig plats. Vid dessa ögonblick varje vecka begrunder vi det barmhärtigaste av alla offer denna värld någonsin upplevt. Vi begrunder Guds kärlek som utgav sin enfödde Son för att vi skulle få evigt liv. När vi tar sakramentet minns vi honom och uttrycker vår villighet att ta på oss hans namn och hålla hans bud. Omsorgsfulla personliga förberedelser, däribland att offra ett förkrossat hjärta och en bedrövad ande, är en förutsättning för den regelbundna andliga förnyelse man får genom att värdigt delta. Vi måste ha vilja och förmåga att avlägsna oss från världen för några ögonblick så

att vi kan tänka på heliga ting. Utan denna andliga förnyelse övervinner det världsliga lätt vår tro.

För många år sedan när våra pojkar fortfarande var små sade jag en gång vid middagsbordet hur förträffligt sakramentsmötet hade varit och hur mycket jag hade lärt mig. Deras reaktion var en blick som sade att de inte var säkra på om vi hade varit på samma möte. Skillnaden mellan min upplevelse och deras var helt enkel mognad och personlig förberedelse. Den andliga förnyelse vi får på våra sakramentsmöten kommer inte att överstiga våra förberedelser och vår villighet och önskan att bli undervisade.

Våra tempel med inskriften "Helgat åt Herren" är bland de heligaste av alla platser på jorden. De står som bevis på Guds kärlek till alla sina barn, förr och nu. Templets välsignelser hänger ouppslösigt samman med avsevärda offer. Förordningarna som utförs däri ger tillgång till hela omfattningen av Frälsarens försoningsoffer. Detta i sig skulle räcka för att göra templet till en helig plats. Men det krävs också personliga offer. Vi offrar tid för att söka efter våra förfäder och för att utföra våra tempelplikter. Vi strävar efter att följa den högsta normen för personlig värdighet, vilken berättigar oss till att få gå in i denna ytterst heliga plats.

På heliga platser finner vi tillflykt, förnyelse, hopp och frid i andligt hänseende. Är detta inte värt varje nödvändigt personligt offer? Mina bröder och systrar, må vi var och en av oss vörda och respektera det heliga i vårt liv. Må vi också lära våra barn att göra det. Låt oss alla stå på den andliga fridens heliga platser.

Jag bär mitt vittnesbörd om Herren och Frälsaren Jesus Kristus, fridens och hoppets Furste, i Jesu Kristi namn, amen. ■

Har jag sagt ...?

SUSAN W TANNER

Unga kvinnors generalpresident

Jag vittnar om att det viktigaste och mest meningsfulla som ni kommer att göra i ett evigt perspektiv, är att bygga ett beligt hem och fostra en stark familj i kärlek.

För nästan tre år sedan gifte sig en av våra döttrar och flyttade omgående med sin make som skulle läsa medicin i en stad långt borta. Hon lämnade tryggheten hemma för att starta en egen familj. Jag tänkte: Har jag lärt henne allt hon behöver veta? Vet hon vad det är som är viktigast i livet? Är hon förberedd för att skapa ett lyckligt hem?

När jag såg henne köra i väg, kom jag att tänka på en liten dagbok som jag gav henne när hon fyllde sjutton. Den hade titeln "Har jag sagt att ...?" I den skrev jag ner de råd som jag ofta hade gett henne under våra sena kvällssamtal. När hon och hennes make åkte i väg mot sitt liv tillsammans, kom jag på tre tillägg till dagboken, som skulle hjälpa henne

med den förändring som är viktigare och svårare än att flytta långt bort: den att starta ett eget hem och en egen familj. Låt mig dela med mig av dessa tankar till henne och till alla er ungdomar i kyrkan, för att undervisa och vittna om hur viktig familjen är.

För det första, har jag sagt ... hur du kan göra ditt hem till en fridfull hamn och en stark fästning? Du bör följa det mönster du bevittnade när du kom in i Herrens hus, och "[bygga] ett hus ... för bön, för fasta, för tro, för lärdom ... för ordning" (Läran och förbunden 109:8). När vi följer detta mönster råder det stor frid i våra hem i en värld med allt större kaos.

Se på det exempel som era far- och morföräldrars hem var. Våra mor- och farföräldrar fostrade sina "barn i ljus och sanning" (L&F 93:40). Pappas hus var ett hus för lärdom. Han sade under sin fars begravning att han aldrig hade undervisats om en evangelieprincip i kyrkan som han inte redan hade fått undervisning om hemma. Kyrkan var ett tillägg till hans hem. Mitt hem var ett ordningens hus. Det var av största vikt (trots mångas pressade tidschema) att vi åt frukost och middag tillsammans. Måltiderna betydde mer än att bara fylla på bränsle. Det var ett viktigt tillfälle att ge näring åt både anden och kroppen.

Det är små saker som skapar ett lyckligt hem – sådana saker som att hålla bön, säga "förlåt", uttrycka tacksamhet, läsa en bra bok tillsammans. Minns du hur vi skrattade och grät när vi byggde trädgårdsstaketet? Minns du hur vi sjöng varje gång vi åkte bil så att vi inte skulle gräla? Minns du hur vi fastade för ett viktigt beslut som en av oss måste fatta och för en annans viktiga prov? I tillkännagivandet om familjen står det: "Framgångsrika familjer ... skapas och bevaras genom principerna tro, bön, omvändelse, förlåtelse, respekt, kärlek, medkänsla, arbete och sund rekreation" ("Familjen: Ett tillkännagivande för världen", *Liabona*, okt 1998, s 24).

I din ungdom skapade du vanor som att be och läsa skrifterna. Dra fördel av dessa vanor och av det du lärde dig, som att laga mat och göra upp en budget. Med rättfärdiga önskningar och husliga förmågor kommer ni att bygga ett hem som är en fridfull hamn och en stark fästning.

För det andra, har jag sagt ... att "barn är en HERRENS gåva"? (Ps 127:3). Tillkännagivandet om familjen förkunnar att "Guds bud till sina barn att föröka sig och uppfylla jorden fortfarande gäller" (*Liabona* okt. 1998, s 24). Vi hoppas att vår himmelske Fader välsignar er med barn. Många i världen går miste om glädjen och ser barn enbart som ett besvär. Det är sant att föräldraskapet är fysiskt utmattande, känslomässigt påfrestande och psykiskt krävande. Ingen ger dig några bra betyg eller utmärkelser för det du gör som mor. Ibland kanske du undrar: "Gjorde jag rätt nu? Är det värt allt slit?"

Det är värt det! Alla nutida profeter har vittnat om moderskapets heliga roll. President Spencer W Kimball sade: "Det är viktigt för er sista dagars heliga kvinnor att förstå att Herren håller moderskap och mödrar heliga

och i största aktning" ("Systrars privilegium och ansvar", *Nordstjärnan*, apr 1979, s 161). Anden vittnar för min själ att detta är sant.

Du kommer att lära dig, som jag har gjort, att föräldraskap inte bara är en utmaning, utan att det också ger oss livets största glädjeämnen. Glädjen kommer när en femåring under familjens hemafton återger en berättelse ur skrifterna med fullständiga och korrekta detaljer eller när ett barn trofast läser Mormons bok varje kväll. Jag blir glad när min hejaklacksledare är modig nog att tala om för sin grupp att en ny rörelse som de ska lära sig är olämplig, och när en dotter som är missionär skriver om sitt vittnesbörd om evangeliet. Jag blir glad när jag ser en dotter som läser för en blind kvinna och en son som tjänar i templet. Vid dessa ögonblick känner jag mig som den älskade Johannes gjorde: "Ingenting

gläder mig mer än att höra att mina barn lever i sanningen" (3 Joh 1:4). Har jag sagt ... att jag älskar att vara mamma av hela min själ?

Slutligen, har jag sagt ... att kärlek är den grundläggande dygden när man ska bygga ett starkt hem? Vår himmelske Fader exemplifierar det mönster som vi bör följa. Han älskar oss, undervisar oss, har tålmod med oss och har gett oss vår handlingsfrihet. President Hinckley sade: "Kärleken är nyckeln – kärlek som frukostigt visas i barndomen och under de svårhanterliga ungdomsåren ... Det krävs uppmuntran, det vill säga att vi är snara att ge beröm och sena att kritisera" ("Vänj den unge vid den väg han bör vandra", *Nordstjärnan*, jan 1994, s 57). Ibland förväxlas disciplin (som betyder undervisning) med kritik. Barn liksom människor i alla åldrar förbättrar sitt uppförande i större utsträckning av kärlek

och uppmuntran än av felfinneri.

När en ung man jag känner hade långt hippie-hår under sina tonår, valde hans föräldrar att i stället inrikta sig på hans goda arbetsmoral och hans vänlighet mot behövande människor. Så småningom valde han själv att klippa håret. Han fick en god utbildning, verkade i kyrkan och följde i sin egen familj mönstret att genom kärlek få barnen att göra det rätta.

Vi visar inte bara vår kärlek till våra familjemedlemmar genom att undervisa dem på ett positivt sätt, utan också genom att ge dem av vår tid. För någon tid sedan läste jag en artikel som hette "Putting Children Last" som handlade om föräldrar som talar om sina barn som om de vore någon-ting för planeringskalendern. 15 minuter varje kväll om möjligt, en schemalagda lektund en gång i veckan och så vidare (se Mary

Eberstadt, *Wall Street Journal*, 2 maj 1995). Jämför det med en mor som lovade högtidligt att skänka sina barn inte bara kvantitet i fråga om tid utan framför allt kvalitet. Hon insåg att en kärleksfull relation kräver att man ständigt och fortlöpande samtalar, leker, skrattar och arbetar. Jag tror också att föräldrar och barn behöver ta del av varandras vardagliga, vanliga upplevelser. Så jag känner till era förestående prov och ni känner till mina lektionsförberedelser. Jag är med och tittar på era matcher och ni hjälper mig att laga middag i köket. Vi är viktiga i varandras liv och absorberar kärlek genom vardagsupplevelser.

Och kärleken håller genom livets prövningar. Aposteln Paulus lärde: "Kärleken är tålig"... [Den] fördrar allting, den tror allting, den hoppas allting, den uthärdar allting. Kärleken upphör aldrig" (1 Kor 13:4, 7, 8). Jag iakttog en mors tålmodiga kärlek till sin alkoholiserade son. Hon slutade aldrig att be för honom och finnas där för honom. På äldre dagar "kom han [slutligen] till besinning" (Luk 15:17), fick fast arbete och använde sin händighet till att renovera sin mors hus.

Många familjer kämpar med egensinniga barn. Vi kan hämta tröst i "den eviga beseglingen av trofasta föräldrar" som kommer att få barnen "tillbaka till fällan" (Orson F Whitney, i Conference Report, apr 1929, s 110). Vi får aldrig sluta älska dem, be för dem och förtrösta på vår himmelske Faders omsorg.

Jag säger dessa saker till min dotter, ja, till alla ungdomar i kyrkan, i er övergång till denna nya fas i ert liv. Jag vittnar om att det viktigaste och mest meningsfulla som ni kommer att göra i ett evigt perspektiv, är att bygga ett heligt hem och fostra en stark familj i kärlek. Denna familjeenhet kommer att välsigna samhället och hålla genom evigheten. Det vittnar jag om i Jesu Kristi namn, amen. ■

Trons stödjande kraft i osäkra och prövande tider

ÄLDSTE RICHARD G SCOTT

i de tolv apostlarnas kворum

Tro på Gud och på hans vägledning genom den Helige Anden kommer att ge dig styrka i en allt mer orolig värld.

Vem behöver inte tillförsikt i osäkra och prövande tider? Vem har sådant självförtroende att det inte finns något behov av ett stabiliserande inflytande i livet? Ett fundamentalt syfte med jordelivet är personlig tillväxt och utveckling. Följaktligen måste det finnas prövande och brydsamma stunder som gör denna utveckling möjlig. Vilket barn skulle kunna växa och mogna till att stå på egna ben om alla betydelsefulla beslut fattades av föräldrarna? Detta gäller också vår himmelske

Fader. Hans lycksalighetsplan är så utformad att vi ställs inför utmaningar, till och med svårigheter, som kräver viktiga beslut så att vi kan växa, utvecklas och lyckas i detta dödliga prövotillstånd.¹ Tacksamt nog har han i sin fullkomliga kärlek berett en väg för oss att möta dessa utmaningar under det att vi växer i styrka och förmåga. Jag talar om trons stärkande kraft i osäkra och prövande tider.

Gud har gett oss förmåga att utöva sådan tro att vi kan finna frid, glädje och mening i livet. Men för att trons kraft ska kunna utnyttjas, måste den vara grundad på någonting. Det finns ingen solidare grund än tron på den kärlek som vår himmelske Fader hyser för dig, tron på hans lycksalighetsplan och tron på Jesu Kristi förmåga och vilja att hålla alla sina löften.

En del har inte förstått vad tro är och har följaktligen inte använt den till fullo. Några anser att ingen diskussion om religion och ingen vägledning man kan få genom okuvlig tro kan grundas på förnuftet. Men tro är varken inbillning eller magi, utan en kraft rotad i eviga principer. Är du en sådan som har försökt att utöva tro,

men inte känt att det varit till någon nytta? I så fall har du troligen inte förstått och inte heller utövat de principer som tron är grundad på. Ett exempel kan belysa vad jag menar.

För flera år sedan deltog jag i en mätning av atomernas egenskaper i olika material. Processen utfördes med en experimentell kärnreaktor som byggts så att högenenergipartiklar strömmade från ett hål mitt i reaktorn. Dessa partiklar styrdes till en försökskammare där mätningarna ägde rum. Dessa högenenergipartiklar kunde inte ses, men de måste noggrant kontrolleras för att inte åsamka skador på människor. En dag kom en

vaktmästare in medan vi höll på med våra experiment. I föraktfull ton sade han: "Ni är lögnare allihop som låtsas att ni gör något viktigt, men mig lurar ni inte. Jag vet att om man inte kan se, höra, smaka, lukta eller röra vid något, så existerar det inte." Den inställningen hindrade honom från att lära sig att det finns mycket av värde som inte kan urskiljas med våra fem sinnen. Hade mannen varit villig att öppna sitt sinne för att förstå hur man upptäcker att kärnpartiklar existerar, skulle han ha bekräftat deras existens. Tvivla likaså aldrig på trons realitet. Du kommer att skörda trons frukter om du följer de principer som Gud

har instiftat för att din tro ska växa.

Några av dessa principer är:

- Lita på Gud och på hans vilja att hjälpa dig då du behöver det, oavsett hur utmanande omständigheterna är.
- Lyd hans bud och lev så att du visar att han kan lita på dig.
- Var mottaglig för Andens stilla maning.
- Handla modigt enligt den maningen.
- Var tålmodig och förstående när Gud låter dig kämpa för att växa, och då svaren kommer ett i taget under en längre period.

En tro som ger motivation har sin styrka i tillit till Herren och hans villighet att uppfylla dina behov. Ty "Herren ... välsignar och befrämjar dem som förtrösta på honom."² När du alltid villigt utövar tro kommer ditt självförtroende och din förmåga att använda trons kraft att växa.

Du kan lära dig att tillämpa tron mer effektivt genom att följa den princip som Moroni undervisade om: "Tro är något som man hoppas på och som icke synes. Motsägen därför icke, emedan I icke sen, ty I mottagen ej någon förvisning innan eder tro har bestått provet."³ Varje gång din *tro består provet*, det vill säga, då du handlar värdigt enligt en maning, kommer du att få Andens bekräftelse. Dessa känslor kommer att förstärka din tro. Då du upprepar detta handlingsmönster kommer din tro att bli starkare. Herren känner till dina behov. När du ber i uppriktighet och med ett verkligt uppsåt, kommer han att mana dig att göra det som ökar din förmåga att handla i tro. Med ihärdig övning blir tron en livfull, mäktig, upplyftande och inspirerande kraft i ditt liv. Då du kommer till gränsen för vad du själv kan förstå och går in i ovisshetens skymning, och utövar tro, kommer du att bli ledd till lösningar som du inte kunde finna på annat sätt. Jag betygar att jag vet att det är sant.

Men inte ens om du utövar stark tro kommer Gud alltid att ögonblickligen belöna dig efter dina önskemål. I stället svarar Gud på det sätt som i hans eviga plan är bäst för dig. Han älskar dig med ett djup och en innerlighet som du inte kan förstå i ditt dödliga tillstånd. Om du kände till hela hans plan skulle du säkert aldrig be om något som strider mot den planen, även om du vore frestad till det. Uppriktig tro ger omdöme och kraft att acceptera vår himmelske Faders vilja när den skiljer sig från vår egen. Vi kan acceptera hans vilja med frid och tillförsikt, säkra på att hans oändliga visdom övergår vår egen förmåga att helt förstå hans plan, eftersom vi ser den en bit i taget.

Tro är inte som att trycka på en knapp och få ett svar. Herren förkunnade: "Alla som jag älskar tillrättavisar och tuktar jag. Var därför ivrig och omvänd dig."⁴ Brigham Young sade: "Gud ger aldrig större välsignelser till sitt folk, eller till någon enskild, utan en svår prövning som sätter dem på prov."⁵ Jag har själv, när jag haft en del mycket viktiga beslut att fatta, fått erfara den hårda och smärtsamma kamp som föregår ett bekräftande svar. Ändå har dessa prövande upplevelser varit uppbyggliga. Det är en tröst att veta att Gud aldrig prövar oss mer än vi kan klara av med hans hjälp.

Gud använder din tro till att forma din karaktär. Karaktären uppenbarar vad du ska bli. En stark moralisk karaktär är följden av konsekvent riktiga beslut i livets prövningar och svårigheter. Din tro kan leda dig till att fatta sådana riktiga beslut. Det är tydligt att det är vad du gör och vad du tänker på som avgör vem du är och vem du kommer att bli. Därför bör de val du gör vara inspirerade av Herren. Andra kan uppmuntra dig att fatta rätt beslut, men dessa val får inte bestämmas av dem. Du behöver begrunda, be och utöva tro för att villigt fatta

beslut som stämmer överens med Mästarens lärdomar. Sådana val görs med förtrostan på det du tror på, och när du handlar i enlighet med den tron blir de bekräftade. Du får bara så mycket vägledning som behövs för att leda dig rätt, utan att försvaga din växande karaktär. Denna vägledning befäster din förtrostan på din himmelske Fader och Frälsaren.

Tron skapar en karaktärsstyrka som du har tillgång till när du verkligen behöver den. En sådan karaktär utvecklas inte i stunder av stora utmaningar och frestelser. Det är då den används. Karaktären vävs tålmodigt av principernas, lärdomarnas och lydandens trådar. I Jakobs brev läser vi: "När er tro sätts på prov, så gör prövningen er uthålliga. Men låt er uthållighet visa sig i fullbordad gärning, så att ni är fullkomliga och hela, utan brist i något avseende."⁶ Karaktärens hörnsten är redbarhet. En värdig karaktär stärker din förmåga att lydigt följa Andens ledning. En rättfärdig karaktär är vad du blir. Den är viktigare än det du äger, det du har lärt dig och de mål du har uppnått. Den gör att man kan lita på dig. En rättfärdig karaktär utgör grunden till andlig styrka. Den gör det möjligt för dig att i prövningarnas stund fatta svåra, ytterst viktiga beslut – och att fatta rätt beslut – till och med när de verkar överväldigande. Jag vittnar om att varken Satan eller någon annan kraft kan försvaga eller förstöra din växande karaktär. Det kan bara du göra, genom olydnad.

Vår Faders plan är förunderlig. Ditt utövande av tro bygger karaktären. En starkt karaktär ökar din förmåga att utöva tro. På så sätt ökar din tro på att du ska klara av livets prövningar. Och detta stärkande kretslopp fortsätter. Ju mer din karaktär stärks, desto större förmåga har du att utöva trons kraft.

Axiomet "du får vad du betalar för" gäller även andliga belöningar. Du får

vad du betalar för i lydnad, i tro på Jesus Kristus, i flitig tillämpning av de sanningar du lär dig. Det du får är formandet av din karaktär, med ökad förmåga, och en lycklig fullbordan av ditt syfte här på jorden – som är att växa genom att prövas.

Vad som än händer, hur uppochnervänd världen än blir, kan du alltid ha trons stödjande kraft. Den förändras aldrig. Din himmelske Faders fullkomliga kärlek förändras aldrig. Hans evangelieplan ger livet mening och kan tillförsäkra dig lycka. I hans plan ingår inte bara att pröva dig här på jorden utan också att låta dig få den tillväxt som kommer av rätta beslut, som framkallats av tro och möjliggjorts genom din lydnad.

Varför oroa dig för framtida katastrofer eller osäkerheter som du inte har kontroll över? Din rättfärdiga karaktär ökar sannolikheten för att du aldrig behöver drabbas av dem. När utmaningar och prövningar kommer,

så leder din tro dig till lösningar. Din sinnesfrid, din övertygelse om att kunna finna lösningar på besvärliga problem, din slutliga glädje, beror på din tilltro till din himmelske Fader och hans Son, Jesus Kristus. Det rätta kommer till sist att segra. Det kommer att ge dig välsignelser nu, då du trofast lyder Guds bud. Kom ihåg att en osviktig, ständig, alltid aktuell källa till frid och tröst står till ditt förfogande. Den är vissheten att din Fader i himlen älskar dig, oavsett dina omständigheter, oavsett vilka prövningens vindar, vilket kaos eller vilka bedrävelser som än virvlar omkring dig. Denna visshet förändras aldrig. Din förmåga att få tillgång till denna hjälp beror på styrkan i din tro på honom och på hans villighet att välsigna dig.

Jag vittnar om att tro på Gud och på hans vägledning genom den Helige Anden kommer att ge dig styrka i en allt mer orolig värld. Jag vittnar om att tillämpningen av de principer vi har gått igenom hjälper dig att begagna dig av trons stödjande kraft i osäkra och provande tider.

Det finns många runt dig som är förvirrade och som söker lösningar på livets svåra problem. Vittna om sanningen och trons kraft för dem. Hjälp dem förstå hur tro på Gud och på hans lärdomar, återställda i sin fullhet i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga, kan välsigna deras liv nu, i dessa oroliga tider. Vittna om hur Herrens kraft kan välsigna deras liv. Gör det nu! Herren hjälper dig. Din tro kommer att leda dig och stärka dig. Jag vet att den kommer att göra det. I Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Se Upp 3:19.
2. Helaman 12:1; se även Ords 3:5–6.
3. Ether 12:6; kursiveringen tillagd.
4. Upp 3:19.
5. *Discourses of Brigham Young*, utv av John A. Widtsoe (1954), s 338.
6. Jak 1:3–4.

Krig och fred

PRESIDENT GORDON B HINCKLEY

Jag hoppas att Herrens folk ska leva i frid med varandra under orosfyllda tider, oavsett vad de har för lojalitet mot olika regeringar eller partier.

Mina bröder och systrar, när jag i söndags satt i mitt arbetsrum och funderade på vad jag skulle tala om på det här mötet, fick jag ett telefonsamtal. Jag fick veta att furir James W Cawley i Förenta staternas marinkår hade stupat någonstans i Irak. Han var 41 år gammal och efterlämnar hustru och två små barn.

För tjugo år sedan var äldste Cawley missionär för kyrkan i Japan. Som så många andra hade han vuxit upp i kyrkan, lekt som skolpojke, delat ut sakramentet som diakon, och befunnits värdig att gå ut som missionär för att undervisa folket i Japan om fridens evangelium. Han återvände hem, tjänstgjorde i marinkåren, gifte sig, blev polis och blev sedan åter inkallad till aktiv militärtjänst, vilket

han accepterade utan att tveka.

Hans liv, hans mission, hans militärtjänst, hans död förefaller representera motsatserna: evangeliets frid och krigets våld.

Därför har jag beslutat att säga något om kriget och om det evangelium vi förkunnar. Jag talade en del om detta på oktoberkonferensen 2001. När jag då stod i den här talarstolen, hade kriget mot terrorismen just börjat. Det nuvarande kriget är egentligen en följd och en fortsättning av den konflikten. Förhoppningsvis går den nu mot sitt slut.

När jag nu talar om detta ämne, ber jag om den Helige Andens vägledning. Jag har bett och begrundat detta en hel del. Jag inser att det är ett mycket känsligt ämne för en internationell församling, däribland människor som inte tillhör vår trosåskådning.

Jordens nationer har haft delade åsikter om den nuvarande situationen. Man har haft starka känslor. Det har förekommit demonstrationer för och emot. Vi är nu en världskyrka med medlemmar i nästan alla de nationer som har tvistat om detta. Vårt folk har också påverkats. De har känt oro.

Krig är naturligtvis inte något nytt. Krigsvapnen förändras. Förmågan att döda och förstöra blir ständigt mer sofistikerad. Men konflikter har funnits i alla tidsåldrar över spörsmål

som i allt väsentligt är desamma.

I Johannes Uppenbarelse nämns i korthet en konflikt som måste ha varit fruktansvärd för Guds barns sinnen och lojalitet. Redogörelsen är värd att upprepas:

”En strid uppstod i himlen: Mikael och hans änglar gav sig i strid med draken. Och draken och hans änglar stred, men han var inte stark nog, och det fanns inte längre någon plats för dem i himlen.

Och den store draken, den gamle ormen, som kallas Djävul och Satan, han som bedrar hela världen, kastades ner på jorden och hans änglar kastades ner med honom” (Upp 12:7-9).

Jesaja talar också om denna stora konflikt (se Jes 14:12–20). Vi får ytterligare upplysning i nutida uppenbarelser (se L&F 76:25–29), och likaså i Moses bok (se Moses 4:1–4), som berättar om Satans plan att omintetgöra människans handlingsfrihet.

Ibland är vi benägna att förhärliga stora kejsarriken i svunna tider, som det ottomanska riket, de romerska och bysantinska rikena och mera nyligen, det väldiga brittiska imperiet. Men vartenda ett av dem har en mörkare sida. De är ohyggligt och tragiskt genomsyrade av brutala segrar, underkuvande, förtryck och astronomiska kostnader i liv och ägodelar.

Den store engelske essäisten Thomas Carlyle gjorde en gång den ironiska iakttagelsen: ”Gud måste storskratta, om sådant är möjligt, när han ser ner på sina förunderligt skapta barn” (citerad i *Sartor Resartus* [1836], s 135). Jag tror att vår Fader i himlen måste ha gråtit när han har sett ner på sina barn när de alltigenom tidsåldrarna har slösat bort sin gudomliga födslorätt genom att hänsynslöst förgöra varandra.

Då och då under historiens lopp har tyranner stigit fram som förtryckt sitt eget folk och hotat världen.

Sådan bedöms situationen vara i det här fallet och därför har stora och skrämmande styrkor med sofistikerad och skräckinjagande krigsrustning gått ut i strid.

Många av våra egna medlemmar har varit involverade i den här konflikten. Vi har sett på television och i dagstidningar hur gråtande barn klänger sig fast vid sina uniformklädda fäder, som är på väg ut till fronten.

I ett rörande brev som jag fick just i veckan, skrev en mor om sin son i marinkåren som för andra gången tjänstgör i ett krig i Mellanöstern. Hon skrev att när han första gången skulle skickas ut i krig ”kom han hem på permission och bad mig gå med honom på en promenad ... Han lade armen om mig och berättade att han skulle ut i kriget. Han ... sade: ’Mamma, jag måste göra det så att du och familjen får ha er frihet, frihet att tillbe Gud som ni vill ... Och om det kostar mig livet ... så är det värt det.’” Nu är han där igen och skrev nyligen till sin familj att ”jag är glad att jag är här och kan tjäna mitt land och vårt levnadssätt ... jag känner mig mycket tryggare i kunskapen om att vår himmelske Fader är med mig”.

Det finns andra mödrar, oskyldiga civilpersoner, som med skräck fattar

tag i barnen och ser upp mot himlen i förtvivlad vädjan när jorden skakar under fötterna och dödsbringande raketvapen viner över natthimlen.

Det finns redan ett antal döda och sårade i denna hemska konflikt och det kommer förmodligen att bli fler. Allmänhetens protester kommer antagligen att fortsätta. Ledare i andra nationer har i otvetydiga ordalag fördömt koalitionsstrategin.

Nu uppstår frågan: ”Var står kyrkan i allt detta?”

Låt mig först säga att vi inte har något otalt med det muslimska folket eller med människor av någon annan trosåskådning. Vi förkunnar och lär att alla jordens människor tillhör Guds familj. Och lika sant som att han är vår Fader, är det att vi är bröder och systar med skyldigheter mot varandra som familj.

Men som medborgare står vi alla under våra respektive statsledares ledning. De har tillgång till mer detaljerade politiska och militära underrättelser än folk i allmänhet har. De som tjänar i det militära är förpliktade mot sina respektive regeringar att utföra de styrandes vilja. När de tog värvning, skrev de under ett kontrakt som de nu är bundna vid och som de plikttröget håller sig till.

En av våra trosartiklar, som är ett uttryck för vår lära, lyder: "Vi tror på att erkänna konungar, presidenter, styresmän och domstolar samt att lyda, ära och understödja lagarna" (Trosartikel 12).

Men i nutida uppenbarelser står det att vi ska "[tala] emot krig och [förkunna] frid" (L&F 98:16).

Vi kan tala emot krig och förkunna frid i en demokrati. Det finns tillfällen till meningsskiljaktigheter. Många har tagit tillfället i akt att uttala sig med stort eftertryck. De har den förmånen. De har den rätten så länge de håller sig inom lagen. Men vi måste också ge akt på ett annat överskuggande ansvar, vilket styr mina personliga känslor och bestämmer var min personliga lojalitet ligger i den nuvarande situationen.

När krig rasade mellan nephiterna och lamaniterna står det i skrifterna att "nephiterna [var] inspirerade av en bättre sak, ty de kämpade ej för ... makt, utan de stredo för sina hem och sina friheter, sina hustrur och sina barn och sitt allt, ja, för sin religion och sin kyrka.

De gjorde det som de visste vara den plikt, vilken de voro skyldiga sin Gud" (Alma 43:45–46).

Herren manade dem: "I skolen försvara edra familjer om blodsutgutelse icke kan undvikas" (Alma 43:47).

Och Moroni "rev sönder sin livklädnad, och han tog ett stycke därav och skrev därpå: Till minne av vår Gud, vår religion, frihet och vår fred, våra hustrur och våra barn, och han fäste den på änden av en stång.

Han utrustade sig med sin huvudbetäckning, sitt bröstharnesk och sina sköldar samt omgjordade sina länder med sina vapen, varefter han tog stången på vilkens ena ände han fäste ett stycke av den sönderrivna livklädnaden (och han kallade den Frihetssymbolen) och han böjde sig ned och bad mäktigt till Gud om att

frihetens välsignelser skulle vila över hans bröder" (Alma 46:12–13).

Det framgår klart av detta och annat som är skrivet att det finns tider och omständigheter när nationer är berättigade, ja, även skyldiga att kämpa för sina familjer, sin frihet och mot tyranni, hotelser och förtryck.

När allt kommer omkring är vi i den här kyrkan ett fridens folk. Vi är lärjungar till vår Återlösare, Herren Jesus Kristus, som var Fridsfursten. Men även han sade: "Tro inte att jag har kommit för att skapa fred på jorden. Jag har inte kommit med fred utan med svärd" (Matt 10:34).

Detta betyder att vi, som längtar efter frid, som lär om frid, som arbetar för frid, också är medborgare i nationer och lyder under vår regerings lagar. Vidare är vi ett frihetsälskande folk, förpliktade att försvara friheten om den någonsin befinner sig i fara. Jag tror att Gud inte

kommer att hålla uniformerade män och kvinnor ansvariga när de som representanter för sina regeringar verkställer det som de enligt lagen är skyldiga att göra. Det kan även tänkas att han kommer att hålla oss ansvariga om vi på något sätt försöker hindra dem som bekämpar de onda och tyranniska makterna.

Nu finns det mycket vi kan göra och måste göra i dessa farofyllda tider. Vi kan uttrycka våra åsikter om föreliggande fakta, men låt oss aldrig bli delaktiga i onda ord eller gärningar mot våra bröder och systrar i olika nationer, vilken sida de än står på. Politiska tvister kan aldrig rättfärdiga hat eller illvilja. Jag hoppas att Herrens folk ska leva i frid med varandra under orosfyllda tider, oavsett vad de har för lojalitet mot olika regeringar eller partier.

Låt oss be för dem som kallats att gå ut i krig av sina respektive regeringar och vädja Herren om att beskydda dem så att de kan återvända till sina kära i säkerhet.

Till våra bröder och systrar på farliga platser säger vi att vi ber för er. Vi ber om att Herren ska vaka över er och skydda er från skador och att ni må återvända hem till ert vanliga liv igen. Vi vet att ni inte befinner er i det där landet med sandstormar och brutal hetta för att ni tycker om krigslekar. Styrkan i er förpliktelse bedöms efter er villighet att ge ert liv för det ni tror på.

Vi vet att några har stupat och att andra förmodligen kommer att stupa i denna intensiva och dödliga konflikt. Vi kan göra allt i vår förmåga att trösta och välsigna dem som förlorar sina älskade. Må de som sörjer erhålla den balsam som endast kan komma genom Kristus, vår Återlösare. Det var han som sade till sina älskade lärjungar:

"Låt inte era hjärtan oroas. Tro på Gud och tro på mig.

Medlemmar i Brigham Young-universitetets kombinerade kör sjunger under lördagseftermiddagens konferenssession.

I min Faders hus finns många rum. Om det inte vore så, skulle jag då ha sagt er ... jag går bort för att bereda plats åt er ... för att ni skall vara där jag är.

Frid lämnar jag efter mig åt er, min frid ger jag er. Inte ger jag er en sådan frid som världen ger. Låt inte era hjärtan oroas och var inte modlösa" (Joh 14:1–3, 27).

Vi ber till Herren, vars styrka är mäktig och vars makt är oändlig, att han ska föra konflikten till ett slut, ett slut som resulterar i ett bättre liv för alla berörda parter. Herren har förkunnat: "Ty jag, Herren, regerar i himlarna ovanför och över jordens härar" (L&F 60:4).

Vi kan hoppas och be om den härliga dag som förutsades av profeten Jesaja när människorna "skall smida sina svärd till plogbillar och sina spjut till vingårdsknivar. Folken skall inte mer lyfta svärd mot varandra och inte mer träna sig för krig" (Jes 2:4).

Även i en ond värld kan vi leva så

att vi gör oss berättigade till vår himmelske Faders beskydd. Vi kan vara som de rättfärdiga som levde i det fördärvade Sodom och Gomorra. Abraham bönföll Herren om att inte förgöra dessa städer för de rättfärdigas skull. (Se 1 Mos 18:20–32).

Och framför allt kan vi i vårt eget hjärta utveckla en önskan om att förkunna Herrens Jesu Kristi frälsning för världen. Genom hans försoningsoffer är vi förvissade om att livet kommer att fortsätta bortom döden. Vi kan undervisa om evangeliet som leder de lydiga till upphöjelse.

Även om krigsvapnen ringer ut i dödlig serenad och mörker och hat råder i somliga människors hjärtan, står Guds Sons tysta gestalt där, världens Återlösare, med orubblighet, med lugn, med förtröstan och med stor kärlek som når ut till oss alla. Vi kan förkunna med Paulus:

"Ty jag är viss om att varken död eller liv, varken änglar eller furstar, varken något som nu är eller något som

skall komma, varken makter,

höjd eller djup eller något annat skapat skall kunna skilja oss från Guds kärlek i Kristus Jesus, vår Herre" (Rom 8:38–39).

Det här livet är bara ett kapitel i vår Faders eviga plan. Det är fullt av konflikter och skenbara motsägelser. En del dör unga. En del blir gamla. Vi kan inte förklara det. Men vi accepterar det med förvissningen att genom vår Herres försoningsoffer ska vi alla fortsätta att leva och detta vet vi genom hans omätliga kärleks lugnande löfte.

Han har sagt: "Lär av mig och lyssna till mina ord. Vandra i min Andes saktmodighet, så skall du hava frid i mig" (L&F 19:23).

Och där, bröder och systrar, placerar vi vår tro. Oavsett våra omständigheter har vi tillgång till lugnet och friden som kommer från Kristus, vår Frälsare, vår Återlösare, den levande Gudens levande Son. Detta vittnar jag om i hans heliga namn, ja, Jesu Kristi namn, amen. ■

De gyllene åren

PRESIDENT BOYD K PACKER

tillförordnad president för de tolv apostlarnas kворum

Värdesätt de gamla för vad de är och inte bara för vad de kan uträtta.

På julafton för många år sedan dog en släktings femårig pojke i lunginflammation. Familjen samlades runt kistan för att hålla familjebön. En liten filt som den lille pojken mor hade sytt, låg hopvikt över hans fötter.

Just när man skulle stänga kistan steg min mor fram, lade armen runt den sörjande modern och hjälpte henne breda ut filten och stoppa om den lille. Det sista föräldrarna såg av sin lille son var att han sov, med den filt över sig han tyckte bäst om. Det var en mycket gripande stund. Det är sådant som mor- och farmödrar gör!

Vi återvände till Brigham City för att vara med på begravningen av min hustrus far, William W Smith. En ung man som jag blev bekant med när han var seminarieelev stod vid kistan,

djupt rörd. Jag visste inte att han kände min svärfar.

Han sade: "En sommar arbetade jag för honom på lantbruket. Broder Smith talade med mig om att gå ut som missionär. Det fanns ingen möjlighet för min familj att bekosta en mission. Broder Smith uppmanade mig att tala med Herren om det, och sade sedan: 'Om du beslutar dig för att gå på mission, ska jag betala för den', och det gjorde han."

Varken min hustru eller hennes mor visste om detta. Det var en av dessa saker som far- och morfäder gör.

Vi har tio barn. En kaotisk söndagsmorgon när barnen var små, var min hustru på sakramentsmötet. Som vanligt var jag borta på söndagen. Våra barn tog upp större delen av bänkraden.

Syster Walker, en förtjusande, gråhårig mormor som fostrat 12 barn, flyttade sig tyst från sin plats flera bänkrader bakom oss och satte sig bland våra rastlösa barn. Efter mötet tackade min hustru henne för hjälpen.

Syster Walker sade: "Du har händerna fulla, eller hur?" Min hustru nickade. Då klappade syster Walker henne på handen och sade: "Dina händer är fulla nu, senare blir ditt hjärta fullt!" Så profetisk hennes lugna kommentar var. Det är sådant som mor- och farmödrar gör!

Vi presiderade över New England-missionen. En av våra missionärer

gifte sig och fick fem barn. Han reste bort för att skaffa en större bil för familjen och kom aldrig tillbaka. Hans kropp hittades senare under en via-duk. Hans bil hade stulits.

Jag ringde upp hans stavspresident och erbjöd mig hjälpa familjen. Han hade själv redan erbjudit sig att göra det.

Morfadern sade: "Vi vet vad vår plikt är. Vi kommer inte att behöva någon hjälp från kyrkan. Vi känner vår plikt." Det är vad mor- och farfäder gör!

I dag önskar jag tala till er om far- och morföräldrar och även till er – alla ni mor- och farföräldrar – och till andra äldre medlemmar som inte har några barn men som vikarierar som mor- eller farföräldrar.

Det står i skrifterna: "Vishet hör de gamla till, förstånd dem som har levat länge" (Job 12:12).

På ett stavsmöte lade jag en gång märke till ett ovanligt stort antal äldre medlemmar. De flesta av dem var änkor. Jag nämnde till stavspresidenten att jag tyckte det var en imponerande syn.

Presidenten svarade: "Ja, men de är inte aktiva i kyrkan", och med det menade han att de inte verkade som ledare eller lärare. Han talade som om de var en börda.

Jag upprepade hans ord: "Inte aktiva i kyrkan?" och frågade: "Är de aktiva i evangeliet?" Till att börja med förstod han inte riktigt vad jag menade.

Som så många av oss, koncentrerade han sig så mycket på vad folk *uträttar* att han inte såg vad de *var*, en ovärderlig tillgång av erfarenhet, vishet och inspiration.

Vi står inför en olycksbådande utmaning. Befolkningen världen över är på tillbakagång. Antalet födselar i de flesta länder minskar och livslängden ökar. Familjerna är mindre – avsiktligt begränsade. I en del länder kommer det att om bara några år finnas fler

mor- och farföräldrar än barn. Befolkningens åldrande har långtgående ekonomiska, sociala och andliga följder. Detta kommer att påverka kyrkans tillväxt.

Vi måste lära våra ungdomar att komma de gamla mor- och farföräldrarna närmare.

Första presidentskapet uppmanade nyligen de unga kvinnorna som går in i vuxenlivet att förena sig med mödrarna och far- och mormödrarna i Hjälpföreningen (se Brev från första presidentskapet, 19 mars 2003).

En del unga kvinnor drar sig undan. De vill hellre vara tillsammans med sina jämnåriga.

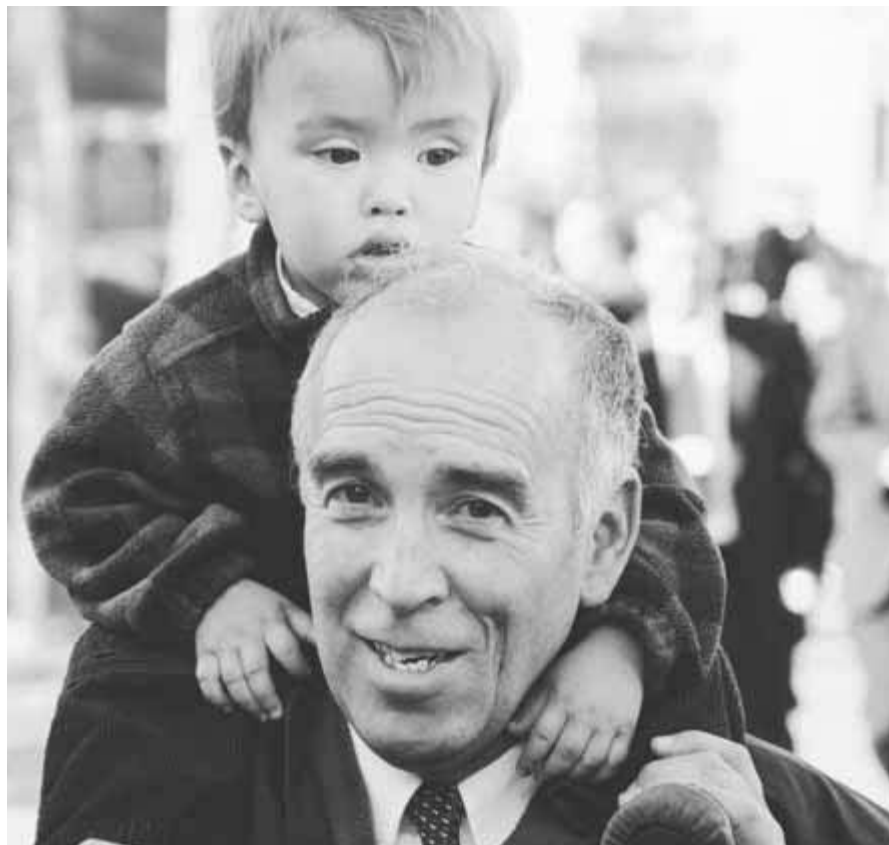
Ni unga kvinnor: Var inte så dåraktiga att ni går miste om umgänget med de äldre systrarna. De kommer att berika ert liv på ett värdefullare sätt än mycket av det ni tycker så mycket om att ägna er åt gör.

Ni ledare: Hjälp flickorna komma närmare sina mödrar och far- och mormödrar och de äldre kvinnorna i Hjälpföreningen. De kommer då att ha ett umgänge som liknar det som de unga männen har i prästadörets kворum.

All den uppmärksamhet vi ger våra ungdomar, alla program, allt vi gör för dem, är ofullständigt om vi inte lär dem ändamålet med återställelsen. Prästadörets nycklar återställdes och myndigheten att besegla uppenbarades och tempel byggdes för att sammanlänka släktena. Ända från forna tider löper denna eviga, gyllene tråd genom alla uppenbarelsen: "[Vänd] fädernas hjärtan till barnen och barnens hjärtan till deras fäder" (Malaki 4:6).

Ni biskopar: Inser ni att en del av ungdomarnas problem som ni oroar er så mycket för, och även andras, kan lösas om de håller sig nära sina föräldrar och far- och morföräldrar, de äldre?

Om ni känner er betungade av att så många kommer till er för att få råd,

finns det äldre systrar, mor- och farmödrar i församlingen, som kan ha inflytande på unga gifta kvinnor och vara som en mormor eller farmor för dem. Och det finns äldre far- och morfäder till de yngre männen. Äldre människor har en stabilitet, ett lugn som kommer av livserfarenhet. Lär er att utnyttja denna resurs.

Profeten Joseph Smith sade: "Det bästa sättet att klara sig på i en betydelsefull sak är att samla visa, erfarna och åldriga män [och kvinnor] omkring sig att bistå med råd i alla slags besvärligheter" (*Profeten Joseph Smiths lärdomar*, s 257).

Vi försöker engagera de unga i olika aktiviteter och förbiser att låta dem umgås med människor i andra generationer. Det finns så mycket som äldre medlemmar kan göra. Om ni betraktar äldre medlemmar som inaktiva i kyrkan, ställ er då frågan: "Är de aktiva i evangeliet?"

Glöm inte att det finns en stor upprätthållande kraft i föräldrars och far- och morföräldrars böner. Kom

ihåg att "mycket mäktig och verksam är en rättfärdig människas bön" (Jakob 5:16).

Alma den yngre, som gjort uppror, föll till jorden när en ängel sade till honom: "Se, Herren har hört sitt folks böner, liksom ock sin tjänare Almas böner, vilken är din fader. Han har nämligen med mycken tro bett, att du skulle bringas till kunskap om sanningen. Jag har därför kommit för att övertyga dig om Guds makt och myndighet, på det hans tjänares böner måtte bli besvarade enligt deras tro" (Mosiah 27:14).

Min hustru och jag har sett våra mor- och farföräldrar och sedan våra föräldrar lämna oss. En del upplevelser som vi först tyckte var betungande eller till besvär har vi för länge sedan klassificerat om till välsignelser.

Min hustrus far dog hemma hos oss. Han behövde ständig vård. Sjuksköterskor lärde våra barn hur de skulle ta hand om sin sängliggande morfar. Det som de fick lära sig är av stort värde för dem och för oss. Så

tacksamma vi är att vi fick ha honom nära oss.

Vi belönades tusen gånger om genom det inflytande han hade på våra barn. Det blev en stor livserfarenhet för våra barn, något jag själv fick uppleva som pojke när farfar dog i vårt hem.

Värdesätt de gamla för vad de *är* och inte bara för vad de kan *uträtta*.

Har ni någonsin undrat varför Herren organiserade första presidentskapet och de tolv apostlarnas kворum på ett sådant sätt att högsta ledarskapet i kyrkan alltid består av äldre män? Detta senioritetsmönster värdesätter vishet och erfarenhet mer än ungdom och fysisk vigör.

Medelåldern i presidentskapet och de tolv är för närvarande 77 år. Vi är inte särskilt kvicka i vändningarna. Vi har kanske våra bästa år bakom oss. Men Herren bestämde att det skulle vara på det här sättet.

För en eller två konferenser sedan sade Joseph Wirthlin att han tänkte utmana medlemmarna i de tolv's råd i en kapplöpning. Först tänkte jag acceptera utmaningen. Sedan tänkte jag att det skulle nog vara bättre om jag sprang i kapp med 96-åriga broder David Haight. Men vid närmare eftertanke kunde David sätta krokben för mig med sin käpp och då skulle jag förlora kapplöpningen. Så jag struntade i det!

När presidentskapet och de tolv samlas utgör vi tillsammans 1 161 levnadsår bestående av en häpnadsväckande mängd olika upplevelser. Och vi har 430 ackumulerade år som generalauktoriteter i kyrkan. Nästan vad vi än diskuterar så har en eller flera av oss erfarenhet av det, har någon gjort det – även krigstjänst!

Vi lever nu i oroliga tider. Under våra ungdomars livstid kommer problemen aldrig att bli mindre och blir säkert fler. De gamla ger oss en fast visshet om att allt går att uthärda.

Våra barn har gift sig och lämnat hemmet för att söka lyckan.

En familj körde iväg med sina små barn i en gammal bil. Min hustru grät. Jag tröstade henne med att säga: "Kyrkan finns där de ska bo. Det finns en farmor där som kan svara på hennes frågor om matlagning eller barnavård och en farfar som kan lära honom praktiska saker."

Det går att hitta en mormor att adoptera i Hjälpföreningen. Och man hittar en morfar i prästadömet's kворum. Men alla mor- och farföräldrar är inte medlemmar i kyrkan.

En son köpte sig ett litet hus i en avlägsen delstat. Han visade mig några tegelstenar i husgrunden som börjat vittra sönder. Han frågade vad han skulle göra.

Jag visste inte, så jag frågade: "Finns det något äldre par som bor nära dig?"

"Ja", svarade han, "lite längre ner på andra sidan gatan bor det ett pensionerat par."

"Varför inte be honom komma hem till er och titta på grunden? Han känner till ert klimat."

Det gjorde sonen och han fick råd av en äldre man som hade erfarenhet av liknande problem och många andra. Det är vad *adopterade* mor- och farfäder kan göra.

"Hedra din far och din mor, så att du får leva länge i det land som Herren, din Gud, ger dig" (2 Mos 20:12).

Aposteln Paulus lärde att "äldre kvinnor" måste undervisa de unga kvinnorna och "äldre män" måste uppmana de unga männen att vara "ett föredöme i goda gärningar" (se Titus 2:1–7).

Vi är nu gamla. När tiden är inne kommer vi att kallas till den andra sidan. Vi motsätter oss inte detta. Vi försöker lära ut de praktiska saker vi har lärt oss under åren till dem som är yngre – till vår familj och andra.

Vi kan inte *uträtta* allt det vi en gång kunde, men vi har blivit mer än vi någonsin varit. Livets läxor, vissa av dem mycket smärtsamma, berättigar oss till att ge råd, tillrättavisa och även varna våra ungdomar.

I våra gyllene år finns det så mycket att *göra* och så mycket att *vara*. Dra er inte tillbaka från livet för att syssla med förströelser. Det skulle för somliga vara meningslöst, ja, även själviskt. Ni kanske har verkat som missionärer och blivit avlösta och tycker att ni slutfört ert tjänande i kyrkan, men ni blir aldrig avlösta från att vara aktiva i *evangeliet*. "Om I därför" säger Herren, "haven begär att tjäna Gud, ären I kallade till verket" (L&F 4:3).

Ni kanske till sist, när ni är gamla och orkeslösa, lär er att den största missionen av alla är att stärka er egen släkt och andras familjer och att besegla generationer.

Jag undervisar här om en sann princip. Jag undervisar om grundsatser. Det står skrivet att "denna grundsat's stämmer ... noga överens med den lära, som framställdes för eder i ... uppenbarelse[n]" (L&F 128:7).

I psalmen "En grundval blev lagd", som publicerades 1835 i kyrkans första psalmbok, hittar vi dessa ord:

"Om åren dig ärrat, mitt barn, glöm ej bort:

Min kärlek är evig, din prövning är kort.

När håret har grånat, jag för dig i hamn.

Så vila i trygghet som lamm i min famn!"

("How Firm a Foundation", *Hymns*, nr 85, v 6)

Låt elden i ert vittnesbörd om det återställda evangeliet och om vår Återlösare brinna så klart att våra barn kan värma sina händer vid er tros eld. Det är vad mor- och farföräldrar ska göra! I Jesu Kristi namn, amen. ■

En bön för barnen

ÄLDSTE JEFFREY R HOLLAND

i de tolv apostlarnas kvorum

Som föräldrar kan vi skapa stabilitet i livet ... med kärlek och tro, som förs vidare till nästa släkte, ett barn i taget.

Mot slutet av den första dagen då den uppståndne Jesus undervisade de trofasta nephiterna, vände han sin uppmärksamhet mot en mycket speciell skara lyssnare som ofta inte når upp till våra ögon, ja, ibland syns de nästan inte alls.

Det står i de heliga skrifterna: "Han befälde dem att hämta sina små barn ...

När de hade knäfallit på marken ... föll han på knä på marken, och se, han bad till Fadern, men det varom han bad kan ej skrivas ... så stort och underbart ... [var] det ... [som] Jesus [sade] till Fadern ...

"... När Jesus hade slutat bedja till Fadern, stod han upp. ... och ... grät ... och han tog deras små barn ett efter ett och välsignade dem och

bad [igen] till Fadern för dem.

När han gjort detta grät han åter. Han [sade] till de församlade ... Sen edra små!"

Vi kan inte exakt känna till de känslor Frälsaren hade under denna känslofyllda stund, men vi vet att han var "bekymrad" och att han "suckade inom sig" över de nedbrytande inflytanden som alltid omger de oskyldiga barnen.¹ Vi vet att han kände ett stort behov av att be för och välsigna barnen.

Med tanke på de tider vi lever i, oavsett om farorna är globala eller lokala eller finns i enskilda människors liv, ber också jag för barnen. Ibland ter det sig som om en sjö av frestelser och överträdelser håller på att dränka dem. Den bara sköljer över dem innan de med framgång kan motstå den, innan de ens borde behöva ta itu med den. Och ofta verkar åtminstone en del av dessa krafter som är i rörelse vara omständigheter som vi inte har någon kontroll över.

Vi kanske inte råder över en del av dem, men jag vittnar, med tro på den levande Gud, att han råder över dem. Han lever och prästadörets makt är i rörelse på båda sidor av slöjan. Vi är inte ensamma och vi darrar inte som om vi vore övergivna. När vi gör vår del kan vi leva efter evangeliet och försvara dess principer. Vi kan förkunna för andra om den säkra vägen, den frälsande sanningen, det

glädjefyllda livet.² Vi kan personligen omvända oss i allt vi behöver omvända oss från och när vi har gjort allt, kan vi be. I allt detta kan vi vara till välsignelse för varandra och särskilt för dem som behöver vårt skydd mest av alla – barnen. Som föräldrar kan vi skapa stabilitet i livet på det sätt som det alltid har gjorts – med kärlek och tro, som förs vidare till nästa släkte, ett barn i taget.

När jag uppsänder en sådan bön för de små, skulle jag vilja tala om en viss aspekt av deras trygghet. När jag gör det, talar jag varsamt och kärleksfullt till kyrkans alla vuxna medlemmar, var sig de är föräldrar eller inte, som har en benägenhet att vara cyniska eller skeptiska, som i fråga om fullständig hängivenhet verkar en aning tveksamma, som på kyrkans doktrinära campingplats alltid vill sätta upp sina tält i ytterkanten av den religiösa tron. Till alla sådana medlemmar – som vi älskar och önskar att de ville flytta tälten närmare oss – säger jag: Snälla ni, var medvetna om att hela kostnaden för en sådan inställning inte alltid förfaller till betalning under er livstid. Nej, tråkigt nog kan delar av detta vara som en slags obegränsad statsskuld, där era barn och barnbarn får betala betydligt dyrare än ni någonsin hade för avsikt.

I den här kyrkan finns det enormt utrymme – och skriftlig befallning – för studier och inläring, för jämförelse och övervägande, för diskussion och väntan på ytterligare uppenbarelse. Vi lär oss alla "rad på rad, bud på bud"³ med målsättningen att uppnå sann religiös tro som leder till ett sant kristuslikt leverne. Vad beträffar detta finns det inte plats för tvång eller manipulation, eller för hotelser eller hyckleri. Men inget barn i den här kyrkan borde hysa något som helst tvivel om sina föräldrars hängivenhet mot Herren Jesus Kristus, återställelsen av hans kyrka, och levande

profeter och apostlar som, både nu och förr, leder kyrkan enligt "Herrens vilja ... Herrens sinne ... Herrens ord ... och Guds kraft till frälsning".⁴ När det gäller en sådan grundläggande tro, ursäktar sig inte profeterna när de ber oss om enighet, ja, likformighet, i den bemärkelsen som profeten Joseph Smith så värtaligt använde det senare ordet.⁵ Hur som helst är det så som äldste Neal Maxwell sade till mig en gång när vi samtalade i en korridor: "Det verkar inte ha funnits något anpassningsproblem när Röda havet delade på sig."

Föräldrar kan helt enkelt inte flirta med skepticism eller cynism och sedan bli förvånade när deras barn utvecklar denna flirt till en blomstrande romans. Om det är risk för att barnen i sin trosåskådning sveps med floden av intellektuella strömningar eller kulturella strömvirvar, måste vi som deras föräldrar se till att säkrare än någonsin vara fast förankrade vid omiskännliga förtöjningar som alla i vårt eget hushåll klart känner igen. Det är inte till någons hjälp om vi också störtar nerför vattenfallet, och ropar i vattendånet på vägen ner att vi verkligen visste att kyrkan var sann och att nycklarna till prästadömet verkligen fanns där, men att vi inte ville förtrycka någons frihet att tro vad de ville. Nej, vi kan knappast förvänta oss att barnen ska komma tryggt i hamn om inte föräldrarna själva vet var de ska förankra sin egen båt. Jesaja använde en gång en liknande bild när han om de otroende sade: "[Deras] tåg hänger slaka, de håller inte masten stadig, seglet är inte spant".⁶

Jag tror att somliga föräldrar inte förstår att även om de känner sig trygga i tanken om sitt eget vittnesbörd, kan de trots detta göra det alltför svårt för sina barn att upptäcka den tron. Vi kan vara tämligen aktiva medlemmar som går till kyrkans möten, men om vi inte lever redbart efter

evangeliet och förmedlar till våra barn den mäktiga övertygelse vi har om att återställelsen är sann och att Gud har väglett kyrkan från den första synen fram till denna timme, då kanske dessa barn, till vår sorg men inte vår överraskning, inte blir till synes aktiva medlemmar som går till kyrkan, eller ibland ens något i närheten av detta.

För inte så länge sedan träffade systemer Holland och jag en fin ung man som kommit i kontakt med oss efter att ha experimenterat med det ockulta och provat på många orientaliska religioner, allt i ett försök att hitta en religiös tro. Han medgav att hans far inte trodde på något alls. Men hans farfar, sade han, var faktiskt medlem i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga. "Men han var inte särskilt engagerad", sade den unge mannen. "Han var alltid ganska cynisk när det gällde kyrkan". Från en farfar som är cynisk till en son som är agnostisk till en sonson som nu desperat letar efter det som Gud redan en gång gett till hans familj! Vilket klassiskt exempel på varningen som äldste Richard L. Evans gav en gång i tiden.

Han sade: "Ibland gör en del föräldrar misstaget att tro att de kan slappna av lite i fråga om uppförande och likformighet eller kanske ha en så kallad frisinnad syn på grundläggande och fundamentala ting – i tron att lite slapphet eller efterlåtenhet inte spelar någon roll – eller de kanske inte undervisar om eller går till kyrkan, eller kanske har kritiska åsikter. Somliga föräldrar ... verkar tro att de kan ta det lite lugnare med grundläggande principer utan att det påverkar familjen eller familjens framtid. *Men*", sade han, *"om en förälder har kommit bara en aning ur kurs, är det troligt att barnens kursändring blir större på grund av föräldrarnas exempel."*⁷

Att leda ett barn (eller någon annan!), om än av misstag, bort från trofasthet, bort från lojalitet och

bergfast tro bara för att vi vill vara smarta eller oberoende, är något som ingen förälder eller någon annan någonsin fått rättighet att göra. Inom religionen är ett skeptiskt sinne inte något finare än ett troende hjärta, och analys av till exempel skönlitteratur kan visa sig vara nedbrytande för en familj som längtar efter tro i hemmet. En sådan avvikelse från den sanna kursen kan vara förvillande långsam och obemärkt i sin genomslagskraft. Det är som någon sade: "[Om man höjer temperaturen på] badvattnet ... en grad var tionde minut, hur vet [man] då när man ska börja skrika?"⁸

När Israels forntida barn skulle sätta upp sitt heliga tabernakel i Sinais öken, befalldes de att förlänga tältlinorna och göra tältpluggarna starka.⁹ Varför då? Stormar uppstår regelbundet i livet. Så rätta till det och sätt fast det, rätta sedan till det och sätt fast det igen. Till och med då vet vi att en del barn kommer att fatta beslut som orsakar sorg hos deras föräldrar. Mammor och pappor kan göra allt rätt och ändå ha barn som går på avvägar. Den moraliska handlingsfriheten gäller fortfarande. Men även under sådana smärtsamma stunder är det en tröst för er att veta att era barn kände till er orubbliga tro på Kristus, på hans sanna kyrka, på prästadömet nycklar och på dem som innehar dem. Det är då en tröst för er att veta att om era barn väljer att lämna den raka och smala vägen, gör de det i visshet om att deras föräldrar trofast stannade kvar på den. Dessutom är det mycket troligare att de återvänder till denna väg när de kommer till besinning¹⁰ och påminner sig om det kärleksfulla föredöme och den milda undervisning ni gav dem där.

Lev efter evangeliet så demonstrativt ni kan. Håll förbunden, som era barn vet att ni har ingått. Ge prästadömsvälsignelser. Och bär ert vittnesbörd!¹¹ Ta inte för givet att era

barn på något sätt förstår vad ni tror på av sig själva. Profeten Nephi sade i slutet av sitt liv att de hade skrivit om Kristus och bevarat sina övertygelser angående hans evangelium för att "förmå våra barn ... på det våra barn må *veta* ... [och tro på] den rätta vägen".¹²

Som Nephi kan vi fråga oss vad våra barn vet. På grund av oss? Personligen? Vet våra barn att vi älskar skrifterna? Ser de att vi läser dem och markerar dem och håller fast vid dem i det dagliga livet? Har våra barn någonsin oväntat öppnat en stängd dörr och funnit oss på knä i bön? Har de hört oss inte bara be *med* dem utan också be *för* dem bara av den anledningen att vi älskar dem? Vet våra barn att vi tror på fasta som något mer än bara ett obligatoriskt umbärande den första söndagen varje månad? Vet de att vi har fastat för dem och för deras framtid under dagar då de inte visste om det? Vet de att vi älskar att vara i templet, inte minst för att det skapar ett band med dem som varken döden eller helvetets härskaror kan bryta? Vet de att vi älskar och stöder ledare på lokal och

general nivå, hur ofullkomliga de än må vara, för deras villighet att ta emot en kallelse de inte sökte efter, för att bevara en rättfärdighetsnorm de inte själva upprättat? Vet dessa barn att vi älskar Gud av allt vårt hjärta och att vi längtar efter att få se hans Enfödde Sons ansikte och falla ned vid hans fötter? Jag ber att de vet det.

Bröder och systrar, våra barn tar sin kurs in i framtiden med vår drivkraft och med vår riktning. Och när vi med blicken ängsligt följer pilens bana och tänker på allt det onda som kan ändra dess kurs efter att den lämnat vår hand, hämtar vi mod när vi minns att den viktigaste jordiska faktorn som avgör pilens bestämmelse är stabiliteten, styrkan och den fasta vissheten hos den som håller i bågen.¹³

Carl Sandburg sade en gång: "Ett spädbarn är bevis på Guds åsikt att livet borde fortsätta."¹⁴ För både spädbarnets framtid och er egen, var starka. Var troende. Fortsätt älska dem och vittna för dem. Fortsätt be för dem. Dessa böner kommer att höras och besvaras då ni minst anar det. Det finns ingen som Gud med större villighet

sänder hjälp till än ett barn – och barnets förälder.

"Och [Jesus] ... sade till dem: Sen edra små!

De [lyfte] sina ögon mot himmelen och sågo himlarna öppna och änglar nedstiga ... som om det vore mitt i eld. De kommo ned och omringade dessa små, och de voro omringade av eld, och änglarna betjänade dem."¹⁵

Må det alltid vara så ber jag innerligt – för barnen – i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. 3 Nephi 17:11, 14–16, 18, 21–23.
2. Se Joh 14:6.
3. 2 Nephi 28:30.
4. L&F 68:4.
5. Se L&F 128:13.
6. Jesaja 33:23.
7. Conference Report, okt 1964, s 135–136; kursivering tillagd.
8. Marshall McLuhan, citerad i John Leo, "The Proper Place for Commercials", *U.S. News and World Report*, 30 okt 1989, s 71.
9. Se Jesaja 54:2; 3 Nephi 22:2.
10. Se Luk 15:17.
11. Se Joseph Smith, sammanst, *Lectures on Faith*, (1985), s 37 för ett uttalande om den kraft föräldrarnas vittnesbörd har.
12. 2 Nephi 25:23, 26, 28; kursivering tillagd.
13. Jag är Kahlil Gibrans *The Prophet* ett tack skyldig för idén till denna metafor.
14. *The Columbia World of Quotations* (1996), nr 48047.
15. 3 Nephi 17:23–24.

Övervinn stanken av synd

ÄLDSTE SPENCER V JONES

i de sjuttios kvorum

Men vår kärleksfulle himmelske Fader, som ... visste att ni och jag skulle synda och bli orena, gav oss en reningsprocess från synden som ... verkligen fungerar.

Varje beslut vi fattar, bra eller dåligt, för med sig konsekvenser. Jag växte upp i något som en del av er nog skulle kalla för ett sömnigt jordbrukssamhälle: Virden i New Mexico, med en befolkning på 135 invånare. En sommarkväll när jag var pojke försökte mina kusiner, några vänner och jag att komma på någonting spännande att göra. Någon föreslog att vi skulle spela en av våra grannar ett harmlöst spratt. Mitt samvete viskade att det var fel, men jag vågade inte stå emot gruppens entusiastiska gensvar.

När vi hade utfört vårt rackartyg, sprang vi nerför den mörka landsvägen

för att undkomma, samtidigt som vi skrattade och gratulerade oss själva. Plötsligt var det någon i gruppen som sprang mot någonting och utropade: "O nej, jag råkade sparka till en katt!" Nästan ögonblickligen kände vi hur ett mycket tunt dimmoln kom över oss. Det förde med sig en fruktansvärd stank. Det som min vän trodde var en katt var i själva verket en skunk. Den hade sprejat oss i självförsvar. Mycket få dofter är lika motbjudande som skunkdoft, och vi luktade fruktansvärt.

Missmodigt begav vi oss hem för att få lite tröst hos våra föräldrar i vår ömkliga belägenhet. När vi gick in genom köksdörren tog mamma ett enda andetag och schasade ut oss i trädgården. Vi var utkastade från vårt hem. Därefter påbörjade hon reningsprocessen. Hon brände våra kläder. Sedan verkade det som om varje tänkbar kur eller hopkok i byn erbjöds åt oss. Bland dessa fick vi utstå olika sorters bad. Först fick vi bada i tomatjuice, sedan i komjölk och till och med i stark hemmagjord såpa. Men stanken kvarstod. Inte ens pappas starka rakvatten kunde övervinna stanken. I dagar var vi kommanderade att äta utomhus under ett träd, sova i tält och åka på flaket på pickuper.

Efter ett tag, i den naiva förhoppningen att lukten var borta, försökte vi närma oss några normalt doftande flickor. De lät oss inte komma i närheten och tillintetgjorde därmed våra bräckliga tonårsegon!

Jag måste medge att det inte är en vanlig följd av synden att bli sprejad av en skunk. De flesta följder är inte så omedelbara eller dramatiska. Men förr eller senare för all synd med sig följder.

Ibland kan syndens följder verka nästan omärkbare för syndaren. Det händer till och med att vi övertygar oss själva, som vi gjorde när vi skulle hälsa på flickorna, att ingen kommer att upptäcka våra synder och att de är väl dolda. Men för vår himmelske Fader är våra synder alltid iögonfallande, och ofta är de det också för andligt lyhörda ledare, föräldrar och vänner.

När jag var tillsammans med äldste Richard G Scott på en brasafton för ungdomar lade jag märke till fem ungdomar på olika platser i församlingen, vars ansiktsuttryck eller kroppsspråk nästan ropade ut att det var någonting andligt som saknades i deras liv. När jag nämnde de fem ungdomarna efter mötet svarade äldste Scott: "Det var åtta."

Jesaja profeterade: "Deras ansiktes utseende bär vittne emot dem och förkunnar, att deras synd är alldeles som Sodom, och de kunna ej dölja det" (2 Nephi 13:9; se också Jesaja 3:9).

Gud har förkunnat: "Den som syndar och icke omvänder sig skall utslutas" (L&F 42:28). På samma sätt som jag och mina kusiner blev "utkastade" från vårt jordiska hem som en följd av vårt pojkstreck, kommer vi att kastas ut från vårt himmelska hem om vi inte omvänder oss.

"Om vi försöka att skyla våra synder", som jag försökte göra med pappas rakvatten, "då undandraga sig

Kristusstatyn i norra informationscentret på tempelplatsen ger tillfälle att begrunda Frälsarens mission.

himlarna för oss och Guds Ande bedrövas" (se L&F 121:37). Vi förlorar våra andliga gåvor. Herren har sagt: "Ifrån den, som icke omvänder sig, skall det ljus borttagas, som han har fått" (L&F 1:33).

Var och en av oss har Kristi ljus, eller ett samvete. Det manar oss ständigt att välja det som är gott. Bra val för med sig bra konsekvenser. Att å andra sidan skjuta upp omvändelsen och fortsätta att begå synd är som att fortsätta sparka på skunken. Stanken blir starkare med varje synd och den för oss allt längre bort från Gud och dem vi älskar. Snart blir vi som Laman och Lemuel, som, efter att ständigt ha gjort dåliga val, "hade sådana känslor" att de inte längre kunde förnimma den milda och stilla rösten (se 1 Nephi 17:45).

Om jag hade lyssnat på mitt samvete när det först viskade att pojkstrecket var fel, skulle jag ha undvikit hela den stinkande provningen.

Genom Nephi lärde Frälsaren att "intet orent kan bo hos Gud och fördenskull måsten I bliva för evigt förkastade" (1 Nephi 10:21).

Men vår kärleksfulle himmelske Fader, som hade förhandskänedom om våra svagheter och visste att ni och jag skulle synda och bli orena, gav oss en reningsprocess från synden som – till skillnad från tomatjuice, mjölk och stark såpa – verkligen fungerar.

Han sände en Frälsare, sin enfödde Son, Jesus Kristus, att sona våra syndar (se Alma 22:14).

När Kristus visade prov på fullkomlig lydnad i Getsemane örtagård, fick ångesten honom, "Gud, den störste av alla, att skälva av smärta och blöda ur varje por samt lida till både kropp och själ" (se L&F 19:18). Därefter lät han sig bli "upphängd på korset och dödad för världens synders skull" (1 Nephi 11:33).

"Han led alla människors pina, på

det alla människor måtte omvända sig och komma till honom" (L&F 18:11). "Och huru gläder han sig icke över den själ som omvänder sig!" (L&F 18:13.)

Frälsaren har visat hur man kan veta "om en människa omvänder sig från sina synder: Se, hon bekänner dem och övergiver dem" (L&F 58:43). Därefter kommer det mirakulösa löftet: "Om era synder än är blodröda, skall de bli snövita" (Jesaja 1:18).

Om Anden manar ditt hjärta att rätta till någonting i ditt liv, vet detta – din själ är värdefull. Vår himmelske Fader vill att du ska vara en del av hans eviga familj.

Jag väddar kärleksfullt till er: "Uppskjuten [icke] eder bättringsdag" (Alma 34:33). Påbörja processen nu. Avlägsna stanken av synd med omvändelsens kur. Därefter kan Frälsaren, genom sin försoning, göra er rena. Om detta vittnar jag i Jesu Kristi namn, amen. ■

Följ instruktionerna

ÄLDSTE D REX GERRATT

i de sjuttios kворum

När ni öppnar era sinnen och hjärtan och känner Anden, kommer Herren i sin egen tid och på sitt eget sätt att ge er de instruktioner som blir till välsignelse i ert liv.

När jag för en del år sedan verkade som församlingskamrer kom församlingens material för det nya året hem till mig. Bland de många lådorna lade jag märke till en låda till församlingskamrern. På lådan satt en etikett där det stod med stora bokstäver: **"Om allting annat misslyckas – var god följ instruktionerna!"**

Jag uppfattade inte detta som allmän information utan var säker på att någon vid kyrkans huvudkontor kände mig personligen.

Även om jag vid det tillfället tyckte det var komiskt har den lilla etikettens budskap etsat sig fast i

mitt medvetande: **"Om allting annat misslyckas – var god följ instruktionerna!"**

Var och en upplever många prövningar i detta jordeliv. Alla har personlig frihet att fatta beslut som påverkar hans eller hennes utveckling. Goda val för med sig utlovade välsignelser och dåliga val för alltid med sig icke önskvärda konsekvenser.

Livet är osäkert. Vår tid är kort. Vår tid är dyrbar. Detta är tiden då vi ska bereda oss att möta Gud (se Alma 34:32). Vi har inte råd att ödsla tid på experimenterande eller på att pröva sådant som bevisligen är skadligt för vår kropp och själ.

Ingen av oss är fullkomlig och vi behöver alla hjälp. Men vi lämnas inte ensamma om vi är läraktiga, om vi har hjärtan som känner och öron som hör.

"Förtrösta på Herren av hela ditt hjärta, förlita dig inte på ditt förstånd.

Räkna med honom på alla dina vägar, så skall han göra dina stigar jämna" (Ords 3:5–6).

Hur tar vi emot instruktioner?

För det första måste vi ha en uppriktig önskan.

För det andra måste vi ha tro – tro på att Herren känner oss, att han älskar oss och att han ger oss svar på våra böner.

När Joseph Smith läste i Bibeln läste han Jakobs brev 1:5:

"Om någon av er brister i visdom skall han be till Gud, som ger åt alla villigt och utan förebråelser, och han skall få den.

Men han skall be i tro utan att tvivla."

Joseph följde instruktionerna och fick svar på sin bön. Vi får också svar på våra böner.

I mitt liv har jag varit bonde och far till en stor familj. Även om personliga böner och familjeböner alltid har varit en daglig del av vårt liv har jag då och då känt ett överväldigande behov att gå ut på åkern på kvällen eller knäböja vid en höstack, se upp mot himlarna och tala högt till min Fader i himlen. Jag har alltid känt hans värme och jag visste då, lika mycket som jag vet nu, att han lyssnar till mig och besvarar mina böner i sin visdom, till mitt bästa.

Till era alla, varhelst ni befinner er – till er som behöver hopp, till er som behöver tröst, till er som är olyckliga, till er som behöver vägledning och behöver känna att det finns en mening med ert liv – mina kära vänner, jag uppmanar er! Jag vädjar till er att ni ska böja era huvuden eller böja era knän! Tacka med egna ord er himmelske Fader för hans Sons försoningsoffer för er och för alla de välsignelser han skänkt er. Tårar kommer att väta era ögon och Andens värme kommer att tränga in i era hjärtan.

Tala sedan med Herren, be om tröst, vägledning och insikt. När ni öppnar era sinnen och hjärtan och känner Anden, kommer Herren i sin egen tid och på sitt eget sätt att ge er de instruktioner som blir till välsignelse i ert liv.

Skrifterna innehåller också undervisning från forntida och nutida profeter. "Hela Skriften är utandad av Gud och nyttigt till undervisning, till

bestraffning, till upprättelse och till fostran i rättfärdighet" (2 Tim 3:16).

I denna tidsutdelning har Herren gett oss följande tröstande råd:
"Frukten därför icke för edra fiender, ty jag har beslutat i mitt hjärta ... att pröva eder i allt och se, om I viljen hålla mitt förbund ända till döden, så att I mån befinnas värdiga" (L&F 98:14).

Att följa instruktioner kräver hårt arbete, hängivenhet och uthållighet till slutet.

"Därför måsten I sträva framåt med ståndaktighet i Kristus och hava ett fullkomligt klart hopp samt kärlek till Gud och alla människor. Om I så sträven framåt och glädjen eder i Kristi ord samt uthärden intill änden, se, så säger Fadern: I skolen hava evigt liv" (2 Nephi 31:20).

"Åter säger jag eder: Om I iakttagen och gören vad jag befäller eder, skall jag, Herren, avvända all vrede och hätskhet från eder, och helvetets portar skola icke bliva eder övermäktiga" (L&F 98:22).

"Om I ären beredda skolen I icke frukta" (L&F 38:30).

På samma sätt som i förflutna tider får vi instruktioner från Herrens levande profet. Jag vittnar för er att jag vet att president Gordon B Hinckley är Herrens profet idag. Han ger oss inspirerade råd för vår tid.

På generalkonferensen i oktober 2001 sade han:

"Vi står idag inför säregna problem, allvarliga, djupa och svåra och som bekymrar oss storligen. Vi behöver verkligen Herren ...

Vår trygghet ligger i redbarheten i våra liv. Vår styrka ligger i vår rättfärdighet. Gud har klargjort att om vi inte överger honom, kommer inte han att överge oss." ("Tills vi möts igen", *Liahona*, jan 2002, s 104, 105.)

När vi tagit emot instruktionerna behöver vi vara lydiga och ge akt på de råd vi får. Vi behöver lyssna

till och följa våra utnämnda ledare.

Vid ett tillfälle såg Frälsaren folk-skarorna som får utan herde (se Matteus 9:36). Varje medlem i den här kyrkan har herdar. Vi kallar dem kvorumledare, biskopar och stavspresidenter.

Herren förmanar oss att rannsaka skrifterna och följa buden.

Han har lovat att alla hans ord ska uppfyllas "vare sig de hava talats med min egen röst eller med mina tjänares,

ty det är detsamma" (L&F 1:38).

Herren förkunnade att "vad de tala drivna av den Helige Anden skall vara helig skrift, skall vara Herrens vilja, skall vara Herrens sinne, skall vara Herrens ord, skall vara Herrens röst och Guds kraft till frälsning" (L&F 68:4).

"Om allting annat misslyckas – var god följ instruktionerna!"

Må vi göra detta, är min bön i Jesu Kristi namn, amen. ■

Evigt äktenskap

ÄLDSTE F BURTON HOWARD

i de sjuttios kворum

Om man vill att någonting ska vara för evigt, behandlar man det på ett annorlunda sätt ... Det blir speciellt därför att man har gjort det till det.

För ett antal år sedan besökte min hustru och jag en bröllopsmottagning. Tidigare den dagen hade vi varit närvarande i templet då två ungdomar som vi kände hade vigts för tid och evighet. De var mycket kära i varandra.

Omständigheterna kring hur de träffades var närmast mirakulösa. Många glädjetårar fälldes. Vi stod i mottagningskön i slutet av en fullkomlig dag. Framför oss stod en nära vän till familjen. När han närmade sig paret stannade han till, och med en vacker, klar tenorröst sjöng han för dem de gripande orden i Ruts bok: "Dit du går vill också jag gå, och där du stannar vill också jag stanna. Ditt folk är mitt folk och din Gud är min Gud. Där du dör vill också jag dö" (Rut 1:16–17).

Vi var djupt rörda och kände oss förvissade om deras utsikter att bli lyckliga – jag förmodar att det delvis kom som en följd av att min hustru och jag haft samma ord uppsatta i vårt hem i många år.

Tråkigt nog har dessa vackra ords betydelse avtagit. Alltför många av vår tids äktenskap slutar i skilsmässa. Själviskhet, synd och personlig bekvämlighet får ofta övertaget över förbund och hängivenhet.

Evigt äktenskap är en princip som grundlades före världens grundläggning och som instiftades på denna jord innan döden trädde in. Adam och Eva överlämnades åt varandra av Gud i Edens lustgård före fallet. Det står i skrifterna: "När Gud skapade människor gjorde han dem lika Gud. Till man och kvinna skapade han dem. Han *välsignade* dem" (1 Mos 5:1–2; kursivering tillagd).

Profeterna har enhälligt lärt att fulländandet och kulmen av Guds stora plan för sina barns välsignelse är evigt äktenskap. President Ezra Taft Benson sade: "Trofasthet mot äktenskapsförbundet för med sig den mest fullständiga glädje här och härliga belöningar i nästa liv" (*The Teachings of Ezra Taft Benson* [1988], s 533–534). President Howard W Hunter beskrev det celestia äktenskapet som en "krönande evangelieförordning" och klargjorde att även om det

kan ta "något längre tid [för somliga], kanske till och med längre än detta jordiska liv", kommer det inte att förvägras någon värdig person (*Teachings of Howard W Hunter*, red Clyde J Williams [1997], s 132, 140). President Gordon B Hinckley har kallat det eviga äktenskapet för någonting underbart (se "Vad Gud har sammanfogat", *Nordstjärnan*, jul 1991, s 68) och en "gåva som är dyrbarare än alla andra" (se "Äktenskapet som varar", *Nordstjärnan*, nov 1974, s 478).

Trots storheten och härligheten i denna gåva är den inte gratis. Faktum är att den är villkorlig, och när den har getts kan den tas bort om vi inte uppfyller villkoren i det förbund som åtföljer den. Kapitel 131 i Läran och förbunden säger oss följande: "Det finnes tre himlar eller grader i den celestia härligheten, och för att erhålla den högsta måste man inträda i denna prästadörets orden (det nya och eviga äktenskapsförbundet)."

Ett förbund är ett heligt löfte. Vi lovar att göra vår del och Gud förbinder sig att göra sin. Till dem som håller fast vid äktenskapsförbundet lovar Gud fullheten av sin härlighet, eviga liv, evig avkomma, upphöjelse i det celestia riket och en fullhet av glädje. Detta är något som vi alla vet, men ibland tänker vi inte tillräckligt mycket på vad vi måste göra för att få dessa välsignelser. Det framgår tydligt i skrifterna att åtminstone tre skyldigheter ingår i detta förbund.

För det första är det eviga äktenskapet evigt. *Evigt* antyder ständig tillväxt och utveckling. Det innebär att man och hustru ärligt strävar efter fullkomning. Det innebär att äktenskapsrelationen inte på ett lättvindigt sätt ska upplösas vid första tecken på oenighet eller när tiderna blir svåra. Det betyder att kärleken ska växa sig starkare med tiden och att den sträcker sig bortom graven. Det innebär att båda kommer att bli välsignade

med den andras eviga sällskap, och att problem och meningsskiljaktigheter lika väl kan lösas eftersom de inte kommer att försvinna. *Evigt* innebär omvändelse, förlåtelse, långmodighet, tålmod, hopp, kärlek och ödmjukhet. Allt detta hör ihop med det som är evigt och helt visst måste vi lära oss och praktisera detta om vi har för avsikt att göra anspråk på ett evigt äktenskap.

För det andra är det eviga äktenskapet instiftat av Gud. Detta innebär att parterna i äktenskapsförbundet samtycker till att inbjuda Gud till sitt äktenskap, att be tillsammans, att hålla buden, att hålla önskningar och passioner inom de bestämda gränser som profeterna föreskrivit. Det innebär att vara jämlika och att vara sanna och rena utanför hemmet och inne i hemmet. Detta är bland annat vad *instiftat av Gud* betyder.

För det tredje är det eviga äktenskapet ett slags partnerskap med Gud. Han lovar livets fortsättning till dem som är beseglade till varandra i templet. Enighet med Skaparen är en förutsättning för det bud som gavs till

Adam och Eva om att föröka sig och uppfylla jorden. Däri ligger skyldigheten att undervisa barnen om evangeliet, för de är också hans barn. Sålunda har vi familjens hemafton och studier i skrifterna, samtal om evangeliet och att tjäna varandra. Däri ligger en skyldighet att stödja varandra i de kallelser och uppgifter som vi var och en har i uppgift att utföra. Hur kan vi göra anspråk på att vara ett med Gud om vi inte kan stödja varandra när hustrun är kallad att verka i Primär eller maken i biskopsrådet?

Därför inbegriper äktenskapsförbundet åtminstone detta och troligen andra ting. Jag tror inte att jag har fel när jag påstår att de som verbalt eller fysiskt misshandlar sin hustru eller make, eller de som förringar eller utövar orättfärdigt herravälde i äktenskapet, inte håller förbundet. Inte heller de som försummar buden eller inte stöder sina ledare. Också de som bara avböjer kallelser, struntar i sin nästa eller lever på världens sätt, befinner sig i riskzonen. Om vi inte håller vår del av förbundet har vi inget löfte.

Framför allt tror jag att ett evigt

äktenskap inte kan uppnås utan en fast föresats att få det att fungera. Det mesta av vad jag vet om detta har jag lärt mig av min livskamrat. Vi har varit gifta i nästan 47 år nu. Från början visste hon vilket slags äktenskap hon ville ha.

Vi började som fattiga collegeelever, men hennes vision av vårt äktenskap åskådliggjordes av en uppsättning silverbestick. Och som är en vanlig sed i vårt land idag, lämnade hon in en önskelista på ett lokalt varuhus innan vi gifte oss. Istället för att skriva upp alla de grytor och pannor och redskap som vi behövde och hoppades få, valde hon en annan väg. Hon bad om silverbestick. Hon valde modell och antal kuvertuppsättningar och skrev upp knivar, gafflar och skedar på bröllopslistan, och inget annat. Inga handdukar, inga brödrostar, ingen TV-apparat – bara knivar, gafflar och skedar.

Bröllopet kom och gick. Våra vänner och våra föräldrars vänner gav presenter. Vi gav oss iväg på en kort bröllopsresa och beslutade oss för att öppna presenterna när vi återvände.

När vi gjorde detta fick vi en chock. Det fanns inte en enda kniv eller gaffel. Vi skämtade om det och fortsatte med vårt liv.

Två barn föddes under våra juridikstudier. Vi hade inga pengar över. Men när min hustru arbetade som valförrättare, eller när någon gav henne några kronor till hennes födelsedag, lade hon dem lugnt åt sidan, och när hon hade fått tillräckligt brukade hon åka in till staden för att köpa en gaffel eller en sked. Det tog oss många år att samla tillräckligt många för att kunna använda dem. När vi slutligen kunde duka för fyra började vi bjuda några av våra vänner på middag.

Innan de kom brukade vi ha en liten diskussion i köket. Vilka bestick skulle vi använda, de illa medfarna rostfria i olika modeller eller de speciella silverbesticken? På den tiden brukade jag ofta rösta för de rostfria. Det var lättare. Man kunde bara sätta dem i diskmaskinen efter middagen och så

skötte de sig själva. Silvret krävde å andra sidan en hel del arbete. Min hustru hade dem gömda under sängen där det inte var lätt för en tjuv att hitta dem. Hon hade insisterat på att jag skulle köpa ett särskilt fodral av tyg att lägga dem i. Varje del låg i en separat ficka och det var inte lätt att få ihop alla delarna. När silverbesticken hade använts var man tvungen att diska dem för hand och torka dem så att de inte skulle bli fläckiga, och lägga tillbaka dem i fodralen för att de inte skulle bli missfärgade, och vira in dem och noggrant gömma dem igen för att de inte skulle bli stulna. Om någon missfärgning upptäcktes sändes jag att köpa silverputs och tillsammans putsade vi noggrant bort missfärgningen.

Allteftersom åren gick blev uppsättningen allt större och jag bevittnade med förundran hur hon tog hand om silvret. Min hustru var aldrig den som lätt blev arg. Jag minns emellertid

en dag när ett av våra barn på något sätt fick tag i en av silvergafflarna och ville använda den för att gräva upp baksidan av trädgården. Detta försök bemöttes med en sträng blick och en varning att inte ens fundera på det. Någonsin!

Jag lade märke till att silverbesticken aldrig användes till de många församlingsmiddagar som hon lagade, eller de många måltider som hon lagade och skickade till andra som var sjuka eller behövande. De togs aldrig med på utflykter eller camping. Faktum är att de aldrig togs någonsins, och allteftersom tiden gick kom de inte heller särskilt ofta till bordet. Några av våra vänner blev vägda och befunna vara för lätta, och de visste inte ens om det. De fick de rostfria besticken när de kom på middag.

Tiden kom då vi kallades att gå på mission. Jag kom hem en dag och blev tillsagd att jag måste hyra ett bankfack för silvret. Hon ville inte att vi skulle ta det med oss. Hon ville inte lämna kvar det. Och hon ville inte förlora det.

Under många år tyckte jag att hon var lite besynnerlig och en dag insåg jag plötsligt att hon hade känt till någonting under en lång tid som jag bara hade börjat förstå. *Om man vill att någonting ska vara för evigt, behandlar man det på ett annorlunda sätt.* Man värnar om det och beskyddar det. Man missbrukar det aldrig. Man utsätter det inte för väder och vind. Man gör det inte all dagligt eller ordinärt. Om det någonsin blir missfärgat så polerar man det kärleksfullt tills det glänser som nytt. Det blir speciellt därför att man har gjort det till det, och det blir vackrare och värdefullare ju längre tiden går.

Det är på exakt samma sätt med det eviga äktenskapet. Vi behöver behandla det just så. Min bön är att vi ska se det som den ovärderliga gåva det är, i Jesu Kristi namn, amen. ■

Tacka för allting

ÄLDSTE DALLIN H OAKS

i de tolv apostlarnas kvorum

När vi tackar Gud för allt kan vi se hur svårigheter och motgångar har samband med livets mening.

Under en av de tider av andliga och timliga motgångar som finns nedtecknade i Mormons bok, när Guds folk "utstodo lidanden av alla slag", befallde Herren dem att tacka "honom för allt" (Mosiah 26:38–39).

I.

Guds barn har alltid varit befallda att uttrycka sin tacksamhet. Vi kan hitta exempel på det genom hela Gamla och Nya testamentet. Aposteln Paulus skrev: "Tacka Gud under alla livets förhållanden. Detta är Guds vilja med er i Kristus Jesus" (1 Tess 5:18). Profeten Alma lärde: "När du uppstår om morgonen, bör ditt hjärta vara fyllt av tacksamhet till Gud" (Alma 37:37). Och i nutida uppenbarelse har Herren förkunnat att "den

som mottager allt med tacksamhet skall bliva härliggjord, och jordens goda skall tillfalla honom hundrafalt" (L&F 78:19).

II.

Vi har så mycket att tacka för. Framför allt är vi tacksamma för vår Frälsare, Jesus Kristus. Under Faderns ledning skapade han världen. Genom sina profeter uppenbarade han frälsningsplanen med dess bud och förordningar. Han föddes till jordelivet för att undervisa oss och visa oss vägen. Han led och betalade priset för våra synder om vi är villiga att omvända oss. Han gav sitt liv och besegrade döden, han uppsteg från graven så att vi alla får leva igen. Han är världens ljus och liv. Som kung Benjamin lärde: Om vi "skulle giva all den tack och det lov, som hela [vår] själ har förmåga att ägna åt Gud, som skapat [oss], som underhållit och bevarat [oss] och ... skulle tjäna honom med hela [vår] själ, skulle [vi] dock vara onyttiga tjänare" (Mosiah 2:20–21).

Vi tackar Gud för uppenbarade sanningar som ger oss en måttstock som vi kan mäta allt mot. Som Bibeln lär oss: Herren gav oss apostlar och profeter för att "de skulle utrusta de heliga" (Ef 4:12). Vi använder de uppenbarade sanningar som de ger oss, så att vi "inte längre [skall] vara barn som kastas hit och dit av

vågorna och som förs bort av varje vindkast i läran, när människorna bedriver sitt falska spel och i sin list förleder till villfarelse" (Ef 4:14). De som bedömer varje olycka och mäter varje nytt påstående eller ny upptäckt mot den uppenbarade sanningens måttstock behöver inte "kastats hit och dit", utan kan stå fasta och känna frid. Gud finns i sin himmel och hans löften är tillförlitliga. "Varen icke bedrövade", har han sagt till oss angående den ödeläggelse som ska föregå världens ände, för att "när allt detta sker, då kunnen I veta, att de löften I haven fått skola uppfyllas" (L&F 45:35). Vilket ankare för vår själ i dessa oroliga tider!

Vi tackar Gud för buden. De leder oss bort från fällor och inbjuder till välsignelser. Buden stakar ut stigen och visar oss vägen till lycka i detta liv och evigt liv i den kommande världen.

III.

Under de senaste åtta månaderna som jag varit i Filippinerna har jag hört många vittna om evangeliets välsignelser. Under invigningen av församlingens kapell uttryckte en filippinsk biskop sin tacksamhet för evangeliets budskap som kom till honom för ungefär tio år sedan. Han beskrev hur det hade räddat honom från ett liv i själviskhet, omåttlighet och dåliga vanor och gjort honom till en god make och far. Han vittnade om välsignelserna som han fått genom att betala tionde.

Under ett ledarskapsmöte sade en rådgivare i stavspresidentskapet, en man som är advokat och ledare i samhället: "Jag kan utan tvekan förkunna för hela världen att det bästa som hänt mig i mitt liv var när jag blev medlem i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga. Det ... förändrade verkligen mitt liv och min familjs liv, även om jag känner att det finns mer jag

bör lära mig och tillämpa i mitt liv. Kyrkan är verkligen ett stort och förunderligt verk.”

Man behöver inte resa till Filippinerna för att hitta sådana vittnesbörd. De finns överallt där evangeliets budskap tas emot och efterlevs. Men jag och syster Oaks är djupt tack-samma över tillfället som vi har att bo och verka i Filippinerna, där vi mött tusentals underbara medlemmar i en ny omgivning och sett evangeliet i ett nytt ljus.

I områden där kyrkan är ung lär vi oss om betydelsen av att etablera kyrkan – av att inte enbart undervisa och döpa, utan att behålla de nya medlemmarna genom kärlek, kallelser och ordinationer och genom att ge dem näring genom Guds goda ord. Vi har lärt oss hur viktigt det är att uppmäna medlemmarna att överge kulturella traditioner som inte harmonierar med evangeliets bud och förbund och att leva på ett sådant sätt att de och deras efterkommande ”inte längre [är] gäster och främlingar utan medborgare tillsammans med de heliga och tillhör Guds familj ... uppbyggda på apostlarnas och profeternas grund, där hörnstenen är Kristus Jesus själv” (Ef 2:19–20).

De som gör detta får del i det världsomspännande evangeliets kultur, en kultur som bygger på bud och förbund, förordningar och välsignelser. Dessa människor upplever ”en mäktig förändring” i sitt hjärta, ”så att [de] icke mera hava någon benägenhet att göra ont, utan alltid gott” (Mosiah 5:2). Guds avbild är ”präglad i [deras] medvetande” (Alma 5:19). Sådana Kristi efterföljare finns i varje land där evangeliet och kyrkan har etablerats. Det finns många sådana i Filippinerna och vi arbetar för att det ska bli ännu fler. Vi gör detta genom att växa från starka medlemsgrupper och fokusera vår undervisning i

områden där det finns tillräckligt stora grupper hängivna medlemmar som kan erbjuda vänskap, undervisa, vara förebilder och ge den hjälp som behövs till de kämpande nyblivna medlemmarna som håller på att lära sig vad evangeliet kräver av oss och ger oss.

IV.

Uppenbarelserna som vi tackar Gud för visar att vi till och med bör tacka för våra lidanden, eftersom de vänder vårt hjärta till Gud och ger oss möjlighet att bereda oss för det som Gud vill att vi ska bli. Herren undervisade profeten Moroni: ”Jag giver människorna svaghet, så att de må bliva ödmjuka”, och lovar sedan att ”om de ödmjuka sig” och ”hava tro på mig, vill jag göra det svaga starkt för dem” (Ether 12:27). Mitt under förföljelserna som de sista dagars heliga utstod i Missouri gav Herren dem liknande undervisning och löfte: ”Sannerligen säger jag eder, mina vänner: Frukten icke. Edra hjärtan vare vid gott mod. Ja, fröjden eder alltid och varen tack-samma i allt ... och alla edra sorger skola samverka till edert bästa” (L&F 98:1, 3). Och när Joseph Smith led i fängelset i Liberty sade Herren till honom: ”Vet, min son, att allt detta skall giva dig erfarenhet och tjäna dig till godo” (L&F 122:7). Brigham Young förstod detta. Han sade: ”Det finns inte ett enda tillstånd i livet eller en enda erfarenhet som inte är till nytta för alla dem som begrundar det och bestämmer sig för att åstadkomma någonting mer av den erfarenhet de får” (*Kyrkans presidenters lärdomar: Brigham Young*, s 179).

Som någon har sagt: Det är stor skillnad mellan tjugo års erfarenhet och ett års erfarenhet som upprepats tjugo gånger. Om vi förstår Herrens undervisning och löften lär vi oss från och växer av våra motgångar.

Mycket av våra nutida profeters inspirerade undervisning har sammanställts i *Kyrkans presidenters lärdomar*, vår studiekurs för melkisedekska prästadömet och Hjälpföreningen. De tidlösa lärdomarna och principerna som finns i dessa böcker är en källa till gudomlig visdom och vägledning. Kloka lärare i församlingar och grenar byter inte ut detta mot sina egna ämnen och sin egen visdom, utan fokuserar på dessa inspirerade lärdomar och hur de kan tillämpas på nuvarande omständigheter och svårigheter.

Vi kan till exempel i vår nuvarande bok läsa följande ord av president John Taylor om att visa tacksamhet för lidande: ”Vi har lärt oss mycket genom lidande. Vi kallar det lidande. Jag kallar det erfarenhetens skola ... Jag har aldrig betraktat lidanden på annat sätt än som prövningar för att rena Guds heliga så att de, som skrifterna säger, kan likna det guld som sju gånger renats i luttringens eld” (*Kyrkans presidenters lärdomar: John Taylor*, s 203). Pionjärer som president John Taylor, som bevittnade mordet på deras profet och upplevde långvariga förföljelser och otroliga svårigheter för deras tros skull, prisade Gud och tackade honom. Genom sina svårigheter och det modiga och inspirerade sätt som de mötte dem på, tillväxte de i tro och andlig styrka. Genom sitt lidande blev de det som Gud ville att de skulle bli och de lade grunden till det stora verk som välsignar vårt liv idag.

Liksom pionjärerna bör vi tacka Gud för våra lidanden och be om vägledning för hur vi ska möta dem. Tack vare en sådan attityd och genom vår tro och lydnad kommer vi att förverkliga de löften som Gud gett oss. Allt detta är en del av planen.

Jag älskar musikalen och filmen *Spelman på taket*. Där sjunger en underbar judisk far sången ”Om jag

hade pengar". Hans minnesvärda bön slutar med denna vädjande fråga:

*Herre, Du som skapat hav och land
Du som har mitt öde i Din hand -
skulle jord och himmel stå i brand -
om jag blev en burgen man?*
(sv text Gösta Bernhard [1969])

Ja, Tevje, det kanske de skulle. Låt oss tacka Gud för vilka vi är och för de villkor han har gett oss för vår personliga resa genom jordelivet.

I forna dagar lärde profeten Lehi sin son Jakob följande sanning:

"I din barndom har du lidit bedrövelser och stor sorg för dina bröders råkets skull.

Icke desto mindre har du, Jakob, min i ödemarken förstfödde, fått kunskap om Guds storhet, och han skall helga dina lidanden till ditt bästa" (2 Nephi 2:1–2).

Min mor älskade detta skriftställe

och efterlevde dess princip. Det största lidandet som hon mötte i sitt liv var hennes makes, vår fars, bortgång efter endast elva års äktenskap. Detta förändrade hennes liv och orsakade stora prövningar när hon började arbeta för att försörja sin familj och uppfostrade sina tre små barn ensam. Men jag hörde henne ofta säga att Herren helgade detta lidande till hennes bästa, eftersom hennes makes bortgång tvingade henne att utveckla sina talanger och att tjäna och att bli något som hon aldrig skulle ha blivit utan denna skenbara tragedi. Vår mor var en andlig jätte, stark och fullständigt värdig den kärleksfulla hyllning som hennes tre barn lät rista in på hennes gravsten: "Hennes tro stärkte alla."

Motgångens välsignelser når också andra. Jag vet att det var en välsignelse att uppfostras av en änkemor vars barn tidigt var tvungna att lära sig

att arbeta hårt. Jag vet att en viss fatigdom och hårt arbete inte är en större prövning än överflöd och för mycket fritid. Jag vet också att styrka kommer av motgångar och att tro utvecklas i situationer när vi inte vet vad som kommer att hända.

V.

När vi tackar Gud för allt kan vi se hur svårigheter och motgångar har samband med livets mening. Vi sändes hit för att bli prövade. Det måste finnas en motsats till *allting*. Det är meningen att vi ska lära oss av och växa på grund av dessa motsatser, genom att övervinna våra svårigheter och lära andra att göra detsamma. Vår älskade kollega äldste Neal A Maxwell har gett oss ett ädelt exempel på detta. Hans mod, hans ödmjuka accepterande av sitt lidande i cancer och hans ståndaktiga fortsatta tjänande har skänkt tröst till tusentals

människor och undervisat miljontals om eviga principer. Hans exempel visar oss att Herren inte endast vill helga våra lidanden till vårt bästa, utan också vill använda dem till att välsigna oräkneliga andra människor.

Jesus undervisade om detta när han och hans lärjungar mötte en man som var blind från födseln. "Vem har syndat, han själv eller hans föräldrar, eftersom han föddes blind?", frågade lärjungarna. Ingen av dem, svarade

Jesus. Mannen föddes blind "för att Guds gärningar skulle uppenbaras på honom" (se Joh 9:2-3).

Om vi betraktar livet genom andlighetens objektiv ser vi många exempel på hur Guds verk går framåt genom hans barns lidanden. Jag besöker ofta det amerikanska krigsmonumentet i Manila. För mig är det en helig plats. Över 17 000 soldater, sjömän och flygare är begravda där, personer som förlorade livet under

striderna i Stilla havet under andra världskriget. Monumentet hedrar också över 36 000 andra militärer som också förlorade sitt liv men vars kroppar aldrig hittades. När jag vandrar längs de vackra väggarna där deras namn och hemstat finns angivna, ser jag många som jag föreställer mig var trofasta sista dagars heliga.

När jag tänker på att så många världiga och underbara medlemmar har dött i krig och hur mycket deras nära och kära har lidit av detta, har jag tänkt på president Joseph F Smiths underbara syn som finns nedtecknad i kapitel 138 i Läran och förbunden. Han såg "en oräknelig skara" av de rättfärdigas andar "vilka hade varit trofasta i Jesu vittnesbörd medan de levde i dödligheten" (v 12). De organiserades och utvaldes till budbärare, "beklädda med makt och myndighet" och förordnades "att gå åstad och föra evangeliets ljus till dem som voro i mörker ... och så blev evangeliet predikat för de döda" (v 30). När jag begrundar denna uppenbarelse och minns de miljoner som fallit i krig, gläds jag över hur Herrens plan vänder olyckan av många rättfärdigas död till välsignelsen att de som rättfärdiga budbärare får predika evangeliet för sina oräkneliga vapenbröder.

När vi förstår denna princip, att Gud ger oss möjlighet att få välsignelser och välsignar oss genom våra lidanden och genom andras lidanden, kan vi förstå varför han om och om igen har befallt oss att "tacka Herren, din Gud, för allting" (L&F 59:7).

Det är min bön att vi ska välsignas så att vi förstår sanningen i och avsikten med lärdomarna och buden jag har talat om, och att vi ska vara trofasta nog och starka nog att tacka för allting. Jag vittnar om Jesus Kristus, vår Frälsare och Återlösare och Skapare, för vilken vi tackar Gud, i Jesu Kristi namn, amen. ■

Välsignelse

PRESIDENT GORDON B HINCKLEY

Jag kommer med en vädjan att vi var och en ska eftersträva att leva närmare Herren och att kommunicera med honom oftare och med större tro.

Jaha, mina kära bröder och syst-rar, nu är det bara arbetet kvar. Hur tacksamma borde vi inte alla känna oss för denna underbara konferens. Vi har kommit tillsammans i frid utan några som helst oroligheter. Vi har funderat en hel del över Herrens underbara välsignelser. Vår uppskattning för de enastående välsignelser som vi har genom evangeliet har i hög grad stärkts. När vi har lyssnat till dessa talares vittnesbörd har våra egna vittnesbörd om sanningen tänts på nytt till en klar och brinnande låga. Jag hoppas att alla som deltagit i denna stora konferens har fått en önskan att göra gott, att var och en är en bättre man eller kvinna som en följd av våra gemensamma upplevelser under de senaste två dagarna. Jag talar för mig själv när jag säger att jag

känner mig närmare Herren. Jag hoppas att ni har upplevt detta. Jag har fått en starkare önskan att lyda hans bud, att rätta mig efter hans lärdomar och att samtala med honom i bön och därigenom bevara förhållandet till honom som är min Fader och min Gud.

När vi nu avslutar denna stora sammankomst av sista dagars heliga, kommer jag med en vädjan om att vi var och en ska eftersträva att leva närmare Herren och att

kommunicera med honom oftare och med större tro.

Fäder och mödrar, be för era barn. Be om skydd för dem mot världens ondska. Be att de må tillväxa i tro och kunskap. Be om ledning för dem att leva liv som är nyttiga och goda. Ni män, be för era hustrur. Uttryck er tacksamhet till Herren för dem och vädja till honom på deras vägnar. Ni hustrur, be för era män. Många av dem vandrar en mycket besvärlig väg med otaliga problem och svåra omständigheter. Vädja till den Allsmäktige att de ska bli vägleda, välsignade, beskyddade och inspire-rade i sina rättfärdiga ansträngningar.

Be för fred på jorden, att den Allsmäktige som styr universum ska sträcka ut sin hand och låta sin Ande utgjas över folken så att nationerna inte ska strida mot varandra. Be för vädret. Vi har översvämningar i ett område och torka i ett annat. Det är min övertygelse att om tillräckligt många böner uppstiger till himlen

om att landet ska få regn, så kommer Herren att besvara dessa böner för de rättfärdigas skull.

År 1969 befann jag mig i Sydamerika. Jag flög från Argentina till Santiago i Chile. Anderna var torra. Där fanns ingen snö. Gräset var förbränt. Chile befann sig mitt i en förödande torrperiod.

Människorna vädjade om hjälp i form av nederbörd.

Vi invigde två nya byggnader under detta besök. Under vart och ett av dessa invigningsmöten vädjade vi till Herren om regn över landet. Jag har hört många som var på dessa möten vittna om att himlarna öppnades och regnet föll i så riklig mängd att människor bad Herren att det skulle sluta regna.

Be om visdom och insikt när ni vandrar livets svåra stigar. Om ni är fast beslutna att göra dåraktiga och okloka saker, så tror jag inte att Herren hindrar er. Men om ni söker hans visdom och följer råden i de maningar som kommer till er, är jag övertygad om att ni blir välsignade.

Låt oss vara ett bedjande folk. Låt oss fostra våra barn "i Herrens tukt och förmaning" (Enos 1:1). Må himlens välsignelser välförtjänt vila över er. Som det står i Femte Moseboken: "Och nu Israel, vad begär Herren, din Gud, av dig annat än att du fruktar Herren, din Gud, att du vandrar på alla hans vägar, att du älskar honom och att du tjänar Herren, din Gud, av hela ditt hjärta och av hela din själ" (5 Mos 10:12).

Var förvissade om, mina kära bröder och systrar, att "Han som vakar över Israel varken slumrar eller sover" (Felix Mendelssohn, *Elijah*).

Att himlens välsignelser ska vila över er ber jag ödmjukt och uttrycker min kärlek till var och en av er. Tack för er stora godhet mot mig och för er stora trofasthet och energi i att föra den Allsmäktiges verk framåt, i Herrens Jesu Kristi namn, amen. ■

Ståndaktiga i våra förbund

SUSAN W TANNER

Unga kvinnors generalpresident

Att vara ståndaktig i Kristus betyder att vi håller förbunden ... När vi gör detta ... lyfts vår ande och våra hjärtan fylls med kärlek.

Alltsedan jag fick kallelsen för bara sex månader sedan, har jag känt en djup, gudagiven kärlek till er, mina kära systrar. Min stora önskan för er unga kvinnor överallt är att ni ska veta att ni är älskade – inte bara av mig, utan också av era föräldrar och ledare, och särskilt av er himmelske Fader.

Ibland är det svårt att känna att man är älskad. En ung kvinna jag känner såg ut att lyckas bra med allt hon företog sig. Hon hade just vunnit valet till elevkåren, hon hade provsjungit för madrigalkören och blivit antagen, och hon hade blivit korad som skönhetsdrottning vid juniorelevernas

skolbal. Hon kom hem från skolan en dag och kastade sig gråtande på sängen. Hennes mamma frågade vad som stod på och dottern utbrast: "Jag känner mig helt misslyckad. Ingen tycker om mig. Jag har inga talanger. Jag hänger inte med i skolan, och dessutom är jag ful." Ingen kunde ha anat att hon kände sig osäker, ensam och otillräcklig, men många tonåringar känner på det här sättet tid efter annan.

Och en del ungdomar kämpar med ännu större och påtagligare problem. Bland de unga kvinnor jag känner finns det till exempel en flicka vars mamma ligger döende i cancer. En annan har föräldrar som är skilda. En flicka stannar hemma på helgerna medan alla hennes vänner är ute och rumlar om. En ung kvinna blev handikappad genom en olycka. En flickas pappa har kallats in i det militära. En duktig syster oroar sig över sin egen-sinnige bror.

Vad kan vara till hjälp för dessa ungdomar som har sådana varierande och stora problem? Temat för veckoträffarna i år, som vårt möte i kväll handlar om, ger oss ett svar. Det lyder: "Därför måsten I sträva framåt med ståndaktighet i Kristus och hava ett fullkomligt klart hopp samt kärlek

till Gud och alla människor" (2 Nephi 31:20). Jag älskar denna vers. Den beskriver *hur* vi ska ta itu med livets problem. När jag strävar framåt med hopp och kärlek, *känner* jag också hopp och kärlek.

Att vara ståndaktig i Kristus betyder att vi håller förbunden. Varje vecka förnyar vi våra dopförbund att ta på oss hans namn, att "alltid minnas honom" och att "hålla alla hans bud" (se L&F 20:77). Vi är ståndaktiga i Kristus när vi gör detta, vår ande lyfts och våra hjärtan fylls med kärlek. Enkelt sagt känner jag hopp och kärlek när jag håller förbunden.

Min unga vän, som jag kallar Lindsey, behövde hopp. Hon bodde i ett hem där varken Anden eller kärlek fanns. Hennes vänner var vilda och även många av hennes ledare i Unga kvinnor betraktade henne bara som ett "projekt". Men djupt inom sig kände hon att Herren älskade henne, trots att hennes situation var så beklagansvärd. Hon koncentrerade sig på att alltid minnas honom. Hon valde att inte vara tillsammans med vännerna när de höll på med något som inte var bra. Hon försökte be till sin himmelske Fader i ostördhet i sitt eget sovrum för hon ville känna hans Ande. Något inom henne ville göra det som var gott, ville hålla hans bud. Fastän hon hade så lite kunskap och

stöd från utomstående, försökte hon hålla dopförbunden. Hon inspirerades att sträva framåt, och hon kände att Gud älskade henne.

Herren har lovat att han inte ska glömma oss, ty han har upptecknat oss på sina händer (se Jesaja 49:16). Och vi lovar att vi inte ska glömma honom, ty vi har upptecknat honom i vårt hjärta.

De tidiga heliga lärde sig detta under svårigheterna i Missouri. Herren rådde dem att "tåligt förbida Herren, ty edra böner hava nått Herren Seabots öron ... Därför lovar han eder med ett oåterkalleligt förbund, att de skola bli uppfyllda, och alla edra sorger skola samverka till edert bästa" (L&F 98:2–3). Detta löfte tog inte bort deras prövningar, men det gav dem tröst och hopp inför framtiden.

Likaså strävade Abraham ståndaktigt framåt och förlitade sig på de löften Gud gett honom. Varje gång jag läser om Abrahams vandring till berget Moria för att offra Isak, upplever jag hans ångest. Han kände inte till slutet på denna prövning som vi gör från vårt historiska perspektiv. Han vandrade in i det okända. Ändå var han ståndaktig. Han levde på löftet om att Herren skulle välsigna honom. Hur nervös han än må ha känt sig, hindrade det honom inte från att

sträva framåt med ståndaktighet i Kristus.

Likt de heliga i Missouri visste Lindsey att även om hennes situation var beklagansvärd, så hade Gud inte gett upp hoppet om henne. Hans kärlek var orubblig. Hon lät trösta sig av hans kärleks "oåterkalleliga förbund" – att "alla edra sorger skola samverka till edert bästa" (L&F 98:3). Liksom för Abraham var hennes väg inte heller lätt att vandra, ändå strävade hon framåt. När hon gjorde det fick hon hjälp. En exceptionell ledare i kyrkan älskade och vägledde henne. Hon kom närmare sin himmelske Fader och fann så småningom en ung man som älskade henne, lärde henne mycket om evangeliet och gifte sig med henne.

Äntligen välsignades hon rikligen med mycket av det hon längtat efter tidigare i livet. Hon fann att hon kunde ha Anden i sin egen familj och uppfostra rättfärdiga barn. Där hon förut känt sig isolerad och försummad, kände hon sig nu omgiven av kärlek. Det var en följd av att hon strävade framåt medan hon tåligt väntade på Herren. Att vara ståndaktig i Kristus gav hopp till Lindsey, ett hopp vi alla får när vi kämpar med livets problem och svårigheter. Orden som kören sjunger i kväll uppmuntrar oss att komma till Kristus.

*"Vad än mig sker i livet här;
förtrostar jag på Herren kär.
Han är min starkhet och min vän,
min tillflykt undan fienden.
Du vilsegångna, trötta själ, till
Kristus kom, han vill dig väl.
Den Herre skriften talar om, till
honom kom! Till honom kom!"*
("Come Unto Him", *Hymns*, nr 114).

Att hålla förbunden ger oss hopp att fortsätta framåt, samtidigt som det förändrar hjärtat. Herren lärde i Jeremia: "Detta är det förbund som jag ... skall sluta ... Jag skall lägga min lag i deras inre och skriva den i deras hjärtan" (Jeremia 31:33). Förbund gör våra hjärtan större och låter oss känna "kärlek till Gud och alla människor". (2 Nephi 31:20.) Kom ihåg att när vi håller våra förbund känner vi både hopp och kärlek.

Jesus undervisade i Bergspredikan om sådana hjärtedygdar som kärlek, förlåtelse och medkänsla. Han lärde oss att som hans lärjungar ta på oss hans namn och egenskaper. Detta förändrar vårt hjärta och välsignar våra relationer med andra. Äldste Marvin J Ashton sade: "När vi blir verkligt omvända till Kristus, hängivna honom, så inträffar en intressant sak: vår uppmärksamhet riktas mot våra medmänniskors välfärd, och vårt sätt att behandla varandra blir fyllt med större tålmod, vänlighet [och] milt accepterande" ("Tungan kan vara ett skarpt svärd", *Nordstjärnan* jul 1992, s 20).

Kan ni vara mer ståndaktiga i Kristus i ert eget hem, med er egen familj? När ni lovar att ta på er hans namn och egenskaper, betyder det att ni bör tala mjukare, uppträda lite vänligare, tjäna era syskon mer osjälviskt och mer öppet uppskatta och hjälpa era föräldrar.

Vår son gjorde detta för länge sedan när vi var på semester. Vi hade rest många mil för att besöka ett vack-

ert slott. När vi äntligen kom fram var en av våra yngsta döttrar trött och vresig. Hon vägrade lämna bilen för att gå den korta biten till slottet som vi rest så långt för att titta på. Nästan alla i familjen blev otåliga på henne. Men med stor vänlighet lät vår fjortonårige son henne rida på hans rygg upp till slottet. Problemet löstes tack vare hans stillsamma sätt att uttrycka sin kärlek. Minnet av detta är nu ännu starkare än besöket på slottet.

Ibland har vi svårast för att visa vårt bästa jag i vårt eget hem. Det kräver ihärdiga ansträngningar att "sträva framåt". Men när ni håller era förbund, kommer ni att lära er att mer fullständigt älska dem ni är evigt förbundna med. Då kommer ni också att kunna visa kärlek till andra utanför er familjekrets.

För några år sedan bodde vår familj i Brasilien en kort tid. Två veckor före vår planerade hemresa, råkade vi ut för en trafikolycka. När vi körde hem i ösregnet efter sakramentsmötet, kom vi till en gatukorsning. Plötsligt körde en bil ut bakom en parkerad bil och rammade oss från sidan. Som tur var blev det inga personskador i någon av bilarna, men båda bilarna blev ordentligt tillbucklade. När min man John

klev ur bilen för att diskutera situationen med den andre föraren, påminde jag honom flera gånger att det inte var vårt fel. Han kom snart tillbaka och körde långsamt hem till den lilla bondgård vi bodde på. Hela vägen hördes ett metalliskt gnissel av något som skrapade mot däckens när de roterade. Den andra bilen följde efter oss. Allt John sade var: "Jag förklarar senare."

När vi kom hem tog John fram vårt lilla kuvert med reservpengar, och han gav familjen en summa så att de skulle kunna reparera sin bil. Glada åkte de sin väg. Jag var helt förbluffad. Sedan samlade John familjen. Han bad nästan om ursäkt när han förklarade varför han handlat som han gjort. "Jag vet att det inte var vi som var skuld till olyckan, men medan jag gjorde upp med den här familjen hade jag bara en tanke i huvudet. Drygt en timme tidigare hade jag ingått förbund med min himmelske Fader om att alltid handla som han skulle göra. Jag visste att om han befann sig i min situation, skulle han visa medkänsla med den här familjen och göra allt han kunde för att hjälpa dem." Vilket föredöme denne make och far var! Han hade kommit ihåg sina förbund. Genom att handla med kristuslik kärlek, mjukade han upp allas hjärtan.

Jag vittnar för er att när jag kommer ihåg mina förbund varje dag, känner jag hopp och kärlek. Jag vet att ståndaktighet i Kristus ger mig ett fullkomligt klart hopp och kärlek i hjärtat till Gud och alla människor.

"Vad önskar Fadern då av oss? Vad säger skriftens ord? Din nästa hjälp, håll ut i tro, var lydig här på jord" ("Han sände sin Son", *Barnens sångbok*, s 20–21; *Nordstjärnan*, apr 1992, LS10). Det är min bön att var och en av oss kommer till honom för att få hopp och för att följa hans kärleksfulla exempel, i Jesu Kristi namn, amen. ■

Hoppet strålar klart framför oss

JULIE B BECK

första rådgivare i Unga kvinnors generalpresidentskap

Ni kan vakna upp varje dag ... och se hoppet stråla framför er, tack vare att ni har en Frälsare.

Några dagar innan vår äldsta dotterdotter föddes, undrade hennes föräldrar om det skulle bli en pojke eller flicka. I kyrkan följande söndag sjöng de *"i hoppet dock solsken vi skåda"* ("Tack, Gud, att profeter du sänder", *Psalmer*, nr 10). Med plötslig förvissning vände de sig mot varandra och sade: "Det är en flicka!" När den lilla var född fick hon heta Hope (hoppet, ö a).

Hope, som fick ett så passande namn, är nu fem år gammal. Hon vaknar varje dag och ser fram emot nya äventyr. Hon går första året i skolan, och det är så mycket hon vill lära sig. Hoppet strålar klart i hennes ögon (se 2 Nephi 31:20).

Under de senaste veckorna har jag träffat många av er unga kvinnor. Jag har talat med er om era talanger, era svårigheter och era drömmar om framtiden. Jag kan fortfarande se era ansikten framför mig. Jag ser glädjen i ansiktet på en ung kvinna som bara har varit medlem i kyrkan i sex månader. Jag ser ensamheten i ansiktet på en flicka som är den enda medlemmen i kyrkan i sin familj, och som står ensam och väntar vid busshållplatsen. Jag ser oron i ansiktet på en flicka som frågade: "Kan jag någonsin bli värdig att komma till templet?" Och jag ser tröttheten i ansiktena på unga kvinnor som går upp mycket tidigt varje morgon för att gå till seminariet. Några av er tycker att livet är spännande, och några oroar sig för kommande prövningar och för framtiden. När jag talade med er, försökte jag se om hoppets solsken lyste i era ögon.

Jag undrar ibland om ni kommer ihåg att ni är döttrar till en himmelsk Fader som älskar er. När ni döptes följde ni er Frälsares exempel och ni gick in på den väg som för er tillbaka till ert himmelska hem. Nephi säger att ni nu är "på den trånga och smala stigen, som leder till evigt liv, ja, I haven gått in genom porten" (2 Nephi 31:18). Eftersom ni redan befinner er på den stigen behöver ni bara hålla er

kvar på den, och för att kunna göra det, måste ni ha det hopp som strålar framför er och lyser upp vägen.

Mormon frågar: "Vad är det I skolen hoppas?" Hans svar säger oss att det finns tre underbara hopp: "I skolen hoppas att genom Kristi försoning och hans uppståndelses kraft bliva uppväckta till evigt liv" (Moroni 7:41).

När ni döptes fick ni del av det första hoppet, Kristi försoning. Varje gång ni värdigt tar sakramentet, får ni möjlighet att börja om igen och göra lite bättre ifrån er. Det är som att begrava den gamla, ovärdiga delen av er och börja om igen med ett nytt liv.

Jag talade till två unga kvinnor som bokstavligen begravde sitt gamla uppträdande. De hade en del kläder som inte var enligt normen för Guds förbundsdöttrar, så de grävde ett djupt hål i marken, lade alla de kläder som inte höll måttet i hålet och begravde dem!

Ert hopp och er tro på Frälsaren ökar när ni omvänder er och gör sådana förändringar som kan jämföras med att begrava era egna synder. Ni kanske också vill låta era föräldrar och er biskop hjälpa er i era ansträngningar att bli bättre. När ni omvänder er och värdigt tar del av sakramentet, kan ni "leva det nya livet" (Rom 6:4). Det strålar ett klart hopp framför er tack vare Kristi försoning. Eftersom ni är döpta, är ni redan på vägen mot evigt liv. Håll er bara kvar på den!

Det andra stora hoppet är uppståndelsen. Ni har alla blivit lovade att tack vare vår Frälsare Jesus Kristus kommer ni att uppstå, och ni vet att när det här livet är över finns det fortfarande mycket mer liv att leva.

Min brorsdotter Karie var en hoppfull 20-årig universitetsstuderande med många talanger och planer för framtiden. För fyra år sedan omkom Katie i en bilolycka. Även om vår släkt fortfarande längtar mycket efter henne, vet vi att vi kommer att få vara tillsammans

med henne igen, och vi är inte oroliga för henne. I Katies plånbok fanns hennes tempelrekommendation som hon fått av sin biskop för att kunna döpas för sina förfäder. Katie var värdig. Strax innan Katie dog skrev hon dessa ord: "Om det här var min sista dag på jorden, är dessa de ord jag skulle vilja lämna efter mig. Gör varje dag meningsfull ... Håll dig nära Herren, skaffa så mycket kunskap du kan om skrifterna, evangeliet, Herrens skapelser ... Ge av dig själv ... och kom *alltid* ihåg Kristus för hans exempel och hans försoning, och sträva varje dag att bli lik honom." Katie Bangerter hade gått in på vägen som leder till evigt liv, och hon hade stannat kvar på den.

Tack vare Kristus finns det ett hopp som strålar klart framför er och ni behöver inte oroa er så mycket över sjukdomar, död, fattigdom eller andra lidanden. Herren tar hand om er. Ert ansvar är att hålla buden, att mätta er med Kristi ord och att hålla er kvar på den väg som leder till ert himmelska hem.

Förutom försoningens och uppståndelsens hopp, finns det ett tredje underbart hopp för er: Hoppet om evigt liv. Tack vare att ni har en Frälsare, kan ni planera för en framtid som räcker längre än detta liv. Om ni håller buden har ni fått löfte om evigt liv. Ni kan också förbereda er genom att studera och lära och få "kännedom

om alla goda böcker, språk ... och folk" (L&F 90:15). Ni förstår att "allt vad vi i detta liv uppnå på intelligensens område skall följa med oss i uppståndelsen" (L&F 130:18).

Jag har välsignats med en mor som hela sitt liv har förberett sig för att möta Gud. Hon förstår principerna att skapa, lära och tjäna i det här livet. Hennes motto har varit: "Välkomna den uppgift som får dig att överträffa dig själv, så växer du." Låt mig få berätta om några höjdpunkter i hennes äventyrsfyllda liv. I sin ungdom bodde hon i Uintahbergens vildmark där hennes pappa arbetade. Hon lärde sig fälla höga träd, fiska och övernatta i naturen. Under vintern

gick hon i skolan i stan, spelade med i ett basketbollag och lärde sig spela trumpet. Hon gick på universitetet och blev sjuksköterska. Sedan hon gift sig åkte hon med sin man på mission till Brasilien, där hon lärde sig tala portugisiska. Hon har rest till många länder och har undervisat tusentals människor om evangeliet. Hon studerar skrifterna dagligen, har skrivit flera släkthistoriska böcker, tjänar i templet, håller reda på 62 barnbarn och kan laga 600 munkar på en förmiddag!

Min mor har hållit sig kvar på Frälsarens stig med orubblig tro på honom (se 2 Nephi 31:19) varje dag i hela sitt liv. Hon vaknar upp varje dag och ser fram emot nya äventyr. För henne är livet så intressant, och hon har fortfarande så mycket att lära.

Tack vare att ni har en Frälsare tror ni också på ett lyckligt, evigt liv fyllt av skapande, tjänande och lärande. Ni är redan på den trånga och smala stigen och hoppet strålar klart framför er.

För några år sedan var jag tillsammans med min ädla farmor, som då var 97 år. Hon satt i sin rullstol, svag och nästan blind, och berättade tyst om sitt liv. Jag sade: "Det är en ond värld. Det finns så många frestelser och prövningar. Går det verkligen att hålla sig värdig och återvända till vår himmelske Fader?" Hon reste sig långsamt upp, rätade på sig och sade i en befallande ton: "Ja! Det måste du!! Det är därför du är här!!" Tack, farmor, för att du undervisade mig om hopp.

Liksom Katie, min mor och femåriga Hope kan ni vakna upp varje dag och se fram emot nya äventyr och se hoppet stråla framför er, tack vare att ni har en Frälsare. Ni är döpta i hans kyrka, i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga. Ni behöver bara hålla er kvar och sträva framåt med ett fullkomligt klart hopp mot ert himmelska hem. I Jesu Kristi namn, amen. ■

Sträva framåt och var ståndaktiga

ELAINE S DALTON

andra rådgivare i Unga kvinnors generalpresidentskap

Ni kan sträva framåt med en vision. Den Helige Anden hjälper er att förbli ståndaktiga och ert vittnesbörd om Frälsaren hjälper er att gå framåt med ett fullkomligt klart hopp.

På en pir i Köpenhamn står en bronsstaty av en ung kvinna som heter Kristina. Kristina tittar ut över havet mot sitt mål, att förena sig med de heliga i Sion. Vinden piskar henne i ansiktet, men hon ser inte tillbaka. Hon är ståndaktig i sin strävan och gör det som är mycket svårt, men som hon vet är rätt. Jag älskar den statyn! För mig representerar Kristina min egen danska mormors mormor som valde att bli medlem i kyrkan trots stort motstånd. Jag är tacksam för hennes mod och vittnesbörd. På det val hon gjorde den dagen

vilar inte bara min eviga framtid, utan generationers livsöden.

I Mormons bok säger Nephi till oss att vi kan "sträva framåt" (2 Nephi 31:20). Han säger att vi inte bara kan, utan vi *måste*. Kanske insåg Nephi, liksom Kristina, att en persons ståndaktiga val påverkar generationer. När Nephi av sin far sändes tillbaka till Jerusalem för att hämta Labans plåtar, sade Nephi: "Se, enligt Guds visdom måste vi hämta dessa uppteckningar, så att vi kunna bibehålla våra faders tungomål för *våra barn*" (1 Nephi 3:19; kursivering tillagd). Nephi tänkte på sin framtida familj trots att han inte hade någon att gifta sig med. Kom ihåg att hans familj var *ensam* i ödemarken! Nephi hade inte bara en vision om hur han skulle kunna återvända till sitt himmelska hem, han hade också en vision om vad han ville ha i sitt jordiska hem.

Frälsaren hjälper er att se och förstå den vision som han har för er. Ni är hans älskade döttrar. Han känner er personligen och har en plan för ert liv. Han har lovat att om ni lever värdigt, så kommer ni alltid att ha hans Ande hos er.

Liksom Kristina stod i stark motvind på den där piren i Danmark, kommer var och en av er att uppleva motstånd från världsliga krafter. Att "sträva framåt" innebär att det finns ett motstånd. I skriftstället står det inte att ni ska gå framåt, eller förflytta er framåt eller bara fortsätta framåt. Ni ska *sträva* framåt! För att kunna göra det, måste ni ha en vision av vart ni är på väg. Den Helige Anden hjälper er att vara ståndaktiga och ert vittnesbörd om Frälsaren hjälper er att fortsätta framåt med ett fullkomligt klart hopp.

För flera år hade min make och jag kvalificerat oss till Bostons maraton. Kvällen före loppet, för att visualisera hur det skulle kännas att fullfölja loppet, åkte vi ner till Bostons centrum som ligger omkring en och en halv kilometer från mållinjen. När lugnet

lagt sig på kvällen knöt vi våra joggingskor och sprang den sista kilometern mot mål. När vi sprang över mållinjen sträckte vi segerrikt upp händerna högt i luften och låtsades att vi hade vunnit! Vi föreställde oss tusentals åskådare som hejade på oss från läktarna. Nästa dag sprang vi loppet. 4,2 mil är en lång sträcka. Det är inte utan orsak som en del backar kallas "hjärtekrossare". Hela tiden när jag sprang uppför backarna tänkte jag på mållinjen och hur det hade känts kvällen före att segrande springa över den. Visionen av mållinjen hjälpte mig att fullfölja maratonloppet i ett pis-kande, kallt New Englandsregn.

Er vision av er framtid hjälper er att sträva framåt. Ta några minuter och föreställ er var ni vill vara om ett, två eller fem år. Sätt sedan igång och

förbered er. Man springer inte ett maratonlopp i samma stund som man bestämmer sig för att göra det. Man måste träna varje dag och sakta bygga upp styrka och uthållighet för att kunna springa de 4,2 milen. Så är det också med livet. Det är daglig hängivenhet med bön och skriftstudier som hjälper er att nå era mål. Era dagliga beslut påverkar generationer.

Seminariet hjälpte Melissa att föreställa sig vilken slags ung kvinna hon ville bli. Hon var inte medlem i vår kyrka, men hon skrev in sig i seminariet tillsammans med sina vänner. När hon blev 18 år fick hon undervisning av missionärerna. Hon visste att det som de undervisade henne om var sant! Anden var ljuvlig under hennes dop. Det kändes som om det inte bara var alla hennes vänner och familj som var där, utan också hennes framtida familj. Biskopen sade att han nästan kunde höra hennes framtida familj säga: "Tack, mamma!"

Liksom Melissa har ni ingått dopförbund. Om ni håller era förbund kan ni få vägledning av den Helige Anden. Den Helige Anden skyddar och stärker er och talar om för er "allt vad I skolen göra" (2 Nephi 32:5). Denna gåva skiljer er från världen.

Vi vet att ni möter mycket motstånd mot era normer. Unga kvinnor i Tennessee och Arkansas berättade för mig att de möter motstånd i skolan på grund av sin tro. De unga kvinnorna jag träffade i Haiti känner sig också pressade varje dag att delta i sådant som inte är lämpligt för en ung kvinna i förbundet. Ändå lyser det hopp som evangeliet ger i deras ögon. De förblir ståndaktiga eftersom de lyssnar till den Helige Andens "milda och stilla röst" (se 1 Nephi 17:45) och lyder dess maningar.

Den Helige Anden vägleder er också när ni ska fatta beslut om framtiden. En annan ung kvinna som jag känner hade sällskap med en lång,

stilig ung man. Han var stjärna i skolans basketlag och var klassens representant sista året på High school. När de diskuterade sina framtidsplaner, förklarade hon att hon för länge sedan hade bestämt att hon skulle gifta sig med en återvänd missionär i templet. Han hade inga planer på mission och det blev inget mer sagt om saken. Följande jul gav han henne en liten julklapp. När hon öppnade den såg hon att det var ett brev från en Guds profet, som kallade hennes pojkvän att gå ut som missionär. Hennes rättfärdiga inflytande hjälpte honom att fatta detta viktiga beslut.

Ni kan också påverka de unga männen som ni umgås med att "höja sig lite högre [och] vara lite bättre" (se Gordon B Hinckley, "Sträva mot högre mål", *Liabona*, sep 1999, s 8). Ni kan hjälpa unga män att förbereda sig för mission och verka som missionärer. Ni kan hjälpa dem att vara moraliskt rena så att de bär sitt prästdöme med heder. Ert rättfärdiga inflytande kan ha eviga följder för en ung man, inte bara i hans eget liv utan i generationer människors liv.

När vår dotter Emi var 15 år fattade hon ett beslut. En morgon såg jag att kapitel 48 i Almas bok var uppslaget i hennes Mormons bok. Hon hade markerat verserna som beskriver överbefälhavare Moroni: "Moroni var en stark och mäktig man. Han var en man med fullkomligt förstånd ... Ja, han var en man, som hade en fast tro på Kristus" (v 11, 13).

I marginalen hade hon skrivit: "Jag vill gifta mig med en man som Moroni." Sju år senare gjorde hon det! Emi fick en uppfattning om hur hennes framtida make skulle vara genom att läsa skrifterna och lyssna till den Helige Andens maningar. Hon lärde också känna och förstå Frälsaren och hans "stora lycksalighetsplan" (Alma 42:8).

När ni läser skrifterna lär ni er att

Unga kvinnor och deras ledare bildar kö för att gå in i konferenscentret till Unga kvinnors allmänna möte.

Frälsaren inte bara är världens ljus och liv, han är vårt enda klara hopp. Tack vare honom kan ni hoppas på att få återvända och bo hos er Fader i himlen. Tack vare honom kan ni omvända er och övervinna det som hindrar er från att vara ståndaktiga. Genom honom kan ni få styrkan och modet att sträva framåt också när motståndets vindar blåser.

Ni kanske inte behöver stå på en pir och fatta svåra beslut, som Kristina fick göra. Och ni kanske aldrig kommer att kämpa uppför backarna i ett maratonlopp. Men ni kommer att behöva fatta beslut som får eviga följder. Ni kan sträva framåt med en vision. Den Helige Anden hjälper er

att förbli ståndaktiga och ert vittnesbörd om Frälsaren hjälper er att gå framåt med ett fullkomligt klart hopp.

Ni kanske har några branta backar framför er, men vår Herre och Frälsare, Jesus Kristus, har lovat att vara vid er sida varje steg ni tar. Det har aldrig tidigare funnits en tid när det har varit viktigare att sträva framåt och vara ståndaktig.

Jag säger med Nephi: "Därför *måsten* I sträva framåt med ståndaktighet i Kristus och hava ett fullkomligt klart hopp ... Om I så sträven framåt och ... uthärden intill änden, se, så säger Fadern: I skolen hava evigt liv" (2 Nephi 31:20; kursivering tillagd). I Jesu Kristi namn, amen. ■

Rättfärdiga Guds döttrars dygder

PRESIDENT JAMES E FAUST

andre rådgivare i första presidentskapet

Jag vill uppmuntra er att stärka de dygder ni redan besitter och besluta er för att utveckla många andra.

Mina kära unga systrar, jag är överväldigad över att vara med er på grund av era enorma möjligheter i det godas tjänst. Ni är en oumbärlig del av vad kyrkan och världen ska bli, liksom era mödrar, fastrar, mostrar samt mor- och farmödrar var i gångna år. Ni kan uppnå lycka utöver era innersta önskningar och förväntningar.

Vi känner oss särskilt hedrade i kväll att ha president Gordon B Hinckley, president Thomas S Monson och de andra generalauktoriteterna med oss. Jag lovordar syster Tanner, syster Beck och syster Dalton för deras utsökta tal och för att de står trofasta i Kristus. Den musik som

framförts av denna kör av unga kvinnor har också varit enastående.

Första presidentskapet har sänt ett brev till prästadömsledarna, daterat den 19 mars 2003, med uppmaningen att bistå unga kvinnor i den svåra övergången till vuxna kvinnor. Detta är mycket viktigt. I brevet betonas att föräldrarna visserligen har det främsta ansvaret, men att ledare inom biskopsråd, Unga kvinnor och Hjälpföreningen bör samarbeta för att stärka de unga vuxna kvinnorna vid denna övergång.

Mina kära unga systrar, jag har rest på kyrkans uppdrag till olika delar av världen, jag har träffat en del av er, underbara unga kvinnor, och imponerats av er trofasthet. Jag kan säga utan att tveka att ni kan ha "ett fullkomligt klart hopp" för framtiden och ändlös glädje om ni "strävar framåt" som rättfärdiga döttrar till Gud.¹ Ni är unga kvinnor med dygd och med ett stort löfte. Jag vill uppmuntra er att stärka de dygder ni redan besitter och besluta er för att utveckla många andra.

I kväll vill jag tala till er om en del av dessa dygder. Det finns många som inte helt förstår innebörden av ordet *dygd*. En vanlig uppfattning är att det innebär att vara kysk eller moraliskt ren, men *dygd* i sin fulla innebörd

omfattar alla rättfärdiga egenskaper som hjälper till att forma karaktären. På en gammal väggbonad som finns på ett museum i Newfoundland, broderad 1813, står det: "Dygden är sinnets skönhet, mänsklighetens ädlaste prydnad. Dygden är vårt skydd och vår ledstjärna, som berör vår håg när våra sinnen vilseleds."

Jag vill nämna tio dygder som var och en av er kan söka i er strävan att bli bättre och lyckligare:

1. Tro

Jag nämner tron först, eftersom det är den viktigaste dygden. Profeten Joseph Smith lärde att tro på Herren Jesus Kristus är "all rättfärdighets grundval"². Jag lovar er, ljuvliga unga damer, att om ni strävar att leva efter buden kommer er tro att fortsätta växa. När vi utövar tro blir vi glada och optimistiska, hjälpsamma och modiga, för tron är det som ligger bakom alla dessa dygder.

2. Ärlighet

En ung kvinna i universitetets volleyballlag berättar om när hon och hennes vän Muki spelade tillsammans i en mästerskapsmatch:

"Jag minns att det var en jämn match ... Gracie (i motståndarlaget) tog sats, hoppade och smashade så hårt hon kunde ... Linjedomarna dömde ut bollen, och huvuddomaren höjde fingret och markerade ett poäng till vårt lag. Vi började göra 'high five' som vanligt, när vi märkte att Muki vinkade åt domaren att hon rört vid bollen i sitt försök att blockera. Muki signalerade sin egen touch. Linjedomarna ... dömde 'ute' och visade därmed att hon inte hade rört bollen.

Den tysta, blyga Muki hade visat en ärlighet som jag aldrig sett förut. Det gjorde så stort intryck på Gracie Shute att hon talade med Muki efter matchen ... Muki gav senare Gracie

en Mormons bok. Jag vet inte om Gracie har läst boken ... men jag vet att Gracie blev rörd av Mukis exempel, och det blev vi allihop.”³

Man kan inte vara ärlig mot andra om man inte är ärlig mot sig själv.

3. Kyskhet

I ”Familjen: Ett tillkännagivande för världen” läser vi: ”Den heliga fortplantningsförmågan skall endast användas mellan man och kvinna, lagligt vigda som man och hustru.”⁴ Vidare säger Herren i Mormons bok: ”Jag, Herren Gud, har behag i kvinnors kyskhet.”⁵ De som ägnar sig åt intimt umgänge utanför äktenskapet får troligen uppleva såväl skuldkänslor som upplevelsen av sårade känslor och smärta. Intimt umgänge mellan män och kvinnor utanför de gränser Herren satt medför elände, skam, förnedring och olycka hos dem som berörs.

När dessa heliga gåvor används så som Herren avsett inom tempeläkenskapets gränser, medför de däremot den största glädje och lycka för oss. Vi blir medskapare med Gud då vi skaffar barn och efterkommande. Kyskhet före äktenskapet och trohet inom äktenskapet är ett heligt pass till självrespekt och lycka för var och en. President N Eldon Tanner gav några goda råd som jag skulle vilja upprepa: ”Kom alltid ihåg att man kommer mycket längre med respekt än popularitet.”⁶ Jag föreslår att ni läser de utmärkta råden om sexuell renhet som finns i broschyren *Vägledning för de unga*.

4. Ödmjukhet

Ödmjukhet är en fråga om att bibehålla balansen. När du till exempel får en komplimang bör du ta emot den tacksamt, utan att låta den stiga dig åt huvudet. Ni unga kvinnor har lärt er mycket, men har mer att lära. En person som är ödmjuk är läraktig. Ja,

Herren har lovat: ”Ty min Ande är sänd till världen för att upplysa de ödmjuka och förkrossade”⁷ Ett av mina favoritcitat lyder så här: ”Lär dig säga 'Jag vet inte'. Om det används när det passar, blir det ofta.”⁸

5. Självdisciplin

Ni måste ha styrka att disciplinera er så att ni kan nå era mål och förbättra era naturliga förmågor. Självdisciplinens vanor som skapas när ni är unga blir en del av er karaktär för resten av livet. Den karaktär som så formats genom självdisciplin ska uppstå med er i uppståndelsen.⁹

Arbetets princip är en del av självdisciplinen. Mina kära unga systrar: jag har levat åtskilliga år mer än ni, men redan på farfars tid fanns det något som fick en att gå och lägga sig och somna – det kallades *arbete*.

6. Rättvisa

Vi bör vara rättvisa och visa medkänsla mot andra människor. Frälsaren gav oss liknelsen om den obarmhärtige tjänaren som var skyldig en stor summa pengar. Hans

herre efterskänkte hans skuld, men samme tjänare gick så och lät sätta en medtjänare i fängelse för en mycket mindre skuld. Deras herre tillrättvisade honom för att han inte visat samma medkänsla som han själv fått, och sände honom sedan att dela sin medtjänares öde.¹⁰

Om du är rättvis mot andra är det troligt att de är rättvisa mot dig. Det har berättats om en söndagsskollärare som undervisade om denna princip. Hon sade till sin klass: ”Kom ihåg att vi är här för att hjälpa andra.” En flicka i klassen frågade då: ”Men varför är de andra här?”

7. Måttlighet

En del av Visdomsordets anda är måttlighet i allt, utom sådant som är direkt förbjudet av Herren. Det är bra att undvika ytterligheter i klädsel, frisyr, makeup, uppträdande, tal och musik. Ytterligheter kanske drar till sig uppmärksamhet från vissa, men stöter ofta bort dem du egentligen ville göra intryck på. När jag var ung gick mina vänner och jag en gång till ett nöjesfält, där vi åkte Flygande

tefatet. Det var format ungefär som en upp- och nervänd tallrik som gick runt, runt. Många av oss försökte ta oss till mitten så att vi inte skulle kastas av av centrifugalkraften när tefatet ökade farten. Ibland kunde någon som var vid kanten ta tag i en vän som var närmare mitten, men då drogs båda av tefatet. Jag insåg snart att centrifugalkraften var svagast i mitten. Jag var helt säker i mitten trots att tefatet snurrade. Men det blev riskfyllt om någon närmare kanten tog tag i mig. Jag lärde mig att trygghet kommer genom att man håller sig nära centrum.

8. Renlighet

För en del år sedan besökte president Howard W Hunter, syster Faust och jag några BYU-elever när utlandsstudierna i Jerusalem företogs vid en kibbutz, ett israeliskt kollektivjordbruk. På dörren in till två av eleverna fanns en skylt med texten: "Om renlighet är närmast gudomlighet, så välkommen till skärselden."

President Hinckley gav oss en del goda råd när han sade: "Var rena i klädsel och uppträdande ... Den tid som vi lever i har blivit en tid av slarv i klädsel och uppförande. Men jag bryr mig inte lika mycket om vad ni har på er som att det är rent ... Var noga med er personliga renlighet."¹¹ Kom ihåg att ni och kyrkan till en del kommer att dömas efter er renlighet och prydliga yttre.

9. Mod

Ni dyrbara unga damer kommer att behöva en hel del mod – mod att stå emot kamrattrycket, att motstå frestelser, att tåla att hånas eller bli utstötta, att stå upp för sanningen. Ni behöver också mod att möta livets utmaningar. En ung kvinna som var terränglöperska skrev: "Jag blir ofta frestad att ge upp och bryta under ett lopp. I mitt första lopp i år, just när jag var nära att ge upp och sluta springa, fylldes mitt sinne av orden till tredje versen av "En grundval blev lagd". Orden gav mig mod att fullborda loppet."¹²

*Ej räds, jag är med dig,
nu frimodig var.
Se, jag är din Gud, städs mitt
bistånd du har.
Du renad skall utgå
ur luttringens ugn ...
dig Herren bevarar, det löftet han
gav.¹³*

10. Nåd

I Läran och förbunden tillsägs vi att "tillväxa i nåden".¹⁴ Nåden är en guda-given dygd. Det är benägenheten att vara vänlig och göra gott. Det är en charmerande egenskap eller gärning, personlig välvilja eller "behaglig personlighet".¹⁵ Charm är egenskapen att vara tilldragande som kommer av en känsla av att betyda något, en inre skönhet som kommer av en känsla av personligt värde. Det har sagts att ansiktsuttrycket är det viktigaste vi kan ha på oss. En god ung ensamstående man jag känner har en lista över egenskaper han söker hos sin blivande hustru. Glatt humör är överst på listan.

Vi finner ofta att goda kvinnors inflytande underskattas. Det är ett inflytande som ofta är knappt märkbart men ändå har oerhörda följder. En kvinna kan i hög grad påverka en hel nation. Jag citerar två exempel ur skrifterna, det ena ont och det andra gott.

I Ethers bok blev Akish lockad av Jareds vackra dotter att gifta sig med henne genom en förförisk dans. Akish skulle betala för hennes hand genom att mörda hennes farfar, kung Omer, så att hennes far skulle bli kung. På hennes uppmaning bildade Akish en edsvuren hemlig sammansvärjning som orsakade hela den Jareditiska nationens fall.¹⁶

På andra sidan har vi Ester, en judinna i Gamla testamentet, som räddade sitt folk. När judarna var i fångenskap gifte sig Ester med kung Ahasverus. Kungen undertecknade ett dekret att alla judar skulle dödas.

Esters kusin, Mordekai, bad henne vädja hos kungen för sitt folk med orden: "Vem vet om du inte har nått kunglig värdighet just för en tid som denna?"¹⁷ Ester vädjade, med fara för sitt eget liv, kungen om att hennes folk skulle skonas. Kungen lyssnade till hennes vädjan och de blev räddade. En kvinna kan i hög grad påverka en hel nation.

Detta är svåra tider. Jag tror att era andar kan ha sparats till dessa sista dagar, att ni liksom Ester kommit till jorden "just för en tid som denna". Det kan vara så att det allra viktigaste ni utför i evigheten är ert rättfärdiga inflytande på andra, att er gudomliga kvinnliga inre skönhet och intuition ska komma till uttryck i er stillsamma styrka, mildhet, värdighet, charm, älskvärdhet, kreativitet, känslighet, utstrålning och andlighet. Förstärk dessa finstämt feminina gåvor. De gör er tilldragande och till och med oemotståndliga då ni tjänar andra som Guds tjänarinnor.

Jag vittnar om att om ni utövar dessa dygder, så kan ni "sträva framåt med ståndaktighet i Kristus och hava ett fullkomligt klart hopp samt kärlek till Gud och alla människor".¹⁸ I Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Se 2 Nephi 31:20.
2. *Lectures on Faith*, (Föredrag över tron), s 1.
3. Privat brev skrivet av Michele Lewis, 12 aug 1996.
4. *Liabona*, okt 1998, s 24.
5. MB Jakob 2:28.
6. "No Greater Honor, The Woman's Role", *Woman* (1979), s 8.
7. L&F 136:33.
8. "Rumsfeld's Rules", *Parade Magazine*, 18 nov 2001, s 9.
9. Se L&F 130:18.
10. Se Matt 18:23–34.
11. "Varen rena", *Nordstjärnan*, jul 1996, s 50.
12. "Feedback", *New Era*, aug 1990, s 3.
13. *Psalmer*, nr 38.
14. L&F 50:40.
14. *Merriam-Webster's Collegiate Dictionary*, 10:e utg (2000), "grace", s 504.
16. Se Ether 8:8–21, Helaman 6:28.
17. Ester 4:14.
18. 2 Nephi 31:20.

Guds kärleks ljus

GAYLE M CLEGG

andra rådgivare i Primärföreningens generalpresidentskap

Vår himmelske Fader förstår var och en av oss. Han vet hur han ska älska var och en av oss på det sätt vi behöver mest.

När jag var nio år gammal, flyttade vår familj in i ett hus med en ofärdig bottenvåning där min syster och jag sov. Ibland när jag låg i sängen och försökte somna, såg de ofärdiga väggarna ut som skuggfigurer. Dessa figurer gjorde att jag hade mardrömmar. Ibland gick jag i sömnen genom huset och kunde plötsligt vakna upp på någon främmande plats.

En natt efter att jag gått i sömnen, vaknade jag upp fullständigt förvirrad och skrämmd. Jag försökte ropa på hjälp, men jag fick inte fram ett ljud. Det var så mörkt att jag inte kunde se handen framför ansiktet. Plötsligt var det någon som tände lampan och jag kunde se var jag befann mig. Min mamma måste ha hört mig gå i sömnen och

kommit ner till bottenvåningen för att titta till mig. När hon såg att jag inte fanns i sängen, tände hon lampan för att leta efter mig.

Hon behövde bara tända lampan för att jag skulle förstå exakt var jag befann mig, hur mycket min mamma älskade mig och hur jag kunde ta mig tillbaka till tryggheten under mitt täcke. Eftersom skuggorna skrämde mig, bad jag min mamma att inte släcka lampan. Hon gick med på det. Jag är tacksam att min mamma älskade mig så mycket att hon kom ner och tände lampan.

Idag kände vi ett annat ljus tändas inom oss när vi hörde barnkören sjunga orden "Välsignad är jag av Herren Gud, ... [jag känner att] han älskar mig" ("Jag går trofast i hans spår", *Liabona*, feb 2003, s LS16). Denna känsla är skälet till att vi går till kyrkan varje vecka och sjunger primärsånger och psalmer, ibland samma sånger om och om igen. Vi kan orden, men plötsligt gör orden att det känns så ljust och varmt i hjärtat. Det är som om vi kommer ihåg vilka vi egentligen är. Eftersom vi är barn till vår himmelske Fader, är det som om han kommer ner och tänder en lampa för oss.

Denna ljusa känsla som vi upplever i kyrkan liknar känslan av kärlek och trygghet som jag upplevde när min mamma tände lampan i bottenvåningen.

En läkare som heter Rachel Remen berättar en sann berättelse om en snygg och ung fotbollsspelare som förlorade kärlekskänslan som ljuset för med sig. Hans liv hade varit gott, med vänner och en stark och spänstig kropp. Så fick han cancer i ena benet. Benet måste skäras av ovanför knäet. Att spela fotboll och bli berömd var inte längre möjligt. Han blev arg, och det gjorde livet mörkt och förvirrande. Det var svårt för honom att veta vem han var.

Doktor Remen bad denne unge man att rita en bild av hur hans kropp såg ut. Han ritade en enkel vas. Så tog han en tjock svart krita och ritade en djup och lång spricka i vasen. Det var uppenbart att han trodde att hans kropp var som en sprucken vas som aldrig skulle vara till någon nytta igen. Det var inte riktigt sant. De gjorde ett konstgjort ben så att han kunde gå. Men det kändes så mörkt i hans hjärta att hans kropp inte kunde läkas.

Så började han prata med andra människor som hade samma problem som han själv. Han förstod deras känslor. Han började hjälpa andra att känna sig bättre. Ett ljus fyllde hans eget hjärta och han började läkas.

Han träffade en ung flicka som hade liknande problem. Hennes hjärta var fullt av skuggor. När han

gick in i hennes sjukhusrum första gången, vägrade hon titta på honom och låg i sängen och blundade. Han försökte göra allt han kunde för att nå henne. Han satte på radion, han berättade roliga historier, och till sist tog han av sig sitt konstgjorda ben och slängde det i golvet. Hon ryckte till, öppnade ögonen och såg honom för första gången när han började hoppa omkring i rummet och knäppte med fingrarna i takt med musiken. Hon brast i skratt och sade: "Om du kan dansa, kanske jag kan sjunga." De blev vänner. De pratade om sin rädsla och hjälpte varandra att känna hopp.

När den unge mannen gick på sista besöket hos läkaren, tittade han på sin gamla teckning av vasen med sprickan och sade: "Den här bilden av mig är inte färdig." Han tog en gul krita och ritade gula linjer som gick från sprickan till kanterna på pappret. Han pekade på den fula svarta sprickan och sade: "Det är genom sprickan som ljuset kommer in." (Se *Kitchen Table Wisdom* [1996], s 114–118). Jag tror att han menade att mörka och svåra upplevelser hjälper oss att känna ljuset från vår himmelske Faders kärlek.

Natten då jag gick i sömnen på botenvårningen och vaknade upp så

rädd, fanns min syster bredvid mig hela tiden. Hon var inte rädd, men jag behövde någon som hjälpte mig att finna ljuset.

Sådana här saker händer oss alla. Miraklet är inte att vi har olika upplevelser, utan att vår himmelske Fader förstår var och en av oss. Han vet hur han ska älska var och en av oss på det sätt vi behöver mest. Ibland känner vi hans kärlek genom våra föräldrar, lärare och vänner. Ibland känner vi hans kärlek genom den Helige Andens maningar. Ibland känner vi hans kärlek genom musik och kramar, genom skrifterna och böner. Han kan omfamna oss i sitt ljus när vi behöver det därför att vi är hans barn.

Jag vet att vår himmelske Fader älskar var och en av oss. Om vi "alltid har Guds kärlek i våra hjärtan" (se Alma 13:29) ger det oss tillförsikten att göra det som är svårt. Jag känner denna kärlek nu när jag talar till er idag. Jag hoppas att ni kommer ihåg de känslor ni har när ni får höra vittnesbörd om vår himmelske Faders kärlek för er och sedan försöker att vara på sådana platser där ni kan känna hans kärleks ljus.

Det är min bön att alla barn må uppleva och värdesätta vår himmelske Faders kärlek, i Jesu Kristi namn, amen. ■

Jag kan be till min himmelske Fader när som helst och var som helst

SYDNEY S REYNOLDS

första rådgivare i Primärföreningens generalpresidentskap

Jag vet att vi kan be till vår himmelske Fader när som helst och var som helst, och jag är så tacksam att vi kan göra det.

Mina unga bröder och systrar, kommer ni ihåg när ni senast fick svar på en bön? Var det när ni hade tappat bort något? Var det när ni var rädda för något? Kanske ni var sjuka eller någon ni älskar var sjuk. Jag har också bett under sådana stunder.

Var var ni den senaste gången ni bad? Jag har bett på många olika platser. Jag har bett på stranden, i bergen,

i kyrkan och på lekplatsen. Jag har bett i mitt hus, i ett flygplan och på sjukhuset. Jag vet att jag kan be till min himmelske Fader när som helst och var som helst. Jag vet att han hör mig.

Jag vill berätta för er om två barn – en pojke på omkring sex år och en flicka som just fyllt sju år. En het somardag åkte de iväg på en biltur tillsammans med sin pappa i deras farfars gamla jeep. De körde i en och en halv timma och jeepen började ge ifrån sig konstiga ljud. Den lade av helt och hållet när de rullade in på en bensinstation i nästa stad de kom till. "Vi kan laga den", sade servicemannen och bad dem gå över gatan till en affär där de sålde reservdelar. Inne i affären fanns det mycket intressant för barnen att titta på och de märkte inte att deras pappa gick in på varulagret tillsammans med affärsföreståndaren. Allt de visste var att de inte längre kunde se honom. De gick och tittade utanför affären och såg en man gå nerför gatan som hade en likadan hatt som deras pappa. Han gick just runt

ett hörn, så de sprang efter honom och ropade: "Pappa! Pappa!"

När de äntligen förstod att det inte var deras pappa, hade de gått vilse. De kunde inte hitta affären, de visste inte var de var, och de kände ingen i den här staden. Flickan ville gå åt ena hållet och pojken tyckte att de skulle gå åt det andra. Hur skulle de hitta sin pappa, eller åtminstone jeepen? Hon sade: "Vi måste be." Han tyckte det var lite pinsamt att be där det fanns andra människor, men när de hade hållit bönen, började de båda två att gå åt samma håll. De hittade bensinstationen, kravlade upp i baksätet på jeepen och väntade. Efter en liten stund – som verkade väldigt lång för dem – kom deras pappa. Han hade också bett att han skulle hitta dem och hitta dem snabbt.

I skrifterna finns det många berättelser om svar på böner. Kommer ni ihåg dem? Nephi fick veta hur han skulle bygga en båt och var han skulle få tag på mat. Daniel bad om skydd från lejonen. Enos bad hela dagen och hela natten om att han skulle få sina synder förlåtna. Hanna bad att hon skulle få ett barn. Den berättelse jag tycker allra bäst om handlar om en ung pojke som ville veta något. Han ville veta vilken kyrka han skulle gå med i. Hans vänner och hans familj hade hittat kyrkor de ville vara med i. Han visste bara inte vilken kyrka som var den rätta. Han var bara 14 år gammal.

En dag läste Joseph Smith i Bibeln och detta är vad han läste: "Om någon av er brister i visdom skall han be till Gud, som ger åt alla villigt och utan förebråelser, och han skall få den." (Jak 1:5). Vilket intryck detta skriftställe gjorde på honom! Han hade aldrig bett högt förut, men han behövde ett svar och han trodde på det här skriftstället. Ödmjukt gick han till en liten lund nära hemmet och han knäböjde och började be. Det här var en sådan viktig bön att mörkrets makter hotade att

överväldiga denne starke och unge bondpojke, men han ropade till Gud om hjälp. När han gjorde det, sänkte sig ett ljus ner över honom och mörkret försvann. Joseph såg två personer som stod i ljuset. En av dem talade till honom, pekande på den andre, och sade: "Denne är min älskade Son. Hör honom" (Joseph Smiths skrifter 2:17). Det var Gud Fadern och hans Son Jesus Kristus.

När jag tänker på den här händelsen, får det mig att tänka på mina barn. De har alla verkat som missionärer utanför Förenta staterna. De var tvungna att lära sig ett nytt språk. En av de saker de lärde sig att berätta om på sitt nya språk var berättelsen om Joseph Smiths bön. Varför lärde de sig det? Därför att människorna de undervisade behövde få veta att vår himmelske Fader och Jesus valde Joseph Smith till att vara den profet som återställde evangeliet och Jesu Kristi kyrka till jorden ännu en gång. Och

människorna behövde få veta att så som Joseph Smith fick svar på sin bön, på samma sätt kan de be till vår himmelske Fader och få svar på sina egna böner. Han besvarar era böner också. Jag vet att vi kan be till vår himmelske Fader när som helst och var som helst, och jag är så tacksam att vi kan göra det.

Här är mitt vittnesbörd på mina fem fingrar:

1. Jag vet att Gud är vår Fader i himlen och att han älskar oss.
2. Jesus Kristus är hans Son, vår Frälsare och Återlösare.
3. Joseph Smith är en Guds profet. Han översatte Mormons bok genom Guds gåva och kraft.
4. Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga är Herrens kyrka på jorden idag.
5. Den levande profeten är president Gordon B Hinckley.

I Jesu Kristi namn, amen. ■

Vi visar att vi vet

COLEEN K MENLOVE

Primärföreningens generalpresident

Varje dag får vi tillfälle att visa att vi vet hur vi kan likna Jesus och följa honom i tro.

Kära primärbarn, i år firar vi att det är 125 år sedan Primärföreningen organiserades. Den organiserades av en Guds profet för att hjälpa barnen lära sig och leva efter Jesu Kristi evangelium med glädje. Primärföreningen är så viktig och det kommer att bli ett underbart år av firande. Det viktigaste är att vi – era föräldrar, ledare och lärare – hedrar er som barn. Vi älskar er. Vi gläder oss över vilka ni är och vilka ni kan bli.

Ni är ett Guds barn. Ni har en kärleksfull himmelsk Fader som hör och besvarar era böner. Han vill att ni ska bli värdiga att återvända för att bo hos honom en dag. Den kunskapen kan hjälpa er att planera för er jordiska och eviga framtid med ett klart hopp. När ni ser framåt, försök se mycket

längre än till morgondagen. Skrifterna, lärdomarna från våra nutida profeter, och även primärsångerna kan hjälpa er att förstå och förbereda er för att uppnå era eviga möjligheter. Jesus Kristus visade oss hur vi kan leva värdigt så att vi kan återvända för att bo hos vår himmelske Fader. Var och en av er kommer att få lära er om Jesus Kristus och hur ni sedan ska följa honom i tro.

Vi visar att vi vet hur vi ska följa honom när vi ingår och håller vårt dopförbund och genom att ta emot och lyssna till den Helige Anden. Vi visar att vi vet hur vi ska följa honom varje gång vi värdigt tar sakramentet och kommer ihåg Jesus. Jag vill tala om ett annat sätt vi visar att vi vet – det är genom att hålla buden.

Herren förkunnade: "Sannerligen, sannerligen säger jag eder, att detta är mitt evangelium, och I veten vad I måsten göra i min kyrka, ty de verk, som I haven sett mig göra, skolen även I göra."¹ Jag älskar primärsången "Jag vill gärna likna Jesus"² och jag älskar känslan jag får när jag sjunger den. Varje dag får vi tillfälle att visa att vi vet hur vi kan likna Jesus och följa honom i tro.

När tioårige John kom med i simmarlaget, sade han till tränaren att han kunde vara med i simtävlingar på lördagar men inte på söndagar. Säsongens sista simtävling, som var en lagkappsimning, skulle hållas på en

söndag. John kom ihåg en hemaf-
tonslektion om att fatta beslut i för-
väg, så att det är lättare att göra det
som är rätt när man måste fatta ett
beslut. John sade: "Jag hade beslutat
mig för att inte simma på söndagar
innan jag blev med i laget. Det gjorde
det lättare för mig att säga till tränaren
att jag inte kunde simma i stafettäv-
lingen. Jag trodde att tränaren skulle
bli arg på mig. Men under banketten i
slutet av året ... sade han till laget att
han var stolt över mig för att jag hade
normer och höll mig till dem."³ John
visar att han vet genom att helga sab-
batsdagen och vara ett exempel på
någon som följer Jesu lärdomar. Varje
gång ni helgar sabbatsdagen, visar ni
att ni vet.

Ni har kanske haft en liknande
upplevelse som den jag hade när jag
var elva år. Jag hade en vän som jag
beundrade därför att jag tyckte hon
kunde så mycket. En dag ville hon ge
mig en cigarett. Hon sade att hon
skulle lära mig röka och hon försökte
övertala mig med ord som: "Det ska-
dar inte att göra det bara en enda
gång." Jag ville inte att hon skulle bli
arg på mig, men jag hade beslutat när
jag var mycket liten att jag aldrig
skulle röka. Det beslutet gjorde det
lättare att säga nej. Visa att ni vet
genom att följa visdomsordet.

När Caitlin var sex år gammal, frå-
gade hon dansläraren om hon fick ha
på sig en lite mer anständig dansko-
stym för danssuppvisningen. När lära-
ren sade nej, visste Caitlin vad hon
måste göra. Hon sade till läraren att
hon då måste sluta dansa därför att
hon ville göra det som Jesus skulle
vilja att hon gjorde. Caitlin sade: "Det
var ett mycket svårt beslut, men det
kändes bra efteråt."⁴ Vi respekterar
våra kroppar när vi klär oss anstän-
digt. Vi visar att vi vet hur man håller
budet och följer Frälsaren.

Vi visar att vi vet när vi håller
budet att älska varandra. Vår profet,

president Gordon B Hinckley sade: "Det ligger en mäktig styrka i att veta att ni och jag är Guds söner och döttrar ... Den som har denna kunskap och låter den påverka sitt liv kommer inte att nedlåta sig till elaka eller tarvliga ... handlingar."⁵ Jesus befälde oss att älska vår nästa som oss själva. Han visade oss denna stora lärdom genom att berätta om den gode samariten, som gav vänlig och barmhärtig hjälp när ingen annan ville göra det. Därefter sade Frälsaren: "Gå du och gör som han."⁶ Frälsaren lärde oss att älska och göra gott mot varandra – även mot dem som inte har samma normer som vi. Detta är ingen ursäkt för att undvika andra eller att vara ovänlig.

En vän till åttaåriga Chelsea sade att hon inte tyckte om en viss pojke

därför att han inte var medlem i vår kyrka. Vad tror ni att Chelsea gjorde? Vad skulle ni göra? Chelsea sade till sin vän att det är okej om han inte är medlem i vår kyrka och att han fortfarande är en bra människa.⁷ Vi visar att vi vet hur vi ska följa Frälsaren när vi behandlar andra med vänlighet och respekt.

Hur är det då med vänlighet som vi visar mot vår egen familj? Den viktigaste och ibland svåraste platsen att visa vänlighet på är i vårt eget hem, mot våra föräldrar och våra syskon. När vår son Mitch var tio år gammal ville han hjälpa vår familj, särskilt om han kunde göra det roligt på samma gång. När ingen såg det satte han en bjällra på ett band runt halsen och låtsades vara en uppassare när han hjälpte till med sysslorna i hemmet.

När familjen lade märke till att saker och ting blivit gjorda, sade han bara: "Det måste vara uppassaren som har gjort det." Mitch var till stor hjälp för oss och han spred mycket glädje i vår familj.

Pojkarna och flickorna som jag talat om visar att de vet genom att helga sabbatsdagen, leva efter visdomsordet, vara anständiga i sin klädsel och genom att vara vänliga mot vänner och familjen. Ni kan också visa att ni vet genom att hålla både dessa och andra bud.

Att vara medlem i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga betyder att vi har fått möjligheten att få evangeliets alla välsignelser. Varje dag kan ni säga med stor tillförsikt:

Jag är ett barn till Gud.

Jag vet att min himmelske Fader älskar mig och jag älskar honom.

Jag kan be till min himmelske Fader när som helst och var som helst.

Jag försöker tänka på att följa Jesus Kristus.

Fatta beslutet idag att visa att ni vet genom att följa Jesus Kristus i tro. Vägen tillbaka till vår himmelske Fader är inte en lätt väg. Ni kommer att behöva stort mod att fortsätta gå på den dag efter dag när ni följer Frälsaren. Jag bär mitt vittnesbörd om att när ni fattar beslutet att visa att ni vet genom att följa Jesus Kristus i tro, kommer ni att känna frid och lycka både nu och i evigheten. I Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Tredje Nephi 27:21.
2. *Barnens sångbok*, s 40.
3. John S Netherton: "Sticking to Standards", *Friend*, maj 2000, s 47.
4. Caitlin McGrath: "A Modest Choice", *Friend*, maj 2000, insidan av omslagets baksida.
5. "Gud har icke givit oss en försagdhetens ande", *Nordstjärnan*, februari 1985, s 21–22.
6. Lukas 10:37.
7. Se Chelsea M Bryant: "Creating Kindness", *Friend*, mars 2000, s 35.

Du är ett Guds barn

PRESIDENT GORDON B HINCKLEY

Glöm aldrig, mina kära unga vänner, att ni verkligen är Guds barn och att ni har fått något av hans gudomliga natur, och att han älskar er och vill hjälpa och välsigna er.

Mina kära unga vänner, mina älskade pojkar och flickor, jag är så tacksam att få vara med er när ni firar Primärföreningens 125:e födelsedag.

Jag tror inte att vi någonsin haft ett sådant här möte med så många pojkar och flickor. Jag talar till er från det stora konferenscentret här i Salt Lake City. Det är fullsatt med barn, deras föräldrar och deras lärare – 21 000 personer. Och i tusentals andra mötessalar hela världen över har ni samlats för att fira denna stora händelse. Mina ord kommer att översättas till många språk. Vi lever i olika länder och vi gör honnör för olika flaggor. Men vi har en stor sak gemensamt:

Vi är alla medlemmar i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga. Och att ni samlats på alla dessa olika platser är ett bevis på den underbara tillväxt som skett i den här kyrkan sedan den först organiserades.

Det har inte alltid funnits en Primärförening i kyrkan. Under de första 48 åren av kyrkans historia fanns det inte någon organisation för pojkar och flickor. En mycket rar kvinna som hette Aurelia Spencer Rogers tyckte då att de små pojkarna i kyrkan borde ha sin egen organisation där de kunde "utbildas till att bli bättre män".

Hennes förslag presenterades för kyrkans president som då var John Taylor. Han tyckte att om det skulle vara bra för små pojkar att ha en organisation, skulle det också vara bra för små flickor, för de skulle få sångerna att låta bättre. Och därför bildades den första Primärföreningen för 125 år sedan med 224 pojkar och flickor "som skulle få undervisning i lydnad, tro på Gud, bönen, punktlighet och gott uppförande" (Daniel H Ludlow, red, *Encyclopedia of Mormonism*, 5 vol [1992], 3:1146).

Från denna lilla början har Primärföreningen blivit så stor att den är en del av kyrkan i hela världen. Idag finns det nästan en miljon barn i Primärföreningen.

Detta är bra, för pojkar och flickor bör ha en egen organisation precis som unga män och unga kvinnor och de äldre människorna i kyrkan har sina egna organisationer för undervisning.

De tre kvinnorna som just talat till er, leder Primärföreningens arbete för hela världen. Tillsammans har de 23 egna barn, så de vet vad det är som intresserar er.

Ni är så lyckligt lottade, mina kära unga vänner, att ni har underbara lärare. De älskar er väldigt mycket och de är mycket angelägna om att träffa er varje vecka och undervisa er om Herrens sätt.

Broder Artel Ricks berättar något intressant om en inspirerad lärare i Primär. Artel var en liten pojke på fem eller sex år. En kväll satt familjen runt middagsbordet och pratade om tionde. De talade om för honom att "tionde är en tiondel av allt vi förtjänar och att de som älskar Herren betalar detta till honom".

Han älskade Herren, så han ville ge Herren sitt tionde. Han gick och hämtade sina sparpengar och tog en tiondel av den lilla summa han sparat. Han säger: "Jag ... gick till det enda rummet i huset som hade lås på dörren – badrummet – och knäböjde vid badkaret. Jag höll de tre eller fyra slantarna i mina upptvända händer, och bad Herren ta emot dem. [Jag var säker på att han skulle komma och ta slantarna ur handen på mig.] Jag väddjade till Herren en lång stund men [inget hände. Varför tog han inte emot mitt tionde?]. När jag ställde mig upp kände jag mig så ovärdig att jag inte kunde berätta för någon vad som hade hänt ...

Några dagar senare i Primär sade läraren att hon kände sig manad att tala om något som inte stod i lektionsboken. Jag satt helt förstummad medan hon berättade för oss hur man betalar tionde [till biskopen, Herrens

tjänare]. Men det jag lärde mig var mycket viktigare än hur man betalar tionde. Jag lärde mig att Herren hade hört och besvarat min bön ... att han älskade mig och att jag var betydelsefull i hans ögon. Under åren som följde lärde jag mig uppskatta en annan sak som min Primärlärare hade lärt mig den dagen – att undervisa enligt Andens maningar.

Minnet av detta ögonblick var så känslofyllt, att jag inte kunde berätta om det för andra förrän drygt trettio år senare. Än idag, efter sextio år, är det fortfarande svårt att berätta om det utan att jag får tårar i ögonen. Det sorgliga är att den underbara primärläraren aldrig fick veta att Herren talade till en liten pojke genom henne." (Se "Ett bönesvar", *Nordstjärnan*, maj 1988, s 28).

Jag gick också till Primär när jag var en liten pojke. På den tiden träffades vi på tisdagseftermiddagen efter skolans slut. Det verkade som om vi alltid var trötta och hungriga sent på eftermiddagen efter skolan. Men våra lärare var så väldigt snälla och rara

mot oss. De tog ofta med sig några kakor åt oss att äta, men ännu viktigare var att de höll så fina och underbara lektioner. Här lärde vi oss om Jesus och hans stora kärlek för oss. Vi lärde oss om Gud, vår evige Fader, som vi kunde be till.

Vi lärde oss om pojken Joseph som gick in i skogen för att be och som fick sin bön besvarad genom att vår himmelske Fader och hans Son Jesus Kristus besökte honom. Här lärde vi oss om kyrkans historia, om de mycket modiga och trofasta männen och kvinnorna och pojkarna och flickorna som arbetade så flitigt på att göra den stark. Här lärde vi oss om att vara snälla mot varandra och hjälpsamma i alla situationer. Vi lärde oss att det är mycket viktigt att hjälpa till med sysslorna i hemmet. Vi lärde oss att uppföra oss på ett ordentligt sätt.

Primär hålls nu på söndagen. På många sätt är det mycket bättre. Vi är inte trötta efter att ha varit i skolan hela dagen. Jag vet att ni tycker att Primär håller på länge, men våra lärare är väl förberedda och vi har inte bara

finna lektioner, utan också aktiviteter.

Här sjunger vi de underbara primärsångerna tillsammans. En sång som vi sjöng när jag var liten gick så här:

*Fader, led oss med ditt ljus
på den rätta stig.*

*Hjälp oss se din vilja klart,
lär oss lyda dig.*

*Vi ett heligt uppdrag fått
att sprida ut ditt ord.*

*Din sanning är vårt hjärtas ljus,
vår ledstjärna på jord.*

("The Light Divine", *Hymns*, nr 305; fritt översatt)

Orden till denna vackra psalm skrevs av Matilda W Cahoon, som var min lärare i skolan när jag var pojke.

Nu har ni den fina *Barnens sångbok* med många olika slags sånger som skrivits speciellt för er. Ni har fått höra en del av dessa sånger idag. Vi har alla sjungit den vackra sången som skrevs för er primärbarn, men som nu sjungs av hela kyrkan. Det är en sådan vacker sång. Och den talar om en sådan stor och underbar sanning.

*Jag är Guds lilla barn,
och han har satt mig här;
han givit mig ett jordiskt hem
med far och mor så kär.*

*Led mig, stöd mig, gå bredvid mig,
så att jag en dag
återvända kan till Gud,
om jag har lytt hans lag.
("Jag är Guds lilla barn", Psalmer;
nr 194).*

Vilken underbar sång det är. Och vilken stor sanning den undervisar oss om. Ni har en jordisk far. Han är er mors käre livskamrat. Jag hoppas ni älskar honom och att ni lyder honom. Men ni har en annan far. Det är er Fader i himlen. Han är Fadern till er ande, precis som er jordiska far är fadern till er kropp. Och det är lika viktigt att älska och lyda er Fader i himlen som det är att älska och lyda er jordiska far.

Vi talar med vår jordiska far. Han är vår käre vän, han skyddar oss, han är vanligtvis den som skaffar oss mat och kläder och ett hem. Men vi talar också med vår Fader i himlen. Vi gör det när vi ber. Jag hoppas att ni varje kväll och varje morgon knäböjer och talar med er Fader i himlen. Jag hoppas att ni på morgonen tackar honom för nattens vila, för den värme och trygghet och kärlek ni känner i ert hem. Jag hoppas att ni ber honom vaka över er och välsigna och vägleda er under hela dagen. Jag hoppas att ni ber för er far och mor och era syskon och att ni kommer ihåg alla dem som är sjuka eller behöver hjälp. Jag hoppas ni kommer ihåg kyrkans missionärer när ni ber.

På kvällen, innan ni somnar, hoppas jag att ni återigen knäböjer och tackar honom för välsignelserna ni fått under dagen. Tacka honom igen för era föräldrar och för era lärare. Be honom att välsigna er med god sömn och att välsigna alla andra, och särskilt

dem som behöver hjälp och som inte har nog med mat eller en skön säng att sova i.

Det är inte för mycket begärt, eller hur, att ni använder några minuter varje dag till att tala med er Fader i himlen när ni vet att ni är ett Guds barn?

Om ni verkligen vet att ni är ett Guds barn, vet ni också att han förväntar sig mycket av er, som är hans barn. Han förväntar sig att ni följer hans lärdomar och hans käre Sons, Jesu, lärdomar. Han förväntar sig att ni är givmilda och vänliga mot andra. Han blir sårad om ni svär eller använder fula ord. Han blir sårad om ni är oärliga på något sätt, om ni fuskar eller stjälar den minsta lilla sak. Han blir glad om ni kommer ihåg dem som inte är lika lyckligt lottade som ni när ni ber till honom. Han vakar över er och vägleder er och skyddar er. Han välsignar er i ert skolarbete och i Primär. Han välsignar er i ert hem och ni blir bättre pojkar och flickor, som visar lydnad mot föräldrarna och som bråkar mindre med syskonen och hjälper till mera i hemmet.

Och på så sätt växer ni upp och blir starka unga män eller kvinnor i den här kyrkan. Ni blir också

bättre medborgare i samhället.

Varje man eller kvinna som någonsin vandrat på jorden, även Herren Jesus, var en gång en pojke eller flicka som ni. De växte upp enligt det föredöme de följde. Om det föredömet var gott, blev de goda män och kvinnor.

Glöm aldrig, mina kära unga vänner, att ni verkligen är Guds barn och att ni har fått något av hans gudomliga natur, och att han älskar er och vill hjälpa och välsigna er. Jag ber att vår himmelske Fader ska välsigna er. Må han se ner på er med vänlighet. Må ni vandra på hans vägar och följa hans lärdomar. Må ni aldrig tala det fula språk som pojkar och flickor ibland använder i skolan. Må ni alltid ha en bön i hjärtat och alltid be i hans älskade Sons namn, Herren Jesus Kristus. Må var och en av oss besluta oss för att alltid följa honom i tro. Må livet vara vänligt mot er, för ni är i sanning ett Guds barn, som är värdigt och förtjänar hans kärlek och välsignelse.

Glöm aldrig att ni är medlemmar i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga. Jag ber att Herren må välsigna er och jag ger er min kärlek i Jesu Kristi heliga namn, amen. ■

De talade till oss

Rapport från 173:e generalkonferensen 5–6 april 2003 för barnen i kyrkan

President Gordon B Hinckley: Jesu Kristi evangelium är fridens väg. I den mån vi följer det och införlivar det med våra liv, i samma utsträckning blir vi välsignade och får framgång. Hur underbart är det inte att vara engagerad i detta härliga verk. Låt oss glädjas över denna stora möjlighet. Låt oss verka med fröjd.

President Thomas S Monson, förste rådgivare i första presidentskapet: Önskningsar kan inte ersätta grundlig förberedelse när det gäller livets prövningar. Förberedelser är jobbiga, men absolut nödvändiga för framgång.

Vår färd in i framtiden blir ingen jämn motorväg som sträcker sig härifrån till evigheten. I stället blir det vägskäl och kurvor på vägen, för att inte tala om oväntade gupp. Vi måste be varje dag till en kärleksfull himmelsk Fader, som vill att var och en av oss ska lyckas i livet.

President James E Faust, andre rådgivare i första presidentskapet: Det finns så många nyanser av rätt

och fel att var och en av er måste bestämma var ni ska dra gränsen. Jag vill allvarligt uppmana er att om det råder någon som helst tvekan i ert sinne eller hjärta om ert uppträdande är rätt eller fel, så gör det inte. Var och en av oss har moralisk handlingsfrihet, och den Helige Andens gåva skärper vår känsla för vad som är rätt och fel, sant och falskt.

Äldste Russell M Nelson i de tolv apostlarnas kворum: Genom att be kan vi visa vår kärlek till Gud. Och han har gjort det så lätt för oss. Vi kan be till honom när som helst. Vi behöver ingen speciell utrustning. Vi behöver inte ens ladda batterier eller betala någon månadsavgift ...

Böner kan också uppsändas i det tysta. Man kan *tänka* en bön, speciellt då ord skulle störa ...

Vi avslutar vår bön med ”i Jesu Kristi namn, amen”. När vi hör någon annan be, säger vi högt vårt ”amen”, vilket betyder att ”det är min bön också”.

Äldste Dallin H Oaks i de tolv apostlarnas kворum: Liksom pionjerna bör vi tacka Gud för våra lidanden och be om vägledning för hur vi ska möta dem. Tack vare en sådan attityd och genom vår tro och lydnad kommer vi att förverkliga de löften som Gud gett oss. Allt detta är en del av planen.

Äldste Joseph B Wirthlin i de tolv apostlarnas kворum: Den Helige Anden är en personlighet som består av ande, en separat medlem av gudomen. Han är ett vittne om Guds kraft, Kristi gudomlighet och sanningen i det återställda evangeliet ...

När vi konfirmeras får vi rättigheten till den Helige Andens umgänge, men det är en rättighet som vi måste fortsätta att förtjäna genom lydnad och värdighet. Vi får inte ta denna gåva för givet.

Äldste Dennis B Neuenschwander i de sjuttios presidentskap: Sakramentsmöten är i själva verket mer än bara möten. De är heliga ögonblick på en helig plats. Vid dessa ögonblick varje vecka begrunder vi det barmhärtigaste av alla offer denna värld någonsin upplevt. Vi begrunder Guds kärlek som utgav sin enfödde Son för att vi skulle få evigt liv. När vi tar sakramentet minns vi honom och uttrycker vår villighet att ta på oss hans namn och hålla hans bud. ■

Lärdomar för vår tid, 2003

Melkisedekska prästadömet och Hjälpföreningens möten den fjärde söndagen ska ägnas åt "Lärdomar för vår tid". Varje år fastställer första presidentskapet 10 ämnen med angett källmaterial som ska användas under dessa möten. Här följer ämnena och tillhörande material för 2003. Ytterligare två ämnen ska väljas av stavs- eller distriktspresidentskapen.

Lektionerna under den fjärde söndagens möten ska baseras på ett eller möjligtvis två av förslagen i det tilldelade studiematerialet som bäst lämpar sig för kvorum- eller klassdeltagarnas behov och omständigheter. Lärarna behöver inte använda allt material. Ledarna och lärarna uppmanas att göra dessa lektioner till diskussioner, inte till föreläsningar eller presentationer. De bör överväga olika sätt att uppmanera kvorum- och klassdeltagarna att tillämpa principerna i lektionerna. Förslag på hur man förbereder och håller kvorum- eller klassdiskussioner finns i *Undervisning: Den högsta kallelsen ochHandledning för undervisning*.

1. Hopp genom Jesu Kristi försoning

Matteus 27:11–61; Lukas 22:39–46; Johannes 20:1–22; Alma 34:8–18; 42; L&F 19:1–20.

James E Faust, "Försoningen: Vårt största hopp", *Liabona*, jan 2002, s 19–22.

Dallin H Oaks, "Evangeliet i vårt liv", *Liabona*, jul 2002, s 36–39.

Joseph B Wirthlin, "Följ mig", *Liabona*, jul 2002, s 15–18.

"Försoningen", kapitel 12 i *Evangeliets principer*.

2. Avsikten med tionde och offergåvor

Malaki 3:8–12; L&F 64:23; 119:1–4, 120:1.

Gordon B Hinckley, "Vi lever i tro", *Liabona*, jul 2002, s 80–82.

Jeffrey R Holland, "Lik en vattenrik trädgård", *Liabona*, jan 2002, s 37–39.

"Tionden och offergärden", kapitel 32 i *Evangeliets principer*.

3. Bön

Matteus 6:9–13, 7:7; Alma 7:23; L&F 93:49.

Thomas S Monson, "De ber och de handlar", *Liabona*, jul 2002, s 54–57.

James E Faust, "Bönens livlina", *Liabona*, jul 2002, s 62–69.

Henry B Eyring, "Bön", *Liabona*, jan 2002, s 16–19.

"Enskild bön och familjebön", lektion 34 i *Den sista dagars heliga kvinnan, del B*.

4. Vara vid gott mod

Johannes 14:27; 16:33; Andra Nephi 4:16–35; 10:23; L&F 78:17–22.

Gordon B Hinckley, "Vi riktar våra blickar mot Kristus", *Liabona*, jul 2002, s 101–102.

Thomas S Monson, "Nu är tiden", *Liabona*, jan 2002, s 68–71.

M Russell Ballard, "Rikets fridsbudskap", *Liabona*, jul 2002, s 98–101.

"Tro på Jesus Kristus", kapitel 18 i *Evangeliets principer*.

5. Älska och hjälpa våra medmänniskor

Matteus 22:35–40; Lukas 22:31–32; Mosiah 23:15; L&F 88:123–125; 108:7.

Gordon B Hinckley, "Låt oss böja oss ner och resa upp

varandra", *Liabona*, jan 2002, s 60–67.

Boyd K Packer, "Barn", *Liabona*, jul 2002, s 7–10.

M Russell Ballard, "Vem är då min nästa", *Liabona*, jan 2002, s 40–43.

"Kärlek och tjänande", lektion 8 i *Den sista dagars heliga kvinnan, del A*.

6. Leva i tro

Hebreerbrevet 11; Alma 32:16–23; Ether 12:4–22, 27.

Gordon B Hinckley, "Vi lever i tro", *Liabona*, jul 2002, s 80–82.

David B Haight, "Våra profeters tro", *Liabona*, jan 2002, s 24–27.

Russell M Nelson, "Vår säkra grundval", *Liabona*, jul 2002, s 83–86.

"Tro på Jesus Kristus", lektion 1 i *Den sista dagars heliga kvinnan, del A*.

7. Göra vårt bästa för Herren

Matteus 25:14–30; Mosiah 3:19; 5:12–13; L&F 76:50–70.

James E Faust, "Något svårt", *Liabona*, jan 2002, s 53–56.

Neal A Maxwell, "Helga dina gärningar", *Liabona*, jul 2002, s 39–42.

Joseph B Wirthlin, "Ett steg i taget", *Liabona*, jan 2002, s 27–30.

"Att bygga upp Guds rike", lektion 35 i *Prästadömetets plikter och välsignelser, del B*.

8. Vara tålig och mild

Lukas 15:11–32; Första Korintierbrevet 12:1–27; Andra Nephi 26:24–28; Tredje Nephi 11:28–30.

Thomas S Monson, "Dolda kilar", *Liabona*, jul 2002, s 19–22.

Jeffrey R Holland, "Den andre förlorade sonen", *Liabona*, jul 2002, s 69–72.

"Att ge och ta emot förlåtelse", lektion 33 i *Prästadömetets plikter och välsignelser, del B*.

9. Stärka nyomvända

Matteus 25:31–46; Lukas 15; Mosiah 2:17.

Richard G Scott, "Fullständig omvändelse medför lycka", *Liabona*, jul 2002, s 26–28.

Henry B Eyring, "Sanna vänner", *Liabona*, jul 2002, s 29–32.

"Vänenskapskontakter — ett prästadömsansvar", lektion 10 i *Prästadömetets plikter och välsignelser, del B*.

10. Leva av Anden

Första Moseboken 37; 39–45.

L Tom Perry, "Bli män som har Guds ande", *Liabona*, jul 2002, s 42–45.

Robert D Hales, "Från mörkret till hans underbara ljus", *Liabona*, jul 2002, s 77–80.

"Den Helige Andens gåva", lektion 4 i *Den sista dagars heliga kvinnan, del A*. ■

Resurshandledning för Aronska prästadömet 1

För användning 2003, lektionerna 25–49

Följande material kan användas som tillägg till, men inte som ersättning för, lektionerna 25–49. Håll lektionerna i den ordning som de anges. Lektionsboken innehåller inte någon särskild lektion för julen. Om du vill hålla en särskild lektion för julen (21 december), överväg då att använda konferenstal, artiklar och psalmer som handlar om Frälsarens försoning, uppståndelse, liv och mission. LS = *Lilla stjärnan*.

Lektion 25: Förlåtelse

Boyd K Packer, "Beröringen av Mästarens hand", *Liabona*, jul 2001, s 25–28.

Jay E Jensen, "Vet du hur man omvänder sig?", *Liabona*, apr 2002, s 14–17.

Richard C Edgley, "Här är mannen", *Liabona*, jan 2000, s 49–51.

"Större uppskattning för Frälsarens offer", *Liabona*, jun 2001, s 26–27.

Lektion 26: Gör gott på sabbatsdagen

Thomas S Monson, "Att bli så bra vi kan bli", *Liabona*, jan 2000, s 21–24.

H Aldridge Gillespie, "Välsignelsen av att helga sabbatsdagen", jan 2001, s 93–95.

Karen F Church, "Tid för familjen under sabbaten", *Liabona*, apr 2000, s 48.

Lektion 27: Vördnad

James E Faust, "Dem som ärar mig vill också jag ära", *Liabona*, jul 2001, s 53–56.

L Tom Perry, "Vördnad", *Liabona*, mar 2002, LS2–3.

Lektion 28: Respekt för kvinnligheten

Spencer W Kimball, "Enighet i äktenskapet", *Liabona*, okt 2002, s 36–41.

James E Faust, "Kvinnligheten: Den största

hedern", *Liabona*, jul 2000, s 116–119.

Margaret D Nadauld, "Kvinnlighetens glädje", *Liabona*, jan 2001, s 17–19.

Lektion 29: Den eviga familjen

Russell M Nelson, "Sätt ditt hus i ordning", *Liabona*, jan 2002, s 80–83.

Sheri L Dew, "Det är inte gott att vare sig mannen eller kvinnan är ensam", *Liabona*, jan 2002, s 13–15.

Alfonso Castro Vázquez, "Jag vill ha en evig familj", *Liabona*, aug 2000, s 26–28.

Lektion 30: Frälsningsplanen

Jeffrey R Holland, "Missionärsarbete och försoningen", *Liabona*, okt 2001, 26–32.

Christoffel Golden Jr, "Vår Faders plan", *Liabona*, jan 2002, s 33–35.

Jay E Jensen, "Att ha ett evigt perspektiv", *Liabona*, jul 2000, s 32–34.

L Aldin Porter, "Vår bestämmelse", *Liabona*, jan 2000, s 77–79.

Lektion 31: Fortsätt med bön och fasta

James E Faust, "Bönens livlina", *Liabona*, jul 2002, s 62–69.

Joseph B Wirthlin, "Fastelagen", *Liabona*, jul 2001, s 88–91.

Vaughn J Featherstone, "En länk håller fortfarande", *Liabona*, jan 2000, s 15–18.

Lektion 32: Tionde

Jeffrey R Holland, "Lik en vattenrik trädgård", *Liabona*, jan 2002, s 37–39.

Earl C Tingey, "Tiondelagen", *Liabona*, jul 2002, s 10–12.

Gloria Olave, "Det skall icke finnas plats nog att mottaga den", *Liabona*, apr 2001, s 26–28.

Lektion 33: Skriftstudier

Boyd K Packer, "Mormons bok: Ännu ett testamente om Jesus Kristus", *Liabona*, jan 2002, s 71–74.

Russell M Nelson, "Lev enligt skrifternas vägledning", *Liabona*, jan 2001, s 19–22.

Trisha Swanson Dayton, "Vinna mitt krig", *Liabona*, aug 2001, s 26–28.

Lektion 34: Lydnad

Richard G Scott, "Gör vad är rätt", *Liabona*, mar 2001, s 10–17.

Robert D Hales, "Återvänd med heder", *Liabona*, nov 2001, s 10–15.

Spencer J Condie, "En benägenhet att alltid göra gott", *Liabona*, jun 2001, s 14–21.

Glenn L Pace, "Stanna kvar på tåget", *Liabona*, mar 2002, s 26–27.

Lektion 35: Sakramentet

Boyd K Packer, "Tvagna rena", *Nordstjärnan*, jul 1997, s 8–10.

David B Haight, "Jesus från Nasaret", *Nordstjärnan*, jul 1994, s 72–74.

Peter B Gardner, "Mer än ord", *Liabona*, feb 2002, s 28–29.

Wayne B Lynn, "För gammal för att dela ut sakramentet?", *Liabona*, maj 2001, s 8–9.

Lektion 36: Vittnesbörd

James E Faust, "Ett växande vittnesbörd", *Liabona*, jan 2001, s 69–71.

Joseph B Wirthlin, "Äkta vittnesbörd", *Liabona*, jan 2001, s 27–30.

Richard G Scott, "Kraften i ett starkt vittnesbörd", *Liabona*, jan 2002, s 100–103.

Lektion 37: Arons prästadöme

Thomas S Monson, "Att bereda vägen", *Liabona*, feb 2001, s 2–7.

Robert D Hales, "Fullgöra vår plikt mot Gud", *Liabona*, jan 2002, s 43–46.

John H Groberg, "Prästadömet kraft", *Liabona*, jul 2001, s 51–53.

Lektion 38: Ära kallelsern som en bärare av aronska prästadömet har

Thomas S Monson, "Kallelsern att tjäna", *Liabona*, jan 2001, s 57–60.

Spencer J Condie, "Att bli till stor nytta för våra medmänniskor", *Liabona*, jul 2002, s 48–50.

H David Burton, "Hedra prästadömet", *Liabona*, jul 2000, s 46–48.

Lektion 39: Missionsarbete genom exempel

Thomas S Monson, "Ett litet barn skall leda dem", *Liabona*, jun 2002, s 2–9.

Dallin H Oaks, "Dela med oss av evangeliet", *Liabona*, jan 2002, s 7–10.

Peter Arungwa, "Fem varv", *Liabona*, sep 2000, s 46–47.

Lektion 40: Herrens hus

James E Faust, "Vem får gå upp på Herrens berg?", *Liabona*, aug 2001, s 2–5.

Jeffrey R Holland, "Som duvor till våra fönster", *Liabona*, jul 2000, s 90–93.

Tayo M Tuason, "När Herren öppnade mina ögon", *Liabona*, jun 2000, s 30–31.

Lektion 41: Sexuell renhet

Thomas S Monson, "Pornografi — den dödliga smittbäraren", *Liabona*, nov 2001, s 2–6.

Boyd K Packer, "Andliga krokodiler", *Liabona*, okt 2002, s 8–11.

Neal A Maxwell, "Det sjunde budet: En sköld och ett skydd", *Liabona*, jan 2002, s 90–93.

"Varning! Fara! Hur man undviker pornografins fälla", *Liabona*, okt 2002, s 12–17.

Lektion 42: Ärlighet

Gordon B Hinckley, "En profets råd till och förbön för ungdomar", *Liabona*, apr 2001, s 30–41.

Gordon Swensen, "Ärlighetens arm", *Liabona*, mar 2001, s 8–9.

Lektion 43: Verktyg för att söka i skrifterna

Boyd K Packer, "Mormons bok: Ännu ett testamente om

Jesus Kristus", *Liabona*, jan 2002, s 71–74

Russell M Nelson, "Lev enligt skrifternas vägledning", *Liabona*, jan 2001, s 19–22.

"Förslag till skriftstudier", *Liabona*, sep 2001, s 29.

Lektion 44: Bli en bättre hemlärare

Henry B Eyring, "Vaka med mig", *Liabona*, jul 2001, s 44–47.

John L Haueter, "Juniorkamrat", *Liabona*, nov 2001, s 28–30.

Malcolm W Watson, "Hemlärare till slutet", *Liabona*, sep 2000, s 43–44.

Lektion 45: Den heliga fortplantningskraften

Boyd K Packer, " 'Ni är Guds tempel' ", *Liabona*, jan 2001, s 85–88.

Jeffrey R Holland, "Personlig renhet", *Liabona*, okt 2000, s 40–43.

David E Sorensen, "Skallerormar är inte att leka med", *Liabona*, jul 2001, s 48–50.

Lektion 46: Fatta beslut

James E Faust, "Vem tror du att du är? — Ett budskap till de unga", *Liabona*, jun 2001, s 2–7.

Sharon G Larsen, "Er celestia guide", *Liabona*, jul 2001, s 104–106.

Lektion 47: Helgelse och offer

Neal A Maxwell, "Helga dina gärningar", *Liabona*, jul 2002, s 39–42.

M Russell Ballard, "Offerlagen", *Liabona*, mar 2002, s 10–20.

Carol B Thomas, "Offer — en evig investering", *Liabona*, jul 2001, s 77–79.

Cameron McCoy, "Jag såg mig aldrig om", *Liabona*, mar 2001, s 34–37.

Lektion 48: Kraften att döpa

Boyd K Packer, "Tungor som av eld fördelade sig", *Liabona*, jul 2000, s 7–10.

Robert D Hales, "Dopförbundet: Att vara i riket och tillhöra riket", *Liabona*, jan 2001, s 6–9.

Sergio Arroyo, "David visade vägen", *Liabona*, apr 2001, s 28–29.

Lektion 49: Använd tiden förnuftigt

Neal A Maxwell, "Visdom och ordning", *Liabona*, dec 2001, s 18–23.

Dallin H Oaks, "Fokusering och prioriteringar", *Liabona*, jul 2001, s 99–102.

Joseph B Wirthlin, "Läxor som jag lärt mig på livets resa", *Liabona*, maj 2001, s 34–43. ■

Resurshandledning för Unga kvinnor 1

För användning 2003, lektionerna 25–48

Följande material kan användas som tillägg till, men inte som ersättning för, lektionerna 25–48. Håll lektionerna i den ordning som de anges. Lektionsboken innehåller inte någon särskild lektion för julen. Om du vill hålla en särskild lektion för julen (21 december), överväg då att använda konferenstal, artiklar och psalmer som handlar om Frälsarens försöning, uppståndelse, liv och mission.

Lektion 25: Sabbatsdagen

Thomas S Monson, "Att bli så bra vi kan bli", *Liabona*, jan 2000, s 21–24.

H Aldridge Gillespie, "Välsignelsen av att helga sabbatsdagen", jan 2001, 93–95.

Karen F Church, "Tid för familjen på sabbaten", *Liabona*, apr 2000, s 48.

Lektion 26: Vittnesbörd

James E Faust, "Ett växande vittnesbörd", *Liabona*, jan 2001, s 69–71.

Joseph B Wirthlin, "Äkta vittnesbörd", *Liabona*, jan 2001, s 27–30.

Richard G Scott, "Kraften i ett starkt vittnesbörd", *Liabona*, jan 2002, s 100–103.

Lektion 27: Skriftstudier

Boyd K Packer, "Mormons bok: Ännu ett testamente om Jesus Kristus", *Liabona*, jan 2002, s 71–74

Russell M Nelson, "Lev enligt skrifternas vägledning", *Liabona*, jan 2001, s 19–22.

Trisha Swanson Dayton, "Vinna mitt krig", *Liabona*, aug 2001, s 26–28.

Lektion 28: Stå emot synd

James E Faust, "Det kan inte hända mig", jul 2002, s 51–54.

Neal A Maxwell, "Världsliga lockelser", *Liabona*, jan 2001, s 43–46.

Dallin H Oaks, "Uppmaningen att bli något", *Liabona*, jan 2001, s 40–43.

Darrin Lythgoe, "Stå emot frestelse", *Liabona*, nov 2001, s 7.

Lektion 29: Kristi andra ankomst

Gordon B Hinckley, "Vid tidsåldrarnas middagshöjd", *Liabona*, jan 2000, s 87–90.

Gordon B. Hinckley, "Tiderna vi lever i", *Liabona*, jan 2002, s 83–86.

Russell M Nelson, "Jesus Kristus: Vår Mästare och mer därtill", *Liabona*, apr 2000, s 4–19.

Lektion 30: Tjänande

L Tom Perry, "Lära sig tjäna", *Liabona*, maj 2002, s 10–19.

David B Haight, "Tacksamhet och tjänande", *Liabona*, jul 2001, s 85–88.

Roger Terry, " 'Någon av dessa minsta' ", *Liabona*, dec 2000, s 18–24.

Huang Syi-hua, "Tjänade på alla sätt jag kunde", *Liabona*, aug 2001, s 44–45.

Lektion 31:

Gruppaktiviteter: En grund för förnuftiga träffar

Gordon B Hinckley, "En profets råd till och förbön för ungdomar", *Liabona*, apr 2001, s 30–41.

Lara Bangerter, "Min drömkille", *Liabona*, feb 2002, s 46–47.

Lektion 32: Personlig renhet genom självdisciplin

James E Faust, "Fienden inom oss", *Liabona*, jan 2001, s 54–57.

Boyd K Packer, "Andliga krokodiler", *Liabona*, okt 2002, s 8–11.

Jeffrey R Holland, "Personlig renhet", *Liabona*, okt 2000, s 40–43.

Lektion 33: Undvik massmediernas nedbrytande påverkan

Thomas S Monson, "Pornografi — den dödliga smittbäraren", *Liabona*, nov 2001, s 2–6.

David E Sorensen, "Skallerormar är inte att leka med", *Liabona*, jul 2001, 48–50.

"Varning! Fara! Hur man undviker pornografins fälla", *Liabona*, okt 2002, s 12–17.

Lektion 34: Världiga tankar

"Att forma en karaktär: Välskända citat från president David O McKay", *Liabona*, sep 2001, s 40–41.

Richard G Scott, "Att förvärva kunskap och förmågan att använda den förståndigt", *Liabona*, aug 2002, s 12–19.

"Att övervinna världen", *Liabona*, sep 2000, s 26–27.

Lektion 35: Att leva rättfärdigt trots tryck utifrån

Neal A Maxwell, "Popularitet och principer", *Nordstjärnan*, aug 1996, s 14–19.

L Lionel Kendrick, "Kraft att kämpa", *Liabona*, mar 2002, s 28–35.

Richard C Edgley, "Satans påse med snäppor", *Liabona*, jan 2001, s 52–53.

Sharon G Larsen, "Stå på heliga platser", *Liabona*, jul 2002, s 103–105.

Lektion 36: Sanningens betydelse i ett dygdigt liv

Gordon B. Hinckley, "Trons pelare", *Liabona*, maj 2002, s 2–8.

Thomas S Monson, "Var ett föredöme", *Liabona*, jan 2002, s 115–118.

James E Faust, "Att finna ett överflödande rikt liv", *Liabona*, nov 2000, s 2–6.

Lektion 37: Ta hand om vår fysiska kropp

Boyd K Packer, "Ni är Guds tempel", *Liabona*, jan 2001, s 85–88.

Neal A Maxwell, "Visdom och ordning", *Liabona*, dec 2001, s 18–23.

M Russell Ballard, "Hans

ord skolen I taga emot", *Liabona*, jul 2001, s 79–82.

Lektion 38: Näring och visdomsordet

Gordon B Hinckley, "Att besegra jättarna i våra liv", *Liabona*, feb 2002, s 2–6.

Jeni Willardson, "Jag passade inte in", *Liabona*, nov 2001, s 31.

Brad Wilcox, "Farlig fråga", *Liabona*, maj 2000, s 32–35.

Lektion 39: Drogmisbruk

Gordon B Hinckley, "Denna förmånliga tid", *Nordstjärnan*, sep 1995, s 2–7.

Dallin H Oaks, "Synd och lidande", *Nordstjärnan*, apr 1994, s 26–32.

Jennifer Parry, "Att passa in", *Liabona*, mar 2000, s 11–12.

Colleen Whitley, "Jag skadar ingen", *Liabona*, mar 2000, s 40–42.

Lektion 41: Förmågan att lyckas

Joseph B Wirthlin, "Läxor som jag lärt mig på livets resa", *Liabona*, maj 2001, s 34–43.

John B Dickson, "När livet blir tufft", *Liabona*, maj 2002, s 28–31.

Mary Ellen W Smoot, "Ståndaktiga och orubbliga", *Liabona*, jan 2002, s 106–108.

Lektion 42: Mod att försöka

Gordon B Hinckley, "Att leva med våra övertygelser", *Liabona*, sep 2001, 2–7.

James E Faust, "Var inte rädda", *Liabona*, okt 2002, s 2–7.

Jeffrey R Holland, "Ge inte upp er frimodighet", *Liabona*, jun 2000, s 34–42.

María Patricia Rojas V, "Nya drömmar ersatte de gamla", sep 2001, s 45–46.

Lektion 43: Ett rättfärdigt liv

Richard G Scott, "Gör vad är rätt", *Liabona*, mar 2001, s 10–17.

Robert D Hales, "Återvänd med heder", *Liabona*, nov 2001, s 10–15.

Spencer J Condie, "En benägenhet att alltid göra gott", *Liabona*, jun 2001, s 14–21.

Glenn L Pace, "Stanna kvar på tåget", *Liabona*, mar 2002, s 26–27.

Lektion 44: Använd tiden förnuftigt

Neal A Maxwell, "Visdom och ordning", *Liabona*, dec 2001, s 18–23.

Dallin H Oaks, "Fokusering och prioriteringar", *Liabona*, jul 2001, s 99–102.

Joseph B Wirthlin, "Läxor som jag lärt mig på livets resa", *Liabona*, maj 2001, s 34–43.

Lektion 45: Betydelsen av att arbeta

James E Faust, "Förlorade horisonter", *Liabona*, aug 1999, s 2–6.

L Tom Perry, "Bli oberoende", *Nordstjärnan*, jan 1992, s 75–77.

Lektion 46: Utbildningens syfte och betydelse

Gordon B Hinckley, "Den ständiga utbildningsfonden", *Liabona*, jul 2001, s 60–67.

"Enkla klara sanningar":

Unga män och kvinnor använder de sex råden", *Liabona*, sep 2002, s 16–21.

Anne Yelvington Lynch, "Vingar", *Liabona*, feb 2000, s 26–29.

Lektion 47: Uppmuntra till utveckling av talanger

James E Faust, "Behovet av balans i vårt liv", *Liabona*, mar 2000, s 2–7.

Carol B Thomas, "Att utveckla vår förmåga till andlighet", *Liabona*, jul 2001, s 106–108.

Marissa D Thompson och Janna Nielsen, "Att upptäcka och utveckla sina talanger", *Liabona*, maj 1999, s 40–41.

Lektion 48: Kortsiktiga mål som trappsteg

Gordon B Hinckley, "Skuldigheterna i livet", *Liabona*, maj 1999, s 2–7.

James E Faust, "Något svårt", *Liabona*, jan 2002, s 53–56.

Joseph B Wirthlin, "Ett steg i taget", *Liabona*, jan 2002, s 27–30. ■

Biorganisationernas generalpresidentskap

SÖNDAGSSKOLAN

John H Groberg
förste rådgivare

Merrill J Bateman
president

Val R Christensen
andre rådgivare

UNGA MÄN

Glenn L Pace
förste rådgivare

F Melvin Hammond
president

Spencer J Condie
andre rådgivare

HJÄLPFÖRENINGEN

Kathleen H Hughes
första rådgivare

Bonnie D Parkin
president

Anne C Pingree
andra rådgivare

UNGA KVINNOR

Julie B Beck
första rådgivare

Susan W Tanner
president

Elaine S Dalton
andra rådgivare

PRIMÄRFÖRENINGEN

Sydney S Reynolds
första rådgivare

Coleen K Menlove
president

Gayle M Clegg
andra rådgivare

KONFERENSNYTT

Nya sjuttio kallade, ledare talar om krig och fred

Under lördagens eftermiddagssession av den 173:e generalkonferensen, tillkännagav första presidentskapet förändringar i de sjuttios presidentskap och Söndagsskolans generalpresidentskap. En nuvarande generalauktoritet kallades också till de sjuttios första kvorum, och fem nya generalauktoriteter och trettiosju nya områdesauktoritets sjuttio kallades.

På grund av sin nya befattning som rektor för Brigham Young-universitetet i Provo, Utah, avlöstes äldste Cecil O Samuelson Jr från de sjuttios presidentskap. Äldste Samuelson avlöstes också som Söndagsskolans generalpresident.

Äldste Merrill J Bateman i de sjuttios kvorum kallades som medlem av de sjuttios presidentskap och som Söndagsskolans generalpresident. Äldste John H Groberg och äldste Val R Christensen fortsätter att verka som förste, respektive andre rådgivare i Söndagsskolans generalpresidentskap.

Äldste Bruce D Porter, medlem av de sjuttios andra kvorum sedan 1995, kallades som medlem i de sjuttios första kvorum. De nya generalauktoriteter som kallats som medlemmar av de sjuttios andra kvorum är äldsterna Mervyn B Arnold, Shirley D Christensen, Clate

W Mask Jr, William W Parmley och W Douglas Shumway.

Trettiosju områdesauktoritets sjuttio inröstades också — fyra från Brasilien, två från Mexico, två från Nigeria, tolv från Förenta staterna och en vardera från Argentina, Australien, Österrike, Bolivia, Costa Rica, Dominikanska republiken, Hongkong, Indonesien, Italien, Panama, Filippinerna, Samoa, Spanien, Schweiz, Taiwan, Tonga och Venezuela (se en fullständig förteckning över namnen i "Röstning på kyrkans ämbetsmän" i det här numret, s 23).

Äldste J Devn Cornish, en områdesauktoritets sjuttio i området Nordamerika Sydöst, avlöstes för att fullfölja kallelsen som missionspresident.

Under generalkonferensen talade president Gordon B Hinckley och andra ledare om de pågående striderna i världen och gav tröst, vägledning och uppmaningar till människor på alla sidor av konflikten.

Som svar på frågan "Var står kyrkan i allt detta?" påminde president Hinckley medlemmarna om att "vi inte har något otalt med det muslimska folket eller med människor av någon annan trosåskådning. Vi förkunnar och lär att alla jordens människor tillhör Guds familj."

President Hinckley bad kyrkans medlemmar att följa tolfte trosartikeln genom att

stödja landets lagar och underordna sig sin regering. Han varnade också: "Låt oss aldrig bli delaktiga i onda ord eller gärningar mot våra bröder och systrar i olika nationer, vilken sida de än står på."

Slutligen uppmanade han de heliga att be för dem som är involverade i kriget och se till Frälsaren: "När allt kommer omkring är vi i den här kyrkan ett fridens folk. Vi är lärjungar till vår Återlösare, Herren Jesus Kristus, som var Fridsfursten."

I sitt tal under lördagens morgonssession, talade president Hinckley om kyrkans fortsatta tillväxt. Han sade att kyrkan bygger omkring fyrahundra nya kapell varje år och fortsätter "att bygga tempel över hela världen". Han sade också att omkring åtta tusen unga män och kvinnor

har tagit del av ständiga utbildningsfonden och att de i genomsnitt har höjt sin inkomst fyra och en halv gånger genom sin utbildning.

Kyrkan tillkännagav strax före konferensen att inga missionärer ska sändas till Hongkong förrän ytterligare undersökningar har gjorts beträffande SAL-viruset. Säkerheten och hälsan är av största prioritet för de missionärer som nu verkar i Hongkong och de hålls under noggrann uppsikt. Presidentskapet för området Asien och områdets medicinska rådgivare i Hongkong träffas dagligen för att hålla sig à jour med utvecklingen och ge lämpliga anvisningar till missionspresidenterna, så att de i sin tur kan underrätta missionärerna om lämpliga förebyggande åtgärder. ■

Äldste Mervyn B Arnold

i de sjuttios kvorum

Om människor hade etiketter, skulle Mervyn Bennion Arnold, 54 år gammal och ny medlem av de sjuttios andra kvorum med stolthet bära en med texten: "Hembakad i Granger, Utah".

Äldste Arnold föddes i Salt Lake City den 19 juli 1948 och växte upp i ett jordbruksdistrikt i västra delen av Saltsjödalens. "Vi hade tusen höns", minns han, "och en ko som vi barn skulle mjölka. Vi rensade också en massa sockerbeter." Hans föräldrar, John Everett Sorensen Arnold och Jasmine Bennion Arnold, uppfostrade fem söner och två döttrar, människor med stark arbetsmoral, tacksamhet för vad de hade och kärlek till familjen och evangeliet. "Jag lärde mig älska kyrkans lära", säger äldste Arnold, "och jag älskar Mormons bok".

Om man frågar äldste Arnold hur han fick sitt vittnesbörd, svarar han att "det är en gradvis process. Människor kommer in i ens

liv, redan när man är mycket ung. Och de hjälper en att få vittnesbördet inpräntat i sig." Han minns namnet på praktiskt taget alla lärare och prästtjänstledare han någonsin haft och hur de påverkat honom.

Äldste Arnold var missionär i norra Mexiko. Därefter studerade han vid Brigham Young University och tog kandidatexamen i management och magisterexamen i offentlig administration. År 1971 gifte han sig med Devonna Kress i templet i Idaho Falls. Han beskriver henne som "en underbar kvinna med ett starkt vittnesbörd om evangeliet". De har sex barn och fyra barnbarn. Deras familj är, säger de, "vårt livs glädje".

Äldste Arnold har arbetat med fastigheter och senare med bankverksamhet. Från 1985 till 1988 var han missionspresident i Costa Rica, Panama och San Blasöarna. Helt nyligen var äldste Arnold ledare för utbildning och service inom missionärsavdelningen.

När han nu börjar arbeta i sitt nya kall, ger han uttryck för sin kärlek till den som välsignat hans liv mest av alla: "Jag vet att Frälsaren lever! Jag älskar honom." ■

Äldste Shirley D Christensen

i de sjuttios kvorum

Morgonen den 18 maj 1980 finns djupt präntad i äldste Shirley Dean Christensens minne. Dagen började som en vacker, solig vårdag. Men vid middagstid var himlen över Royal City i Washington svart, och de en gång gröna åkrarna och fruktodlingarna var täckta av aska. Vulkanen Saint Helens, omkring 24 mil väster om Royal City, hade haft ett utbrott.

Under dagarna som följde såg äldste Christensen förfärat det mesta av frukten falla från de askbetäckta träden i hans äppelodling. Han trodde att inverkan på hans verksamhet skulle vara förödande.

Men de kvarvarande äppelena var av utsökt kvalitet och gallringen av frukten hade faktiskt varit till nytta för skörden. "Herren bevarade verkligen vår skörd", säger han. "Det visade sig bli det mest lönsamma år vi någonsin haft." Han kopplar denna välsignelse till familjens trognatondebetalande och deras

önskan att lyda Herrens bud. Upplevelsen lärde honom också att motgångar ibland medför välsignelser på oväntat sätt.

Äldste Christensen, 64, som är ny medlem i de sjuttios andra kvorum, föddes i Preston, Idaho, som son till LeGrand och Blanche Naef Christensen den 8 januari 1939. Han växte upp i Idaho och Washington och studerade vid Brigham Young University, där han träffade Geniel Johnson. De gifte sig den 23 juni 1962 i templet i Manti. De har sex barn i livet.

Äldste Christensen var missionär i Uruguay från 1959 till 1961, och det var där som han utvecklade ett starkt vittnesbörd om profeten Joseph Smith. "Innan dess kunde jag berätta om den första synen. Men när jag efter bön undervisade andra om den, kom jag att få ett särskilt vittnesbörd om profeten Joseph och det återställda evangeliet", säger han. "Jag visste att det jag lärde var sant."

Från 1999 till 2002 verkade äldste Christensen som president för Argentinamissionen Resistencia. Han har också varit tempeltjänare, grenspresident, biskop och medlem av ett stavspresidentskap. ■

Äldste Clate W Mask Jr

i de sjuttios kvorum

Äldste Clate Wheeler Mask Jr vet att ingenting sker av en slump.

Som pojke i El Paso, Texas, såg äldste Mask sin far, Clate Wheeler Mask Sr, som inte var medlem i kyrkan, gå ut i militärtjänst under andra världskriget. Det var en prövande tid.

Det var då som hans mor, Marva Gonzalez Mask, lärde honom att verkligen be. "Vår familj bad att pappa skulle bli medlem i kyrkan och komma hem i säkerhet", säger han. "När jag var pojke och bad vid min mors sida, så bara visste jag att Gud var där."

Äldste Mask tillbringade många timmar med sina morföräldrar. "Jag satt i mormors knä medan hon berättade ur Mormons bok. Morfar brukade berätta om sin missions-tid i Mexico", minns äldste Mask. "Det avgjorde mitt livs inriktning."

Hans far blev medlem och kom hem i säkerhet. Från den tiden har äldste Masks vittnesbörd varit fast.

Så småningom gick han ut som missionär till Centralamerika, och strax innan han kom hem fick han uppdraget att skriva en rapport om några missionärer. "En av systrarna var framstående på alla sätt, och jag insåg att hon var det slags person som jag ville gifta mig med en dag", säger äldste Mask.

Efter fullbordad militärtjänst, studerade äldste Mask vid Brigham Young University, och där blev han bekant med samma missionärssyster, Paula Carol Garns. De gifte sig år 1965 i Los Angeles-templet och har uppfostrat sex barn.

Äldste Mask tog kandidatexamen i engelska och spanska och har i trettio år arbetat inom Kyrkans utbildningsverksamhet. Han har verkat som missionspresident, biskop, rådgivare i biskopsråd, Söndagsskolans president i staven, högrådsmedlem och grenspresident.

Äldste Mask, som är 60, föddes den 20 augusti 1942. Han vet att hans nya kall som medlem av de sjuttios andra kvorum kommer att förändra hans liv i lika hög grad som andra icke slumpartade händelser i hans liv. "Allt som har hänt har förberett honom för denna kallelse", säger syster Mask. ■

Äldste William W Parmley

i de sjuttios kvorum

De senaste månaderna av äldste William Watts Parmleys liv är en sammanfattning av de senaste decennierna. Han och hans hustru, Shanna Nielsen Parmley, beslöt att han skulle pensionera sig från sitt yrke som hjärtspecialist och professor i medicin vid University of California i San Francisco, så att de kunde gå ut som missionärer. Medan äldste Parmley förberedde sig för missionen — och i stället kallades att verka inom de sjuttios andra kvorum — visade sig inverkan av det vittnesbörd han burit under hela sitt liv.

"Alla känner till hans red-barhet och kärlek till familjen", säger syster Parmley om dem som äldste Parmley samarbetade med. "Det är uppenbart att han älskar Gud."

Äldste Parmley, som är 67 år, och som pensionerar sig från ett yrke som det inte är vanligt att man drar sig tillbaka från, har fått många tillfällen att berätta om varför

han tänker lägga läkarvetenskapen åt sidan. Han minns en man han nyligen träffade vid en årlig konferens. Han berättade för dem som var där varför han inte längre skulle ägna sig åt sitt yrke. Påföljande dag sade en kollega: "Min fru och jag kunde inte sova, för vi tänkte på det du sagt. Berätta mer om den här missionen." Det gjorde äldste Parmley, och mannen sade helt enkelt: "Får vi följa med?"

Äldste Parmley tänker med glädje tjäna andra i sitt kall som sjuttio. Detta är vad man kan vänta sig av en man vars liv kännetecknats av tjänande som läkare, som make, som far och farfar och medlem av kyrkan.

"Som kung Benjamin sade, är det detta vi är här för att göra", säger äldste Parmley. "Vi tjänar varandra, och det är så vi tjänar Gud."

Äldste och syster Parmley vigdes 1961 i Salt Lake-templet. De har fyra barn och åtta barnbarn. Äldste Parmley som är son till Thomas Jennison Parmley och LaVern Watts Parmley, föddes i Salt Lake City den 22 januari 1936. Han var missionär i nordvästra staternas mission och har verkat som biskop, stavs-president, regionrepresentant och områdesauktoritetssjuttio. ■

Äldste W Douglas Shumway

i de sjuttios kvorum

När man frågar äldste Wilford Douglas Shumway vad som kännetecknar hans familj, tar det en bråkdel av en sekund innan han svarar: "lojalitet." Vare sig det är genom att arbeta i familjeföretaget, eller att dottern vårdade hans mor före hennes död, eller att de åtta barnen tagit hand om varandra så att han kunde verka som missionspresident i Bolivia, så är äldste Shumways familj lojala mot varandra och mot evangeliet. Vid hans kallelse till de sjuttios andra kvorum har familjen visat samma omedelbara stöd.

"Det fanns ingen möjlighet för mig och min hustru att acceptera det här kallet utan familjens stöd", säger äldste Shumway.

Äldste Shumway är 62 år och son till Wilford Jennings Shumway och Mabel Whiting Shumway. Han föddes den 8 maj 1940 och växte upp i Saint Johns, Arizona, där han först träffade Dixie Ann Jarvis. Deras föräldrar var

nära vänner, och de två gick då och då ut tillsammans under åren vid high school. När äldste Shumway återvände från en mission i Uruguay, uppmuntrades hon av sina föräldrar att ge familjens gode vän en chans. Hon gjorde så, och paret vigdes i templet i Mesa Arizona år 1963. De har 8 barn och 20 barnbarn.

De flyttade nyligen från Eagar i Arizona till det närliggande Show Low, där familjeföretaget driver ett hotell och en biltvätt. Förhärjande skogsbränder drabbade området i somras. Äldste Shumway minns att en tevekommentator tre kvällar i rad sade att elden skulle nå Show Low nästa morgon. Elden nådde aldrig staden, och kommentatorn sade slutligen att det här var starkare krafter i rörelse än han någonsin sett — han kunde inte förklara det.

"Om elden kommit fram, tror jag inte vi skulle ha varit här i dag", säger äldste Shumway. "Den skulle ha haft en förödande verkan."

Familjen och företaget skonades, och han är tacksam för den nya möjligheten att tjäna kyrkan. "Jag ser det som en förmån att få predika Jesu Kristi evangelium", säger han. ■

Flykten söderut 1858, av Glen S Hopkins

När Förenta staternas regering skickade Johnstons armé till Salt Lake City skickade president Brigham Young 30 000 heliga söderut till Utah Valley. Den 1 juli 1858 hade regeringen och kyrkan löst krisen och de heliga började återvända hem.

”Jag hoppas att alla som deltagit i denna stora konferens har fått en önskan att göra gott, att var och en är en bättre man eller kvinna som en följd av våra gemensamma upplevelser”, sade president Gordon B Hinckley under konferensens avslutande session. ”Jag kommer med en vädjan att vi var och en ska eftersträva att leva närmare Herren och att kommunicera med honom oftare och med större tro.”